

Ovidiu-Dragoș Argeș

FRĂȚII MEI DRAGONI

PRIMA

Ovidiu Dragoș Argeșanu

Frații mei, dragonii

ROMAN INIȚIATIC

Editura PRO DAO

2020

Copyright

Frații mei, dragonii Copyright ©2020 Ovidiu Dragoș Argeșanu

www.ovidiudragosargesanu.ro

Ediție Princeps

Copyright ©2020 Editura Pro Dao

Editura PRO DAO

www.edituraprodao.ro

Facebook.com/editura.PRODAO

E-mail: office@edituraprodao.ro

Editor: Mugur Petronius Cornilă

Redactare și corectură: Antuza Genescu

Tehnoredactare și machetă: Mihai Moldoveanu Ilustrația copertei: Ramon Grosos

(Facebook.com/rgrosos)

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

E-mail: redactia@edituravirtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje/fragmente care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

1. PREFAȚĂ

Este pentru prima dată când am întrebat și Cerul, și pământul ce să fac: să public cartea despre dragoni sau să o păstrez ca suport de curs pentru maestrii mei cei mai avansați? Nu toți dragonii au fost de acord să o public. Simpatice este că nici toți sfinții din Cer n-au fost. Nici cei mari, întrupați pe pământ! Așa că mă aflu în fața a ceea ce, în bridge, se numește impas. Șansa ca informațiile pe care le dau să fie folosite pentru a face rău este mare. Totuși, nu prea am de ales. Dincolo de ego-ul meu, pe care mi-l recunosc și care îmi cere să-mi public studiile, mă gândesc la cei ce pot beneficia de ele: preoți, maestri, antrenori de sport sau arte marțiale. Am descoperit că psihicul și fizicul uman sunt de o complexitate și frumusețe neînchipuite și că suntem departe de a le fi atins limitele.

Mi se spunea Dragonul când eram puști. Evident că, prima dată când un prieten de joacă mai mare m-a poreclit așa, m-a podidit plânsul. Mi-a explicat însă că dragonii sunt niște creaturi fantastice și puternice și că porecla nu trebuie să mă supere. Nu credeam și nu speram pe atunci să ajung să-i întâlnesc și să-i studiez.

Am întrebat-o pe regina dragonilor, una din multele care există, dacă merită să public cartea. Mi-a răspuns că, mai mult ca sigur, dragonii vor avea de suferit în urma apariției ei, dar pe termen scurt. Pe măsură ce oamenii vor afla despre ei și îi vor înțelege, vor ajunge să colaboreze, să se ajute reciproc și să se iubească.

Până la urmă, io sunt cel mai bun exemplu. Prin ei și de la întâlnirea cu ei, am trăit toată gama de sentimente, gânduri și instincte, sub toate aspectele lor. Prin ei, mi-am depășit limitele, fricile, pragurile fizice. Este clar că această carte îmi va schimba viața și mie, și tuturor celor care o

citesc. Dacă o citiți, o faceți dintr-un anumit motiv. Încetați să mai dați vina pe alții. În spatele tuturor lucrurilor, situațiilor, demonilor și îngerilor este Dumnezeu. Cu mintea de acum, pot să vă spun ceea ce mi-a spus mie Dumnezeu când i-am reproșat că unii, având cunoaștere spirituală mai profundă, se conectează la chakrele mele superioare și îmi induc niște gânduri care nu sunt ale mele și, știu clar, nici ale Lui: „*Nimeni nu poate avea acces la tine dacă nu-i îngădui EU!*”

Ideea este că ați pus mâna pe cartea aceasta și, în loc să vă întrebați dacă sunt sănătos la cap sau nu, mai bine vă întrebați de ce ați rezonat cu ea, ce aveți de înțeles și de învățat din ea.

Cu această carte, îmi închei studiul asupra lumii materiale și lumii nevăzute, cel puțin atât cât am eu acces la ele în acest moment, pe planeta aceasta. Stăteam și mă gândeam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău. M-a cuprins o nostalgie ca atunci când am terminat școala. Au fost momente grele pe calea aceasta, situații, examene, încercări nu foarte plăcute.

Mă gândeam că ar fi frumos dacă am putea să transformăm tot ce e urât într-un lucru frumos. Nu pot schimba nici răul pe care l-am făcut, nici cel care mi-a fost făcut. Acesta trebuie uneori plătit, alteori, iertat. Dar pot să folosesc înțelepciunea pe care am căpătat-o datorită experiențelor avute ca să-i ajut și să-i îndrum pe alții, fie ei oameni, îngeri, dragoni sau demoni.

Ideea este că n-o să vă oblige nimeni, și în nici un caz Cerul, să intrați în conflicte. N-o să vă ceară nimeni să faceți ca mine: să mergeți unde-i întunericul mai dens și unde-i răul mai puternic. Aveți posibilitatea să duceți o viață cât se poate de liniștită și anostă sau să alegeți partea spirituală și cunoașterea, dar, în momentul când v-ați hotărât, trebuie să vă și asumați consecințele alegerii voastre.

Cartea aceasta îmi doresc să fie un fel de reparație morală și spirituală pentru ceea ce am greșit față de îngerii căzuți, față de dragoni, frații mei. Și io am învățat că răul este rău și trebuie pedepsit, alungat, legat, blestemat, tăiat și am făcut dragonilor mai multe rele decât meritau.

Prin această carte, încerc să împac oamenii cu îngerii și demonii, Pământul cu Cerul și cu Iadul.

2. INTRODUCERE

M-am trezit bine. Hotelul în care eram cazat se afla chiar pe strada pe care se desfășurase cursa de viteză în coastă de la Sinaia. În fața parării erau baloturi de paie, așezate special ca să nu intre în gardurile hotelului vreo mașină scăpată de sub control de pilot. Aveam un singur gând, să merg la Peștera Ialomicioarei. De ce acolo? Habar n-aveam; pur și simplu, ceva din mine mă trăgea spre ea.

Vremea era frumoasă. Soarele lumina ziua aceea, care avea să reprezinte un moment de cotitură în viața mea spirituală. Eram frustrat că nu participasem la competiția automobilistică? Da, clar, da. Vedeam urmele de frânare, vedeam locurile unde se sărise de pe carosabil... și mă durea puțin sufletul că nu participasem și io. Dar înțelegeam că era mai important ceea ce făceam, ceea ce studiasem până atunci și știam că avea să vină momentul în care să fac și lucrurile care îmi plac. Dumnezeu m-a răsplătit de multe ori cu momente de grație la care nici măcar nu am visat, cum a fost, de exemplu, un loc pe podium. Chiar dacă nu am câștigat decât o suită de locuri trei, mi-a fost de ajuns faptul că simțisem gustul victoriei. Am văzut cerurile deschizându-se deasupra noastră și am simțit cum coboară pe capetele noastre laurii învingătorilor, cum se sublimează în lumină efortul fizic și energia negativă acumulată la antrenamente și cum îți dau impulsul de a merge mai departe și de a face tot ce ține de tine ca să te reîntorci pe podium.

Am avut un curs de radiestezie în Brașov și, cum câțiva prieteni de-ai mei se hotărâseră să meargă la munte, m-am dus și io cu ei. Eram cu o zi în urma lor și aveam de recuperat ceea ce făcuseră ei, adică să merg la Babele și la peșteră. Primisem un pont, un telefon de la un tip care putea să ne ducă

cu mașina cât mai aproape de vârf. Era cam piperat prețul, totuși, m-am decis să merg. Omul avea o mașină de teren înaltă, capabilă să urce până sus. Adevărul este că, la stilul meu de viață, n-aș fi avut nicio șansă să urc pe jos. Am ajuns la Babele fără incidente. Drumul era rupt pe alocuri, dar automobilul de teren făcea față cu brio. Mi-am scos ansa și am început să fac măsurători. EBF-ul, beneficiata locului, crescuse la 4000. Măsurasem cu amicii mei la masă, cu o seară înainte, când ajunsesem pe Valea Prahovei, valorile de pe munte. Acum doar le verificam. Era un loc benefic și dragonii pământului erau buni. Oamenii veneau și făceau poze, stăteau întinși pe iarbă și se odihneau sau mâncau porumb copt sau fiert. Mi-am luat și io unul copt. Nu mă grăbeam. Și mâncarea era una din ofrandele pe care le puteai da unui dragon care venea la tine. O formă de a te împăca, de a te armoniza cu el. Era un dragon măricel, masculin, bunuț, gata să se reîntoarcă în Cer. Mâncând, parte din el se contopea cu trupul tău. Singura problemă era că, odată ce începeai să te unești cu el, ți se schimba starea sufletească, ți se modifica puțin și personalitatea, în funcție de el. Fie deveneai bucuros, pentru că dragonii se bucură de curățenia ta trupestă, fie te lua nervii din te miri ce considerai tu că e nedrept. Ei nu făceau altceva decât să-ți amplifice propriile defecte.

După ce am stat o jumătate de oră întins la soare, meditănd, m-am întors la mașină și am plecat spre Peștera Ialomicioarei.

Cu mult timp în urmă, promisem de la o maestră de-a mea un mesaj pe Facebook care mă intrigase. Mă întreba dacă știu că în această peșteră trăiește un dragon căruia, în trecut, pe vremea molimelor, oamenii îi aduceau jertfe copii, pentru a se vindeca de boli.

Surprins de mesaj, am căutat pe Google și am găsit poze din peșteră. Am deschis dimensiunea spre ea și m-am conectat la dragon. L-am întrebat direct:

„De ce îi puneai pe oameni să ucidă pruncii?”

„Nu-i puneam eu!” mi-a răspuns.

„Atunci, de ce o făceau?”

„De proști! Menirea mea e să vindec, i-aș fi ajutat oricum!”

Am rămas perplex. Am deschis dimensiunile și am luat dragonul cu mine. L-am dus în cabinet și l-am așezat pe scaunul meu de terapie, ca să văd cum mă va ajuta în diversele cazuri viitoare. Era un dragon vindecător!

Simpatică a fost însă prietena mea, psihoterapeut, cu care împărțeam cabinetul. Mă sună și mă întreabă:

— Ce-i urâtenia aia mare și neagră de pe scaunul din cabinetul tău?

A trebuit să-i povestesc despre dragon, cum și de ce îl adusesem acolo. J

— Și nu puteai să-mi spui și mie, drăguțule? Mi-a stat inima în loc când l-am văzut.

L-am ținut acolo destul de mult, până ce a crescut mult ca valori. După aceea, l-am ajutat să se transforme. Acum servește drept ghid terapeuților pe care-i creșteam.

A crezut că era singurul dragon din Peștera Ialomicioarei, dar, în timp, am observat că rămâne deschis un portal și pe-acolo vin dragoni mai mari și cu valori mai bune decât precedentul.

M-a bucurat când am înțeles că nu vine la tine decât propriul tău dragon, cel cu care rezonzi, că nu poți să iei decât ce e al tău și că dragonul meu era de vindecare. Ideea este că, în timp, ajungi să te înțelegi cu el, să colaborezi cu el. Și el are tot interesul să crească, să facă bine și să evolueze.

Există dragoni care vor să te omoare, dar aceștia au valori mici și vin în momentul în care treci, de exemplu, cu mașina de curse printr-o pădure și îi deranjezi.

Vă povesteam mai pe la început că aveam un dragon de condus și făceam prostia să-l port cu mine toată vremea, chiar și în afara curselor de mașini. Eram la o mănăstire de pe Valea Prahovei, unde am cunoscut un preot călugăr ortodox mai special. Avea capacitatea de a „vedea” la distanță și se uita la mine din când în când, să vadă ce fac. Cred că a observat că am în mine un dragon cu șapte capete, fiindcă s-a speriat și a crezut că am probleme. Cert este că am simțit cum cineva îmi trage dragonul, care ajunge în mijlocul bisericii unde era preotul și e căsăpit cu săbiile! Am simțit durerea și frica dragonului. În momentul respectiv, am urlat la călugări.

Cred că am folosit toate invectivele pe care le știam! „Băăă, e un dragon de condus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e rău. Nu e agresiv, nu se ceartă. Nu face răutăți, oamenii fac răutăți!”

Dragonul meu chiar nu era de o blândețe... Când mergea cu mașina, nu o brusca, nu era violent, nu o rupea de pe trasă, era un dragon Yin. Dacă îmi aduc bine aminte, era femelă. Nu puteai să te superi pe el. Călugării l-au luat și l-au căsăpit... a trebuit să-l trimit Maicii să-l vindece, așa de distrus era. M-am rugat Maicii, a venit, l-a luat în brațe și a plecat cu el.

Cred că unul dintre motivele pentru care am vrut să ajung în Bucegi, să văd cele două locuri sus-amintite, era să-mi verific măsurătorile. Știam că acolo sunt portaluri și beneficiate ridicată, iar oamenii vin la ele instinctiv, din dorința de a se curăța, vindeca și înălța spiritual. Dacă stau să mă gândesc, cu ani în urmă, vibrația aceluia loc m-ar fi surprins, dar acum, după atâția ani de căutări, am găsit valori mai mari decât acolo.

La Peștera Ialomicioarei fusesem prima dată cu ani în urmă, când nu știam decât atât cât scrisesem în *Atacul PSI*, prima mea carte. După editare, a urmat una dintre cele mai crunte perioade din viața mea. N-am dormit câteva luni și mă dureau toate mădularele. I-am supărat pe unii și am trezit interesul altora. Cert este că eram ținta în care trăgeau toți cei ce nu suportau dezvăluirile mele sau voiau să verifice dacă chiar știu ce spun. Mi-am dat seama că mă dusesem la Peșteră instinctiv și, cu ajutorul Sf. Nicolae, mă recuperasem total.

Când am ajuns la peșteră de data asta, fără să vreau, am revăzut mănăstirea de la intrare. Nu mă mai supăra oportunismul creștinismului. La un moment dat, mă enerva faptul că, oriunde se găsea un loc benefic, hop și Biserica ortodoxă, trântea o mănăstire. Ulterior, am înțeles că, până la urmă, era bine și pentru oamenii care veneau la ea, și pentru călugării care creșteau acolo.

Pe măsură ce intram în peșteră, valorile beneficiității creșteau: 200... 500... 1.000. Surpriza însă am avut-o când am intrat în sala cea mai mare. Atinseseră 10.000! Și de-abia atunci am simțit dragonul. Era uriaș, cuprindea toată peștera! Pe lângă el, io eram atât de mic, Doamne!

„Ce-i cu tine?” l-am întrebat.

„Te așteptam”, mi-a răspuns liniștit.

„De ce?” am stăruit, surprins.

„Am văzut ce-ai făcut cu celălalt!”

„Ai urmărit?”

„Da.”

„Câte capete ai?”

„Optsprezece.”

„Înseamnă că m-ai păcălit”, am râs în sinea mea.

„Nu. Așa ai crezut tu, că el este cel mai mare din peșteră.”

„Cam așa.. Și ce vrei?”

„Să mă scoți de aici.”

„De ce aș face asta?”

„Te-am urmărit. Știu că ești onest și îți cunosc și motivele pentru care învingi dragonii. Nu sunt de acord cu toate câte le-ai făcut și faci, dar știu că urmărești binele și ai avut grijă de copiii mei...”

Eram surprins. Nu mă gândisem niciodată că dragonii ne urmăresc acțiunile!

„Ești mare și nu pot să te iau acum, nici n-ai avea loc în mașină...”

„O să mă iei când va vrea Dumnezeu... Stau de atâta timp aici, că nu mai contează câteva zile.”

„O să trebuiască să te înving.”

„Nu-i nimic. Știu că ai învățat, în cele din urmă, să nu ne rănești...”

„Bine.”

„Încă ceva: vei scrie despre noi și despre cum putem fi ajutați. Darul meu pentru tine este că vei fi susținut de dragonii de pretutindeni. Te vor recunoaște și îți vor fi de folos în orice împrejurare, oriunde vei ajunge, pentru că noi suntem în tot și toate pe planeta aceasta și în Universul material. Iar elevii tăi, care ne vor ajuta, la rândul lor, vor primi același dar. Știu că vă preocupă banii, aurul și ziua de mâine. Pentru noi, acestea nu contează. Când stai atâta timp închis, începi să înțelegi ce merită cu adevărat și ce nu. Începi să prețuiești libertatea... Să nu vă mai faceți griji. Ne vom îngriji noi să nu vă lipsească nimic din ceea ce aveți nevoie și vă îngăduie Dumnezeu.”

„Bine. O să văd ce vrea și Dumnezeu și cum să facem. Ne vedem mai târziu sau când ajung în Timișoara.”

„Mai curând decât crezi...”

„Auzi, dar nu vă deranjează biserica asta pusă de la intrare?”

„Deloc. Cei care ne văd se sperie și fug de noi, iar cei care nu ne văd nu ne deranjează, pentru că nici nu știu că existăm...”

Am plecat de acolo gânditor. Aveam destui dragoni transformați, dar, ținând cont de dimensiunile lui, îmi părea că avea să-mi ia ceva timp să-l ajut.

„Dragoș, sunt femelă. Mă cheamă Artemis”, am auzit vocea interioară a dragonului.

M-am îndreptat către civilizație. Simțeam nevoia să-mi fac ordine în idei. Părea totul neverosimil.

Am ajuns la o mănăstire de care mă legau multe. Starețul, un călugăr foarte bun, căruia vrusesem să mă abandonez cu mult timp în urmă ca ucenic, era acolo. Îi simțeam câmpul. Se schimbaseră și el, se îmblânziseră, nu mai era așa aspru.

Pe vremea când mă dusesem să intru în mănăstire, se conectase mental la mine și purtasem o discuție acolo:

„De ce vrei să vii aici?”

„Păi, nu mă regăsesc în lume, am învățat tot ce am găsit și acum vreau să mă întorc la Dumnezeu.”

„Va trebui să faci ascultare.”

„Nu am o problemă cu asta.”

„Vei fi pus la munci.”

„Știu.”

„Vei avea grijă de animale, vei spăla toaletele...”

„Nu mă deranjează!”

„Du-te, nu am ce să te învăț”, mi-a spus.

Am rămas surprins de gândul lui și am plecat.

Acum, că revenisem în mănăstire, îmi simțeam sufletul plin de bucurie. Mulți dintre călugări înțeleseseră ce fac și acum mă ajutau.

— L-ai luat? a venit întrebarea părintelui.

— Încă nu, dar îl iau când va vrea Domnul și voi putea. Tu m-ai îndrumat acolo?

— Erai singurul care puteai să-l iei și să-l folosești spre binele oamenilor...

— Mulțumesc. Ce-ți face inorogul, părinte?

— Bine. Îi place aici.

— Să te bucuri de el, părinte!

— Doamne-ajută!

Părintele era singurul om care fusese ales de unul dintre inorogii mei. S-a dus singur la el. Și, într-adevăr, am constatat că inorogul este cel care te alege pe tine și se lipește doar de cei cu inima curată. Inima părintelui era de o bunătate fără margini.

I-am cerut ajutorul când am descoperit că cel care îmi pusese cea mai puternică frână în răspândirea cunoașterii fusese propriul meu frate, dar el mi-a spus: „Sunt prea mic ca să intervin în războiul atât de mare dintre voi!”

Și a avut dreptate. Există momente în care dreptatea și adevărul sunt foarte greu de stabilit, iar interesele sunt atât de înalte, că nu știi cui slujești, lui Dumnezeu sau ego-ului tău...

Inorogii, ca și dragonii, sunt, pentru unii, doar creaturi magice, dar pentru cei care „văd” sau au înțeles lumea și ce e „dincolo”, sunt ființe de putere. Pentru copii, cât sunt mici, în special pentru cei treziți, totul e clar...

În seara aceea, stând pe întuneric și neputând să dorm, am luat-o pe dragoniță. Mi-am amintit de ziua când a venit la cabinet un călugăr din Athos. Vedea și am început să vorbim despre dragonii din Athos.

— Un părinte de acolo mi-a arătat cum se ia puterea unui dragon. Faci cruce pe el și se face mic.

Atunci m-am gândit că aș putea folosi și simboluri din Reiki, cum este Cho Ku Rei invers, ca să-i iau puterea. Și așa am făcut cu Artemis: am făcut-o mică, i-am legat capetele, am învins-o și s-a transformat într-o femeie frumoasă. Pe cap purta o coroană! Vedeam pentru prima dată o regină a dragonilor! Era cel mai mare dragon pe care-l întâlnisem până la vremea aceea, ocupa toată sala.

Nu a opus rezistență. Acum, când scriu, este un spirit frumos, care poate să se plimbe liber și să facă voia lui Dumnezeu acolo unde o cheamă nevoia ... Avea câteva mici probleme, îi rămăseseră niște colți mai mari, caninii, și i se vedeau când zâmbea. Mie mi se părea comic, dar poate că altora, care vedeau lumea subtilă, nu. Mai mult ca sigur că asta a dat naștere cărților despre vampiri!

Stăteam de vorbă cu Artemis, când s-a deschis dimensiunea și m-am trezit în cameră cu inorogul părintelui.

„Dragoș, mi-a spus el, vreau și eu libertatea de pe pământ!”

„Bine. Și cu ce te pot ajuta?”

„Vreau aripi!”

Adevărul este că le merita și pentru ajutorul pe care îl dăduse părintelui, și pentru cât m-a ajutat pe mine de-a lungul timpului. Și atunci a primit de sus o pereche de aripi.

„Zboară prin Univers!” l-am îndemnat.

A dispărut în Întunericul astral. În spate, am simțit părerea de rău a părintelui care, mai mult ca sigur, avea senzația că l-a pierdut.

„Vino și ia-l și pe el, te rog!”

Am privit cu drag cum au dispărut împreună, să meargă și să vadă Universul...

Mă întorc puțin în trecut. Așa cum am mai spus, conceperea universului material este o manifestare a luminii și a întunericului. Universului material se află la intersecția luminii și a întunericului, iar noi, oamenii, suntem într-o zonă de mijloc. O să repet că trăim în umbra lui Dumnezeu, și nu în lumina Lui, că tot ce înseamnă univers material se regăsește în umbra lui Dumnezeu și a apărut ca o necesitate a educației răului.

N-am crezut în universul ființelor spirituale. N-am trăit în biserică, n-am fost apropiat de spiritualitate, așa că, în momentul în care am început să cunosc spiritualitatea în mănăstire, habar nu aveam că există dragoni.

Să luăm un exemplu. Să fii un om obișnuit și să te trezești în afara corpului e traumatizant. De ce e traumatizant? Nu pentru că te trezești în

afara corpului, ci pentru că nu știi ce se întâmplă. Îmi dau seama că am fost pregătit pentru cunoaștere, deși, dintr-o anumită perspectivă, mă consideram firav... Am realizat că stau bine cu *psihicul*. Am trecut prin niște experiențe care, deși destul de urâte, pentru că le văd efectele asupra altora care trec prin ele, m-au făcut să-mi dau seama că le-am rezistat cu brio.

În studenție, am ajuns la mănăstire, la părintele Argatu, care mi-a zis: „Eu n-am timp să te cresc!” și m-a trimis la un duhovnic de la mănăstirea Ciorogârla.

Așa am ajuns la părintele Dosoftei, care era starețul mănăstirii Sămurcășești. Era ocupat și, cum așteptam afară, am simțit cum mă înconjoară energia lui. Ușa de la chilie s-a deschis, un cuplu a plecat rapid, iar părintele a venit la mine cu ochii aproape orbiți de cataractă și mi-a zis: „Știi că te aștept aici de 20 de ani?” Și m-a luat la școală. Am început, înainte de toate, să-mi schimb ideile pe care le aveam despre ortodoxie. Mă duceam la el și stăteam de vorbă. L-am întrebat inclusiv cum ar trebui să te porți cu o femeie. Era călugăr din clasa a doua, îi venea destul de greu să-mi vorbească despre asta. Dar, mă rog, în măsura în care știa și putea să-mi spună, îmi spunea. Drăguț a fost momentul în care a recitat din Eminescu. „Tu chiar nu înțelegi?” Nu înțelegeam și mă întrebam ce trebuie să înțeleg: faptul că era analfabet și că, prin el, se puteau manifesta alte entități, care știau poeziile lui Eminescu. Pentru că el, personal, nu le știa. Și tot bătea șaua să priceapă iapa... Dar eu eram mai greu de cap. Fiind călugăr, era legat cu jurământul tainei și nu putea să spună nimic. Nici măcar preoții nu puteau spune nimic, pentru că erau legat cu jurământul tainei față de Iisus. În afară de osanale aduse lui Iisus Cristos, nu mai spun nimic.

Unul dintre lucrurile importante pe care le-am învățat de la părintele Dosoftei ține de spovedanie. Spre deosebire de părintele Argatu, care spovedea clasic – știu asta, pentru că aveam voie să stau în cameră cu el – părintele Dosoftei proceda altfel. Te duceai, te așezai pe un fotoliu, venea o măicuță, puneă o masă în față, aducea o farfurioară cu prăjituri și un pahar de vin, iar el se așeza în fața ta.

— Hai, mănâncă și bea, te îndemna.

Și, cât tu mâncai și beai, el se gândea și zicea:

— Mda, mda... Și ce-ai mai făcut?

Și începeai să-i povestești. La un moment dat, tot discutând de una de alta, întreb:

— Părinte, dar pe mine nu mă spovediți?

— Băi, Dragoș, n-ai înțeles? Până acuma ce-am făcut?

Noi știm un lucru: că trebuie să stai în genunchi, să-ți pună popa patrafirul pe cap, să-ți citească, dar cu el făceam un fel de psihoterapie ortodoxă, tot o spovedanie, dar completată și cu sfaturi de îndreptare. Acest tip de spovedanie avea să-mi folosească mult în practica terapeutică. Aveam să-l combin cu psihologia, psihoterapia și psihanaliza.

La un moment dat, părintele Dosoftei mi-a zis:

— Hai să-ți fac o rugăciune.

M-am așezat în genunchi și mi-a pus patrafirul pe cap. N-a trecut mult și am simțit ca un tremur prin corp. Parcă eram conștient în două locuri deodată, adică stăteam și sub patrafir, și pe tavan, iar din tavan îl vedeam pe părintele și pe mine sub patrafir. Pe urmă, el s-a mai rugat puțin și am revenit în corp. A început să râdă și, fără nicio explicație, m-a trimis acasă.

Mergeam pe stradă și ba scoteam capul în afară, ba reintram în corp, pentru că nu-ți vine să crezi că se întâmplă așa ceva. Când am ajuns acasă, mi-am zis: „Trebuie să aflăm ce se întâmplă!” M-am așezat frumos în pat, să văd cum este prin astral. Am ieșit din corp, să verific ce se întâmplă pe dincolo. M-am uitat ce face mama. Tricota. De obicei, tricota pe un fotoliu de lângă televizor. Acum, stătea pe canapea. Am revenit în corp și am dat fuga să mă conving. Am văzut cu ochii mei fizici că tricota pe canapea.

Și așa am început să mă joc. Că așa face omul când descoperă ceva nou. Se plimbă, intră prin casele oamenilor, să vadă ce fac că, mde, asta este natura umană.

Așa am făcut și eu, asta până când m-am plictisit. Mi-am dat seama și că nu e corect, nu e frumos, fiecare are dreptul la intimitate. Dar, până afli drepturile astea, le faci pe toate...

Am experimentat extracorporalizarea mult timp și așa am dat peste primul meu dragon.

3. PRIMUL MEU DRAGON

S-a terminat școala mea spirituală la părintele Dosoftei, s-a terminat și cea de la părintele Argatu și am plecat la facultatea de medicină din cadrul Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad.

Cât am fost student, preocuparea mea pentru lumea spirituală nu numai că a rămas, dar a și crescut. Poate că a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele. Nu prea aveam bani, dar aveam ce mânca de la părinți și destul timp să învăț, să mă rog, să postesc și să gândesc.

Locuiam într-un bloc de garsoniere plin de studenți. Într-o seară, când citeam moliftele Sf. Vasile cel Mare, m-am trezit că un vecin îmi bate cu ranga în ușă! M-am dus și i-am deschis. Arăta foarte ciudat, ochii i se roteau în cap independent unul de celălalt! Mi-a țipat:

— Dă muzica mai încet!

— Nu merge nicio muzică.

M-a dat la o parte, a intrat în casă și a controlat garsoniera.

— Ba mergea, dar ai închis-o tu! a țipat și a plecat furios, trântind ușa după el.

Mi-am dat seama că este un pic dus, așa că nu mi-am făcut griji. Aveam capacitatea de a atrage oamenii cu probleme psihice. Dacă era unul singur într-un tren, sigur se așeza lângă mine.

Într-o seară, mi-am adus aminte de episodul cu vecinul și mi-am zis: „Hai să vedem cum arată un om nebun din punct de vedere spiritual.” Între timp, aflasem de la o colegă care locuia exact lângă el că fusese internat în spital, la psihiatrie. Am așteptat frumos seara, să adoarmă toată lumea. Noaptea, când oamenii dorm, nu mai sunt atâtea câmpuri care se intersectează și mintea parcă e mai liberă, iar gândul parcă circulă altfel.

Pleacă câmpurile superioare. Îngerii păzitori ai oamenilor se duc la Dumnezeu, să-și primească misiunile personale, iar pe Pământ rămân doar oamenii treji spiritual... Datorită acestui fapt, scade încărcătura mentală a unei comunități, a unui oraș.

Mă așez frumos pe pat, nici culcat, nici în șezut, ca să nu adorm. Ies din corp, trec prin pereți și mă duc la omul cu pricina. Locuia în ultima cameră pe stânga înainte de cea a unei colege de facultate de-ale mele. Când am intrat, l-am văzut... Nu credeam în povești nemuritoare, nici în dragoni și balauri. Mă uitam la dragonii chinezești și mă întrebam ce e cu ei. Dar atunci am văzut primul meu dragon! Omul era încolăcit de un dragon negru, roșu și verde, cu aripi negre, ca de liliac, exact cum se văd acum în imaginile de pe Google. În momentul respectiv am auzit doar vocea îngerului meu păzitor: „Fuuugi!” Am tăiat-o rapid.

Doar că întoarcerea în corp a fost atât de rapidă, încât nu am putut să intru cum trebuie și am avut senzația că mi-am luat haina pe dos. O senzație îngrozitoare. Noroc că am adormit instantaneu și, slavă Domnului, a doua zi m-am trezit teafăr. Am lăsat dragonii în pace și n-am mai avut treabă cu ei mult timp după aceea. Mi-am dat seama că este mult mai bine să-i lași în pace când nu știi ce să faci cu ei.

4. DE UNDE VIN DRAGONII?

Vreau să spun că, atunci când au început să mă intereseze dragonii, am căutat informații despre ei în cărțile pentru copii. Sunt cărți, cum e cea despre dragonologie, în care apar și multe prostii, dar și câteva lucruri adevărate, ca acelea despre formele și dimensiunile dragonilor și înfățișările lor raportate, de exemplu, la zone geografice sau la continente. Sau la țări – fiecare țară are o formă specifică a dragonului. Așa și noi, românii, avem forma dragonului nostru.

Știu, mă repet și, mai mult ca sigur, unii au citit multe din lucrurile pe care le povestesc, dar am nevoie de ele ca să leg ideile între ele.

În momentul în care am citit despre cum a căzut Lucifer și „armata” lui de îngeri și s-au transformat în șerpi, scorpii și balauri, am aruncat cartea de dogmatică ortodoxă. Așa că io nu am avut nici o idee preconcepută în a ști sau crede în existența lor.

În perindările mele prin mănăstiri, am cerut binecuvântare de la părintele Pantelimon să „văd”. Parcă am scris despre asta în *De mână, pe Camino*. I-am spus a doua zi să-mi ia darul înapoi, că nu sunt pregătit pentru el. J Era neverosimil și înfricoșător, totodată.

După ani de studiu, post și exorcizări, ochii mi s-au deschis din nou. De data asta, nu mai putea să mi-i închidă nimeni. Și am început o viață de uzură psihică. Cursurile de la facultatea de medicină au devenit greu de dus, pentru că fiecare boală era o entitate formată din mai mulți șerpi! Ca student, învățând despre boli, te încărcai cu atâta energie și informații, încât aveai senzația că suferi toate bolile! Nu cred că sunt mulți medici care, în studenție, să nu fi avut senzația că-și recunosc o boală doar învățând despre ea...

Aveam un coleg penticostal, singurul cu care puteam discuta lucruri de natură spirituală. La ei în adunare se făceau exorcizări în grup, așa că știa despre demoni. Cu el mergeam să vedem diverse lucruri.

Plini de șerpi sunt nu doar medicii, ci și preoții. Aceștia din urmă îi preiau de la enoriași prin spovedanie sau, pur și simplu, când se roagă pentru ei. Cei dintâi îi preiau de la pacienții pe care îi tratează. Colegul meu și eu am ajuns, la un moment dat, la congresul de terapii alternative... Nici măcar nu am intrat. N-a putut niciunul dintre noi.

Mi-au trebuit ani întregi să înțeleg că **ORICE GÂND GREȘIT ESTE UN ȘARPE** și că, vrem, nu vrem, trece mult până ne curățăm mintea de gândurile negative și, implicit, de toți gărgăunii și șerpii din cap. Dacă stau să mă gândesc, întâlnim ideea asta în *Războiul nevăzut* al lui Nicodim Aghioritul.

Am avut o perioadă când eram atât de sensibil, încât simțeam gândurile femeii de lângă mine. Iar când adormea, trebuia să plec sau să curăț patul să pot adormi! Așa că io mai întâi am văzut șerpii și abia după aceea am căutat să aflu de unde vin și am aflat câte ceva despre ei.

Căderea Îngerilor de sub Lucifer, adică a unei treimi din îngerii creați până în acel moment, a dus la pierderea potențialelor și calităților lor primite de la Dumnezeu în clipa creației. Îngerii căzuți și-au pierdut, printre altele, frumusețea și lumina. S-au transformat în șerpi, scorpii și balauri. Cel puțin așa spune Sf. Vasile cel Mare. Îngerul căzut, actualul demon, îl regăsim sub formă de șarpe și în ispita lui Adam și a Evei, și în poveștile populare românești sau ale altor nații. Îl mai revedem în Cabala, sub formă de Od și Ob sau șarpele adevărului și al minciunii, în capătul bastonului patriarhului sau încolăcit pe toiagul lui Esculap, simbolul medicinei. Îngerii căzuți au fost izgoniți în Întunericul Primordial. Doar că acest întuneric se regăsește în Dumnezeu, este parte din Dumnezeu. Întunericul este Principiul Feminin Divin. Și atunci demonii, cu iadul lor cu tot, sunt tot în Dumnezeu. Despărțirea Luminii de Întuneric în atemporal s-a produs din cauza disensiunilor dintre Principiile Divine Feminine și cele Masculine. Lumina îl reprezenta pe Tatăl, Yang, iar Întunericul, Principiul Feminin, pe

Maica, Yin. Poate așa se clarifică, o dată pentru totdeauna, că întunericul nu este răul, iar lumina, binele.

Întrebarea este ce-ar face cineva dacă ar avea în el un cancer, o tumoare, chiar și bine delimitată. Ar sta liniștit, știind că este în el? Cum să stea Dumnezeu liniștit? Ca un părinte creator, este preocupat de faptul că demonii au o scară de valori inversată! Tu ai sta liniștit dacă fratele pe care îl iubești ar luat-o razna?

Aici, Teoria Mântuirii Universale a lui Origeneste justă și cred că nimic nu poate exprima iubirea lui Dumnezeu față de creație mai bine decât faptul că El este dispus oricând să accepte întoarcerea demonului la El.

Universul material a fost creat în Întuneric, din Lumină și Întuneric, ca un teatru experimental în care demonii să reînvete binele și răul, iar Demonul a fost închis în materie. În Universul material, decorul, scena, personajele, muzica, scenariul, luminile și trupurile oamenilor, spiritele, îngerii și demonii – toate sunt creația lui Dumnezeu. Universul material este creat ca loc de educație, de joacă, de pedeapsă pentru demon. De exprimare a propriilor potențiale, de soluționare a diferendelor din Cer... de experimentare...

Și atunci a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră!” Din țărână și suflarea lui Dumnezeu a apărut Omul ca Trinitate, format din trup, spirit, suflet. Cu alte cuvinte, șarpele kundalini (SK) e închis în materie, ca să experimenteze viața în planul material, spre a înțelege binele și răul.

Fiecare planetă este, în realitate, un demon legat, străjuit de îngeri care-i slujesc unui Dumnezeu. Fiecare planetă are un Cer și un Iad, un Dumnezeu Tată și o Maică, deci o Trinitate. Interesant că, odată ce înțelegi Pământul, poți înțelege întregul Univers! Din îngerii căzuți s-au creat elementele. Din cauza asta, avem dragoni de apă, aer, foc, pământ, ai metalelor (aur, argint viu etc.) etc. Au căpătat specializări în funcție de ceea ce erau ca îngeri.

Cele trei lumi, materială, energetică și spirituală, strâns unite între ele, permit spiritelor să se manifeste și să experimenteze. Totul în univers este format din particule, energie-informație și spirit. Materia este alcătuită din

particule mai dense, iar spiritele, din particule de vibrație mai înaltă și mai rare, în funcție de nivelul de conștiință atins.

Entitățile sunt create din entități micro și, la rândul lor, formează altele, macro.

5. ȘERPI, SCORPII, DRAGONI

Universul material este format din demonii căzuți, închiși în materie. Fiecare planetă este o entitate de întuneric, deci un demon, și are propria ei conducere divină, deci o trinitate, Dumnezeuul care a făcut-o așa cum i-a plăcut lui. În cazul nostru, Dumnezeuul planetei a fost Theros. De ce a fost? Pentru că lucrurile se schimbă, nu rămân la fel. Și, ca să vă întorc un pic pe dos, lăsați prostiile cu Lucifer!

Lucifer, săracul de el, s-a întrupat de mult și este un familist convins. Nu sunt eu! Dar sunt cel care îl studiez. Mi-a mai zis cineva odată: „Am auzit că tu ești Lucifer!” Îmi pare rău să

vă dezamăgesc, dar nu sunt. Însă el m-a interesat personal. De ce? Pentru că eram supărat pe el și îl consideram vinovatul principal pentru căderea îngerilor de sub comanda lui și, implicit, a mea. Așa că l-am căutat peste tot, în Cer, sub Pământ, în Iad și, când l-am găsit, am rămas surprins să descopăr că este un familist care-și iubește nevasta și copilul. Probabil va trece și el prin toate suferințele lumii acesteia, dar asta e lecția lui de viață.

Așa că lăsați prostiile cu ce-a fost. Ce-a

fost, a fost. Noi, ortodocșii, suntem în urmă cu cel puțin două mii de ani din punct de vedere spiritual, pentru că s-au schimbat lucrurile și în Cer, și în Iad. Conducătorul iadului nu mai e demult domnul Luc. Și Mahomed s-a întrupat, și Moise...

și Iuda, și Iisus. Mulți, foarte mulți sunt veniți să-și ia lecțiile pe planeta asta. Vă dați seama cât de importantă a devenit Terra, dacă pe firul ăsta de praf din Univers se naște acum tot Cerul?

Ideea este că fiecare planetă are toate tipurile de spirite, și de întuneric, și de lumină, deci în opoziție. Tot ce se regăsește în plan material este format din entități. Până la urmă, toate elementele – pământ, apă, aer, foc – sunt, de fapt, entități de vibrație joasă. Tot ceea ce înseamnă plan material înseamnă vibrație joasă. Și atunci avem entitățile spirituale închise în planul material, străjuite de entitățile superioare din planul spiritual, adică demoni străjuți de îngeri. Forma planetei este dată de demoni străjuți de îngeri. Avem Elementalii apei străjuți de îngerii apei, avem Elementalii pământului, străjuți de îngerii pământului, avem Elementalii focului, străjuți de îngerii focului, avem Elementalii aerului, străjuți de îngerii aerului.

Elementalii sunt elemente care stau la baza întregii materii. Există gnomi, silfi, ondine și salamandre. Astea sunt elementele de bază. Dar ele încep să se organizeze în elemente mai mari. Astea sunt de bază... cum ar fi particulele din Chi, fie că

sunt de lumină, fie de întuneric. Ce stă la baza tuturor lucrurilor?

Șerpini. De ce? Pentru că ei sunt îngerii cei mai mici care au căzut. Se organizează și formează o scorpie. O scorpie este o reuniune de șerpi. O regăsim în mitologie. Cum arăta Meduza?

Avea un cap plin de șerpi și coadă de șarpe. Și o privire care te transforma în stană de piatră. De aceea, nu trebuia s-o privești în ochi. Cu ce seamănă? Nu seamănă cu hipnoza? Te silea să faci ce voia ea. Pe

scară urmează dragoni, mai sus, hidre și balauri, apoi entitățile mari, demonii mari, cum ar fi uraganele. A fost fotografiat la un moment dat unul și era o entitate foarte supărată.

Am cunoscut oameni care au învins entități ale uraganelor și erau căpitani de vase. Se consideră că, din punct de vedere spiritual, un căpitan de vas care își salvează echipajul dintr-un uragan a învins demonul respectiv, iar acesta rămâne să-l slujească până la sfârșitul vieții.

Un pacient de-al meu, care fusese secund pe un vas, a venit la mine pentru că medicii nu știau de ce anume suferă. Avea un blocaj mintal, o bradipsihie în urma unui voiaj pe mare.

Tot așa, într-o furtună, căpitanul i-a zis: „Tu poți să ne scoți din asta.” Și i-a scos. A învins entitatea aceea, dar demonul a rămas al lui, pe capul lui! Era atât de mare, încât nu putea sta în el, ci deasupra lui, și îi blocase mintea de ziceai că are Parkinson. Demonul era cât orașul în care trăia!

Începem cu entitățile mici. Pe noi ne interesează acum șerpii și dragonii. Știm că fiecare gând este, de fapt, un șarpe, iar șerpii sunt de toate dimensiunile, în funcție de vârsta lor astrală. Și au vârstă astrală

în funcție de întrupări, de entitățile care au fost în alte vieți. Tot ce se întâmplă în universul acesta se bazează pe creștere. Cel mare îl domină pe cel mic, cel puternic îl domină

pe cel slab, lucru valabil și în lumea spirituală. Lăsați poveștile creștinismului despre iubirici. Creștinismul a fost cea mai mare manipulare emoțională din istoria omenirii, iar Iisus, cel mai mare manipulator emoțional.

Principiile lumii materiale se regăsesc și la nivel spiritual. Avea dreptate Hermes Trismegistul, ce e sus e și jos. Dacă vedeți că, în regnul animal, cel puternic îl domină pe cel slab, să știți că așa e și în

cer. De-asta, studiind natura, înțelegeți multe din legile Cerului.

Acesta e unul din motivele pentru care mi-am dorit să fiu puternic.

Să nu mai ascult de orice ignorant care are putere. Să nu credeți că ignoranți sunt doar pe Pământ. Există

și în Cer. Și puternici, și proști. Așa cum sunt proști și în biserică. Un preot poate să fie foarte bun, dar episcopul lui să fie foarte prost și, din cauza lui, preotul are probleme. Atunci, ce e de făcut? Trebuie să fii mai puternic decât episcopul. Nu are nicio importanță că este preotul sau episcopul lui

Hristos. Nu ne interesează pe noi. Adică e absolut greșit să urc pe cineva pe scara ierarhică spirituală doar pentru că îl pupă în fund pe Iisus Hristos. Totuși, așa s-a întâmplat. Apostolii, preoții și episcopii lui Hristos s-au ridicat deasupra celorlalți maestri spirituali ai Orientului, deși aceștia din urmă erau mai înțelepți după

coborârea Duhului Sfânt, pentru simplu fapt că erau unși sau hirotoniți de Iisus. Astfel, Cerul s-a umplut cu spirite de vibrație mare, al căror singur merit era că se închinau lui Iisus. Dar erau la fel de ignorante ca înainte de a fi preoții lui.

Biserica lui Iisus este nenaturală. Multe lucruri sunt nenaturale, iar ce nu e natural nu vine de la Dumnezeu. Minunile nu sunt naturale. Legile naturii sunt, unele, și acelea sunt divine. Este adevărat că una dintre formele de recunoaștere a Puterii lui Dumnezeu o reprezintă minunile.

Pentru asta I-au fost îngăduite, ca să înlăture scepticismul.

Revenim. Suntem plini de șerpi, de care însă se scapă foarte ușor prin rugăciune. Spui *Tatăl nostru* și deodată începi să caști. E o formă de eliberare de șerpi. Toți, în realitate, suntem precum niște meduze. Fiecare cu gărgăunii lui. Fiecare gând negativ care nu este în conformitate cu Adevărul și Lumina este un șarpe. Sunt foarte mulți oameni care cred că văd lumea spirituală, dar nu o văd. La nivel astral, când începi să o vezi cu adevărat, vezi șerpi, vezi dragoni, vezi gândaci, vezi scorpioni, vezi toate prostiile, meduze, un fel de caracatițe, scorpii. Se văd aure? Da, dar asta nu înseamnă că vezi cu adevărat. Să nu vă pară

rău că nu vedeți. E foarte bine. Nu trăim în rai. Nu ați vedea îngerii prima dată și v-ați speria. Și nu are nimeni interesul să vă sperie. Important este să

aveți răbdare. Văzutul v-ar încurca foarte mult. Pot să vă spun cu certitudine că, dintre elevii mei, cei care vedeau lumea spirituală au evoluat cel mai greu. Pentru că rămâneau cu ochii la lumea cealaltă, uimiți de frumusețea și complexitatea ei.

Postul negru, psalmii, *Tatăl nostru* sunt, toate, forme de descărcare de șerpi. Iar cu Reiki este și mai simplu. Când dai drumul la lumină și trece printr-un om sau printr-un loc unde sunt șerpi, aceștia se duc cu lumina, pentru că nu rezistă la vibrație mare și se scurg, pur și simplu, în pământ.

Teoretic, voi, creștini adevărați, ar fi trebuit să știți să vă curățați

mintea și să vă protejați de elementele negative și, implicit, de gânduri. Șerpilor produc și gânduri, și sentimente, și instincte. Gândurile negative sunt de la ei, la fel, sentimentele negative ca invidia și gelozia, „șarpele care mi-a mușcat inima”. De fapt, tu ai dat drumul unui gând care îți intră în suflet și pe care îl crești acolo, frumos. Dacă ai ști să te rogi din suflet, ar pleca, pentru că șerpilor cu valori negative nu suportă rugăciunea sau postul. Asta nu înseamnă că nu sunt educabili și nu pot evolua spre Lumină.

Ceea ce îmi place la lumea asta este că

seamănă cu un imens joc de șah, în care ultimul dintre îngerii, cel mai mic șarpe, se poate transforma în rege la sfârșitul vieții. Asta vă spun din perspectiva unui înger care a căzut, s-a ridicat din nou la statutul de Fiu de Dumnezeu și a coborât din nou pe pământ.

Căderea îngerilor a produs un pic de haos în Cer. Paradoxal este că frica au simțit-o prima dată

Îngerii rămași credincioși lui Dumnezeu în Cer. „Să

stăm cu frică și să luăm aminte!” spune Arhanghelul Mihail. Îngerii căzuți nici măcar nu au apucat să se dezmeticească, încă erau în cădere în Întunericul Primordial.

Ca să înțelegem ierarhia Îngerilor căzuți, este suficient să înțelegem cum au fost creați Îngerii. În primul rând, sunt androgini, adică au ambele sexe: sunt și Yin, sunt și Yang. Acum imaginați-vă că un Înger foarte mare este format dintr-o multitudine de Îngeri mici și că

acești îngeri mici au, și ei, ierarhii și funcții, ca multinaționalele.

Nu știu de ce, dar toți dragonii sunt supuși unor ierarhii, precum casele regale ale oamenilor. Există

dragoni regi și regine, cu ierarhiile de sub ei exact ca la popoarele terestre. Odată căzuți, cei din asemenea caste se manifestă

diferit. Îngerii mici se transformă în șerpi, căpeteniile în dragoni, iar principiile feminine în scorpii. Scorpiile sunt regine căzute cu tot alaiul. Ele au nevoie de multă lumină pentru a se transforma și reîntoarce la Cer. Evident, asta depinde de vârsta lor astrală

și de nivelul cerului din care vin. Transformarea reginelor este, într-adevăr, frumoasă. Când capătă lumină ca să urce, se

transformă în mirese îmbrăcate cu rochii albe de fecioare și pleacă prin porțile cerului cu tot alaiul! Este un adevărat spectacol. Când sunt bine și fericite, lumina lor polarizează toate energiile benefice, sufletele și privirile oamenilor din jur. Reginele se află sub stricta supraveghere a Tatălui Ceresc. Nu pot face nimic fără acordul lui. Până la urmă, e firesc. Nu oricine poate avea acces la energiile Principiului Feminin Divin. Mă refer la bărbați, la spiritele din ei, îngeri, demoni sau Fii de Dumnezeu.

Trebuie ori să aibă o karmă cu regina respectivă, ori să fie merituoși, ca să le îngăduie Dumnezeu armonizarea cu ea.

Reginele care au valori spirituale mici, adică lumină interioară și caracter benefic scăzut, pot fi bipolare. Pot să fie și rele și să se folosească de multiplele personalități din cadrul alaiului, să manipuleze emoțional. Sunt capabile să se ascundă

și să manifeste față de fiecare om personalitatea care îi place, de aceea sunt foarte plăcute. Până la urmă, depinde de cum sunt educate și ce dezvoltă în perspectivă, apropierea de planul material sau de cel spiritual. Au o problemă de integrare în societate, considerând, la nivel interior, că li se cuvine totul. Este firesc, ținând cont că, în viețile lor trecute, chiar au avut ranguri înalte în societate. Cu cât mai dure și mai neînțelepte sunt la nivel

interior, cu atât este mai aspră viața cu ele, singurii capabili să le stea împotriva fiind Bunul Dumnezeu și indivizii pregătiți special pentru asta.

Nu înțelegeam de ce preoții

ortodocși, când ies de pe băncile facultății de teologie, sunt atât de agresivi și chiar posedați, așa spune. Nu tot ceea ce învață este corect, iar orice lucru învățat greșit este, în realitate, un șarpe. Astfel că, după ce termină

facultatea de teologie, preoții sunt plini de scorpii, prin acumulare de gânduri false. De fapt, facultatea de teologie ortodoxă este o școală de draci! J

Scorpia este o entitate interesantă.

Reprezintă o ierarhie formată dintr-un șarpe femelă, Yin, înconjurat de un alai, adică e șarpele-mamă și un fel de pui, tot șerpi de-ai ei, care nu sunt chiar pui, ci alaiul ei. Interesant este că ea nu se poate ridica fără alai.

Transformarea sa se produce când toți ai ei ajung la vibrația și lumina transformării.

Când spunem „ce e sus este și jos”, ne referim și la faptul că, la toate nivelurile spirituale, macro și micro, se regăsește Trinitatea. Nu mă refer la Iisus și Trinitatea din ortodoxie. Aceasta este doar una dintre ele, cea de Cer 6. Așa cum avem principiul feminin în ortodoxie, Maica Domnului, Maica lui Iisus, avem și principii feminine mai presus de ei, la toate nivelurile.

Și sunt o multitudine de niveluri și o mulțime de Fii de Dumnezeu!

Trinitatea aceasta, când se găsește și la niveluri inferioare celei ortodoxe, este tot un principiu feminin, tot o Maică. Coborârea ei pe pământ transformă principiul feminin, deci pe Maica din acel Cer, în scorpie – de aceea am scris pe Facebook despre scorpii. Orice coborâre a unui înger, a unui principiu, a unui fiu de Dumnezeu pe Pământ, prin naștere umană, fizică, prin sex, nu de la Duhul Sfânt, îl face să-și piardă

potențialul divin și să se transforme în șarpe.

Aseară mă întreba cineva dacă Iisus a avut șarpe kundalini. Nu a avut, pentru că ai acest șarpe numai dacă te-ai născut prin sexualitate, adică *prin penis și act sexual*. Nașterea din Duh Sfânt te aduce direct la nivelul uman, deci ești energie-copil.

Am văzut odată un film, cred că era *Superman*, în care copilul apare din lumină și e găsit într-un hambar. Acesta este principiul nașterii din duh, care nu e unic. De la Duhul sfânt se nașteau oameni și pe vremea lui Adam și Eva. Principiul nașterii din duh se

regăsește și pe alte planete și e cât se poate de normal acolo. Aici, pe pământ, o asemenea naștere a fost considerată o minune de fiecare dată.

Nașterea fizică duce la manifestarea SK-ului.

Pentru că înseamnă o coborâre, pierderea potențialul divin; treci mai întâi prin iad și abia după aceea ieși în gonade și te naști. Din cauza aceasta este traumatizantă nașterea și pentru îngeri, și pentru principii, și pentru entitățile superioare care coboară. Cu cât mai sus e locul de unde vii, cu atât este mai greu să te naști.

Chiar și scorpiile se nasc prin sex și sunt, potențial, regine. În clipa de față, există o grămadă de scorpii pe Pământ, cu lecțiile și defectele lor. Au toate dimensiunile, toate vârstele astrale, *n* șerpi în alai și, implicit, *n* personalități. Când se naște o scorpie, toți membrii alaiului ei sunt cumva prin apropiere, facilitându-i lecțiile și viața. De asta au scorpiile grupuri în care apar și trăiesc.

El Camino, drumul către Santiago de Compostela, e plin de scorpii, pentru că Spania este un principiu Yin. O

țară poate să fie Yin sau Yang. Iată de ce se adaptează foarte ușor românii în Spania. România este un principiu Yin, plin de scorpii. Spania este un principiu Yin, plin de scorpii. Și cele care îți fac probleme sunt scorpiile. În momentul în care calci pe ele, îți intră în structuri și amplifică tot ce e necurat în tine; toate problemele emoționale îți ies la suprafață, fiindcă se

agață exact de punctul tău slab. De asta este util pelerinajul, și mai ales Camino, pentru că scoate la suprafață toate problemele emoționale. Pe măsură ce mergi, te încarci de entități și, după ce te-ai încărcat, bubuie unde ai probleme... te iau de cap. Numai în armată am înjurat mai mult decât pe Camino...

Cum scapi de scorpii? Cu lumină, adevăr și iubire. Cele mai eficiente forme de învingere a tuturor entităților de întuneric sunt lumina și iubirea. CKR, dat drumul la lumină, pus pe entitatea respectivă, îi dai lumină până când zice: „Gata, îmi ajunge!”

Următorul în ierarhie este dragonul. Îl găsiți în moliftele Sfântului Vasile. Știu că nu e frumos, dar mi-au mâncat sufletul cei din ortodoxie și îmi găsesc alinare ironizându-i. Deși chiar și alinarea asta e demonică. Dar îmi pare rău pentru ei. Nu mă pot abține și îmi cer scuze anticipat. Prostie ca în ortodoxie nu am mai văzut.

E nevoie de șapte sau nouă preoți-călugări ca să lege un dragon cu șapte capete. Și nici măcar nu-l leagă, îi taie căpățânile și-l ciopârțesc

cu săbiile de lumină până îl fac varză, atât de mare e ignoranța în ortodoxie, combinată cu frica și răutatea.

Un singur maestru de Qigong chinez, și nu cel mai bun, aduce cu el patruzeci de mii de dragoni în bagaje!

Înțelegeți de ce e depășită ortodoxia? E praf și nici măcar nu-și dă seama de asta. Are, totuși, niște elemente care ajută: se țin slujbe, se trag clopotele.

Până și moliftele au făcut bine, dar și foarte mult rău. Și o să vorbim despre asta. În rest, ca putere, ortodoxia e un dezastru. Și paradoxul e că reprezentanții ei nici nu vor să învețe nimic – prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul. Și de suferit avem noi, românii.

6. VÂRSTA ASTRALĂ ȘI DIMENSIUNEA DRAGONILOR

Pe planeta Pământ se află o mulțime

de șerpi de dimensiuni diferite, de la câțiva metri la sute de metri, în funcție de vârsta lor astrală (VA). După părerea mea, Terra, o planetă foarte tânără, de circa 4,5 miliarde de ani, este formată, în mare parte, din șerpi mici, proveniți din îngeri aflați la prima naștere în planul material, și din șerpi mari, proveniți din Fiii de Dumnezeu care s-au născut pe alte planete, au fost născuți din duh, precum Iisus, au făcut greșeli și li s-a luat dumnezeirea, pentru a fi pedepsiți să trăiască pe Pământ ca simpli oameni. Sunt spirite care s-au născut pe alte planete, n-au ajuns la desăvârșire și și-au continuat evoluția pe una, două sau chiar trei planete, acum fiind aici! La capătul fiecărui ciclu care a dus la distrugerea planetei, au fost supuse judecății finale a acelei planete și acum, în această etapă a vieții lor, au ajuns aici, pe Terra, pentru a-și continua evoluția spirituală.

Să explic mai clar: un spirit se naște pe o planetă asemănătoare cu aceasta și trece prin multiple reîncarnări. Când vine sfârșitul acelei planete, are loc ceea ce la noi în ortodoxie s-ar numi Judecata de Apoi. În funcție de ceea ce au făcut în viețile de pe planeta respectivă, spiritele pot rămâne în cer, dacă au atins un anumit stadiu de evoluție, sau se pot reîncarna pe o planetă care se va naște. Evident că un spirit cu vârsta astrală mare, să zicem 13 miliarde de ani, a văzut cel puțin două planete murind. Înseamnă că e cam repetent la capitolul spiritualitate dacă nu a ajuns la desăvârșire și este nevoie să se nască și să trăiască pe

o a treia planetă! Cu cât EBF-ul (beneficitea) lui e mai mic, cu atât are mai multe programe negative, deci a înțeles mai puțin adevărurile spiritului și Cerului sau a făcut multe greșeli de natură spirituală.

Imaginați-vă că sunt oameni

care au șarpe kundalini de un metru și oameni care îl au de 150, 200, 600 metri! Unii au nevoie de un avion privat, atâta loc îi trebuie șarpelui ca să se mute dintr-o țară în alta. Atât de mare poate fi. Și sunt mulți. Cel mai lung șarpe kundalini pe care l-am întâlnit are vreo 600 de metri. Este neplăcut pentru om, pentru că șarpele se joacă cu destinele popoarelor și nu poate să-i facă nimeni nimic, tocmai fiindcă este așa de lung. Având dimensiuni de-a dreptul impresionante, poate să

folosească demoni mari, pe care îi asmute împotriva popoarelor, crescând sau scăzând valute sau acțiuni. Imaginați-vă că,

dacă are un SK de 600 de metri, un demon de 600 metri acoperă

toată Piața Victoriei. Ați înțeles de ce îi ia pe unii de cap câte o asemenea manifestare? Poate fi vorba de un singur om care folosește doi demoni mari, numiți arhistrategi malefici.

Sunt mai mulți oameni de genul acesta.

Printre ei, un chinez foarte bogat, care are o hartă a lumii și stabilește ce vrea să mai cumpere și de unde. Câteodată, un asemenea om poate stăpâni o entitate destul de mare ca să

conțină 150.000, 300.000 sau chiar un milion de dragoni. Sunt oameni care se joacă cu națiile cum se joacă cu pionii. Sper să

ajungeți să-i cunoașteți și să-i

înțelegeți.

Am intrat în conflict cu un tip. Nici nu mai știu de ce. Era ceva legat de bani, în orice caz. El avea putere financiară foarte mare. La un moment

dat, mi se bloca totul în jur. Nu-mi mai ieșea nimic și nu înțelegeam de ce. Este momentul acela când pleacă liftul în fața ta sau pierzi avionul la mustață.

Avea cunoașterea mult sub a mea și nu înțelegeam cum mă

„face”. Cum era posibil așa ceva? M-am decis să mă duc peste el la nivel astral. Am dat de întuneric și atât. „Ce naiba?” m-am întrebat. Unde era? Am avut o sclipire și m-am ridicat deasupra corpului său. M-am îndepărtat destul de mult. Și atunci l-am văzut. Nu era de mirare că avea atâta putere. Șarpele lui kundalini era imens! Pe vremea aceea, eu eram un pitic de un metru și ceva. L-am măsurat radiesteziologic la întoarcerea în corp. Avea 200 de metri! Se explica de ce îi trebuia avion personal ca să se deplaseze. Se explica și de ce putea să-mi pună frână. Era destul să se gândească la asta, că

dorința i se materializa imediat. Până la urmă, ce înseamnă

vârstă astrală mare? Pot fi miliarde de ani. Se măsoară de când apare prima dată un spirit în planul material și începe să

crească. Totul în universul material, și mă refer la ființe, se supune acestei legi. Toate ființele se nasc, cresc și mor. În interiorul lor, spiritele, șerpii kundalini, cresc și ei cu cât stau mai mult pe pământ. Cei mai puternici găsesc, după

moarte, posibilitatea să se nască din nou și să

crească mai departe în alte trupuri. Așa se explică

diferențele de dimensiuni la nivel astral. Sunt spirite care au trăit și au crescut și pe alte planete și au putere și dimensiuni mult mai mari decât cele ale oamenilor care se nasc abia acum.

Dragonii, ca entități spirituale

superioare ierarhic șerpilor, au dimensiuni mai mari, dar asta nu înseamnă că nu pot fi mai mici decât șarpele sus-menționat.

Povesteam, într-o carte anterioară,

că m-am dus în astral să văd o colegă

doctoriță. Era la a patra planetă pe care trăia și avea capul șarpelui kundalini atât de mare, că stăteam pe el ca pe lună! Evident că raportată la un om simplu, pământean, puterea unui asemenea spirit este imensă.

Eram a treia oară în Ierusalim, să

văd locurile sfinte. Ne luaserăm, de data asta, un șofer musulman care să ne ducă în vizită. Am ajuns la Sfântul Sava.

Mănăstirea era doar pentru bărbați. Acolo, pe valea unde se afla mănăstirea, s-au nevoit o mare parte din sfinții creștini, printre care și Sf. Ioan Damaschin, cel pe a cărui dogmă, printre altele, se bazează ortodoxia. Ajunși acolo, am vrut să coborâm în vale, la chiliile pustnicilor. La un moment dat, am confundat drumul spre Hoseva, unde intenționam să ajungem, cu acel loc. Dintr-o dată, din nimic, ne-am enervat. În drum spre mașină, am încercat să descopăr ce anume preluasem de acolo. Am verificat și locul. Preluasem un dragon. Avea valori bune!

Atunci am măsurat valea. Strădania și suferințele

pustnicilor amplificaseră beneficitea văii. Toată valea era, în realitate, un dragon mare feminin care își ridicase vibrația prin bărbații care postiseră și se rugaseră acolo. Acum, era pregătit să se transforme.

Dragonii pot avea mai multe capete. Numărul lor nu ține neapărat de putere sau vârsta astrală, ci de specializare. E ca și cum ar avea mai multe personalități și calități deodată.

7. CUM SE SIMT, DE CE SE SIMT ȘI CÂND VIN DRAGONII

Dragonii sunt atrași de lumină. Sunt atrași și de oameni sau sunt supărați pe ei. Când vin cu intenții bune, o fac pentru că au nevoie de lumina și sufletul omului pentru a crește, a evolua și a se întoarce la Dumnezeu. Fie că sunt de luptă, fie sexuali, ei caută să lupte pentru a învinge, iar scopul lor este sufletul, SN-ul.

Există o mulțime de oameni care atrag dragonii fără să înțeleagă de ce. Trec prin întâlnirea cu un dragon fără să-și de seama. Dragonii nu vin întotdeauna trimiși de Dumnezeu, dar sunt îngăduiți de acesta ca treaptă spirituală sau pentru dezvoltarea fizică și psihică a omului. Un exemplu în acest sens ar fi acela când atragi dragonii urcând pe munte. La întoarcere, vrei nu vrei, se poate întâmpla să te procopsești cu un dragon. Un caz de acest gen este al unei fete, o împătimită a muntelui, care, întorcându-se odată de pe munte, a avut o stare de nervi exagerată. Sub impulsul ei, a fost capabilă să-i spună mamei sale tot ceea ce nu avusese curajul să-i spună din copilărie, lucruri care o răniseră, fără însă ca mama ei să-și fi dat vreodată seama de ele.

Principalul simptom al apariției dragonului este durerea de cap. Este atât de intensă, de parcă ai avea meningită. Se manifestă ca un cerc de foc care îți strânge capul și te doare în fundul ochilor. Apoi apare o stare de nervozitate, dublată sau nu de dorința de a mușca de gât pe cineva. Evident că dragonul activează și amplifică defectele, așa că un depresiv va deveni și mai depresiv, iar un psihotic și mai agresiv.

Celor care practică radiestezia le pot ieși măsurătorile pe dos. Toată scara de valori se poate inversa. Fiecare om este afectat în funcție de

capacitatea sa de a stăpâni puterea răului din el. Dacă dragonul este sub tine ca putere, răul nu se va manifesta. Dacă însă ești depășit de puterea lui, poți să manifesti răul, mai exact, să faci prostii de care nu te-ai fi crezut capabil vreodată. Din cauza asta este greșit să judeci un om, indiferent cum se manifestă! Nu știi ce entitate a venit peste el și de ce l-a luat de cap. Nu știi ce rană a activat. Singurul care știe cu certitudine e Dumnezeu.

Te simți slăbit, pentru că dragonii realmente îți pot suge sângele din vine. La propriu, în lumea spirituală. Îți vine să fugi de icoane și de lucruri sfinte. Te arde și fugi de agheasmă și de tămâie. Asta însă ține foarte mult de vibrația dragonilor. Cei cu vibrație înaltă ascultă cu drag slujbe și rugăciuni, precum cei din Athos, sau nu sunt deranjați deloc de lucrurile sfinte. Cei cu valori și vibrație peste cea a ortodoxiei de-a dreptul fac mișto de biserică și creștinism.

Încep să se spargă becuri, se strică aparatura, telefoanele, mașinile, calculatoarele, se sparg țevi de apă, se produs inundații. Sar obiecte, cad cărți din bibliotecă etc. Și toate acestea pentru că dragonii încearcă să-și facă simțită prezența, se răzbună pe cel lângă care ajung sau pur și simplu îi cer ajutorul.

Dragonii blochează chakrele superioare și determină pierderi de memorie și fuga de idei. Se schimbă și se exacerbează obiceiurile alimentare și/sau nevoile sexuale, apar dorințe noi, plăceri noi, ca și cum o parte din tine ar vrea altceva. E, de fapt, un alt fel de simptom de posesie.

Nimeni, în afara celor inițiați, nu e conștient de ei. Când te duci în vacanță la Portița, stai pe plajă, bei o bere, mănânci o ciorbă de pește, te încarci cu energia locului. Cu dragonii locului. Crapul pe care îl mănânci a trăit în apa aceea. A mâncat din entitățile din apă, care sunt elementali ai dragonului lacului respectiv.

Când mergi să te odihnești undeva, nu faci altceva decât să te încarci cu entități ale locului care cresc puterea interioară, cea de la nivelul sinelui. Începi să te simți mai bine, ești vitalizat și te întorci. Simți că ți se deschid alte drumuri. Te duci, inconștient, înapoi. După ce ai vizitat unele zone, parcă sexul a fost mai bun, serviciul a fost mai ușor, relația cu partenerul de viață a fost mai lină, copiii s-au mai liniștit, tu te-ai mai echilibrat.

În plus, un loc, ca să fie bun pentru tine, trebuie să fie mai puternic decât tine. Poți să fii mai puternic decât un loc? Absolut. Poți să te afli într-un loc cu un dragon cu șase capete, iar tu să fi trecut de 12. Evident că nu se întâmplă nimic. Îți folosește și acesta. PUTEREA VINE DIN DIMENSIUNEA DRAGONULUI PE CARE L-AI ÎNVINS, DAR ȘI DIN NUMĂRUL DRAGONILOR. De-asta te atrag locurile noi, alți dragoni. Așa se explică de ce anumitor oameni nu le place să meargă în locuri noi. În realitate, nu le place schimbarea care vine din interior.

Oricum, dragonii vin. Te cheamă. Mie mi-au venit pe măsură ce am fost pregătit să-i întâlnesc. Și vin peste tine unde și când nu te aștepti. Am întâlnit unul dragon de bani, al bogăției, în Budapesta. M-au luat nervii de-mi venea să mă urc pe pereți. Am trecut prin fața hotelului și nu l-am văzut de câteva ori, iar GPS-ul mă întorcea în același loc. Mi-am dat seama că este ceva greșit și m-am oprit. L-am găsit și l-am împachetat.

Mai nou, am observat că vin dragoni care nu sunt de acord cu transformarea celor cu valori bune și fac orice ca s-o împiedice. Ei ne creează probleme.

8. CUM SE ÎNIVING DRAGONII

Repet, și o voi repeta cât de des, dragonii sunt frații noștri. Sunt și buni, și răi, ca oamenii. Sunt specializați, colorați, au puteri, au caracteristici, au drepturi divine și liber arbitru, ca orice spirit. Nu avem voie să le facem rău fără acordul lui Dumnezeu. Dacă ne dă Dumnezeu în grijă un dragon, nu avem altă variantă decât să-l îngrijim. Știți cum vine asta? E ca și cum ți-ar face cadou Dumnezeu un cal nărăvaș, iar tu te-ai apuca să-l bați și să-l disciplinezi cu biciul!

Cam așa am făcut io și așa face acum, după 2000 de ani, ortodoxia. Dezastru. Așa am fost învățați, din frica de rău, de ispită. Din frica de a nu greși se naște agresivitatea creștinismului. E ca și cum ai vrea să dresezi un leu și dai cu sabia în el până leșină. Vă spun sincer că și mie mi-au trebuit 20 de ani să înțeleg că e greșit așa. Învățam exorcizările la Mănăstirea Cernica în '90 și nu știam să fac altceva pentru a învinge dragonii decât să-i lovesc cu sabia de lumină. Acum, că ați aflat de la mine cum se face, nu mai aveți scuza mea, veți putea avea grijă de ei.

Cum mi-am schimbat părerea despre dragoni? Greu. Inițial, i-am privit pe demoni ca pe niște dușmani de moarte și i-am căsăpit. Destul de târziu, mi-am dat seama că nu e corect și mi-am schimbat atitudinea față de ei. Într-o noapte, pe când zburam peste ocean și aveam tot timpul din lume până la destinație, am urmărit un film despre un dragon (nu pot dormi în avion). Nici măcar nu are importanță ce film. În timp ce mă uitam la el, m-am gândit la relația mea cu dragonii și la faptul că nu-mi era frică de ei. M-am întrebat de unde îi cunosc. De ce naiba să nu poți avea o relație cu ei? Apoi mi-a trimis un maestru de-al meu o secvență dintr-un alt film, în care

un bărbat îi cere unei femei să-i vândă un dragon. Aceasta i-l dă, dar la sfârșit îi spune: „Dragonii nu sunt sclavi!”

Țineți minte ideea asta: dragonii nu sunt sclavi! Pot să vă fie dușmani sau prieteni, dar niciodată sclavi. Sunt înțelepți și puternici și, dacă vor, oricum scapă de voi. Se poate crea o conexiune între noi și dragoni, iar ei își pot fi loiali până la sacrificiu. Și care-i scopul? Păi, este foarte simplu. Toți suntem pe scara venirii de la Dumnezeu și toți suntem pe scara întoarcerii la Dumnezeu. Așa cum eu am fost ajutat în viața mea de patru preoți care s-au chinuit cu mine, pentru că le făceam probleme mari, fiind unul dintre cei care testează orice, și io am datoria de a-i susține pe ceilalți.

Prin anii '90, nici măcar nu credeam în exorcizări și demoni. Cum poți să-ți dai seama dacă un demon există sau nu, altfel decât să-l trimiți în cineva pe care îl cunoști? J Or, pe tata îl cunoșteam de vreo 20 de ani! Știam ce-i poate capul. Era un tip foarte bine echilibrat psihic. Drăguț era că m-a și crescut în spiritul ăsta: „Cine are curaj să se dea pe cel mai înalt tobogan?”

Pe parcursul evoluției mele spirituale, am înțeles că trebuie să treci peste orice lucru care te face vulnerabil. Un adevărat maestru nu are frici, nu are scârbe, nu are milă, nu are slăbiciuni... În copilărie, unul din jocurile mele cu tata era să ne facem scârbă unul celuilalt. Face parte din antrenamentul psihic al agenților secreți. Dacă ți-e silă de viermi, simplul fapt de a te umple de ei te face să spui tot! J

Tata, fără să vrea, prin natura meseriei, m-a crescut astfel. Țin minte că m-a lăsat singur noaptea, în pădure, cu arma de vânătoare, la o pândă la mistreț... Cred că aveam 14 ani. A fost unul din momentele când mi-a dat o palmă peste ceafă. Mergeam sub lumina lunii, prin porumb, spre casă. Eram într-un șir de vânători. La un moment dat, am văzut un șarpe negru. I-am zdrobit capul cu patul armei. (Acum regret. Ce vină avea?) În secunda următoare, m-am trezit cu o palmă peste ceafă! Tata.

— De ce crezi că ți-am dat-o?

— Pentru că arma este încărcată și puteam să-mi zbor singur creierii, i-am răspuns, spășit.

Și ne făceam silă unul altuia la masă. Că asta seamănă cu nu știu ce, că cealaltă seamănă cu nu știu ce. La un moment dat, mama făcuse o supă de roșii cu tăieței lați. Stau și mă gândesc și zic:

— Măi, tată, tăieței ăștia seamănă cu o tenie în sânge.

Nu a rezistat. A stat puțin și a fugit la baie... De atunci, nu a mai vrut să ne jucăm așa.

Mi-a prins bine relația cu tata, care tot încerca să afle ce făceam când nu voiam să-i spun. Mai cu frumosul, mai cu binele, evitam cât puteam să mă las prins în plasă și mi-a prins foarte bine treaba asta. Trebuia să-mi controlez stările, gândurile, manifestările...

La un moment dat, mi-am zis: „Hai să vedem dacă există exorcizare!” M-am apucat să citesc moliftele, să fac ritualul așa cum trebuie. Zic răului: „Intră în tata!” Asta se întâmpla noaptea, când tata dormea. J Apoi m-am culcat.

Vine tata a doua zi după-amiaza de la muncă, deschide ușa, ne așezăm la masă și, fără să-i fi spus eu ceva, îmi zice:

— Îmi vine să-ți sparg capul cu ceașca asta!

Mă uitam în ochii lui și vedeam furia dinăuntrul lor.

— Tată, sunt eu, Dragoș!

Expresia feței i s-a schimbat și s-a liniștit. S-a dus și s-a culcat. Am luat moliftele și i-am făcut exorcizare în sens invers. După ce s-a trezit, i-am zis:

— Băi, tată, te-am făcut...

Și i-am povestit ce făcusem.

— Păi, da, dar eu pregătirea psihică n-am făcut-o cu așa ceva, mi-a spus.

Printre numeroasele lucruri pe care trebuie să le învețe orice maestru este cum să relaționeze cu dragonii. V-am dat modelul lucrurilor sfinte – slujbe, masluri, dezlegări, moaște de sfinți, icoane făcătoare de minuni. Bun. Apropo de dragoni și de locurile în care sunt: vreți, nu vreți, când vă duceți într-un loc, intrați în legătură cu dragonul locului respectiv. Arta este să fii în armonie cu el, nu în opoziție. Dacă îl blestemi, nu te va iubi

niciodată. Or, exact asta face creștinismul de 2000 de ani! Poți să binecuvântezi orice loc nou în care te duci? Absolut!

Poți să te împrietenești cu dragonii? Da. Dar trebuie să vezi ce le place. Cu moliftele nu merge, vă spun eu. Ei sunt foarte simpli. Le place mâncarea, muzica, sexul, sportul, să conducă, să danseze, iar unora, să se bată.

Evident că aceste caracteristici ale dragonilor ne influențează viața. Dacă-ți pui casa pe un dragon de arte marțiale, vor fi tot timpul certuri. N-ai decât să te îndrepti către sala de arte marțiale și te refaci acasă. Dacă mă întrebați pe mine, cel mai bine este să stai pe dragoni de vindecare, pentru că sunt cei mai buni pentru refacerea după muncă, după stres.

De unde știi ce fel de dragon este? Simți. Măsoari. Pentru că, odată ce te duci într-un loc, se amplifică anumite trăiri. Pentru cei care știu radiestezie, pentru cei care nu fac măsurători, poți să simți dragonul în funcție de momentul, locul și situația în care a apărut. Și, dacă nu, îți dai seama pe parcurs, în funcție de ce anume se schimbă în tine.

Cum simți, fizic, că ți-a venit un dragon? Știți senzația aceea când te strânge căciula? E ca o gheară care îți strânge craniul și îți ard ochii. Senzația fizică este însoțită de amplificarea trăirilor. Dar nu vă bucurați prea mult, nu e ca atunci când „poștești” un *joint*, ți se amplifică bubele sau ai stări pe care nici măcar nu le recunoști drept ale tale...

Se poate întâmpla să ai mai mulți dragoni deodată, veniți după principiul rezonanței. Cel mai simplu este să se măsoare compatibilitatea dragonului cu o anumită activitate, bucurie, plăcere. Și ei au plăceri. Gândiți-vă că dragonii sunt ființe instinctuale și emoționale; unii sunt raționali și înțelepți.

Nu m-am născut deștept. Am devenit mai înțelept în timp, după ce am înțeles lucruri simple. Învingând dragoni, îți dau din potențialul lor și te susțin. Dacă înving numai dragoni ai luptei, ce-o să fii? Luptător. Dacă înving dragoni de vindecare, ce-o să fii? Terapeut. Dacă înving dragon de păpică? Ce-o să fii? Bucătar, master chef. Dar ca să fii înțelept trebuie să cauți dragoni ai înțelepciunii. Și unde îi găsești? Sub școli, sub universități. Universitățile bune, de prestigiu, au întotdeauna dragoni înțelepți.

Ideea este să ți-i faci prieteni. Eu am început prin a-i răni și învinge, dar nu înseamnă că trebuie să repetați greșelile mele. Am început prin a le lua capetele, dar așa fost calea mea. Acum, ajutându-i prin ceea ce fac eu, dar și ca voi, care îi vor ajuta, la rândul lor, îmi răscumpăr greșelile față de ei.

De ce să înving un dragon? Explicația este următoarea: evoluția spirituală se face prin competiție. Sunteți în competiție de când vă nașteți. Ca să parafrazez o glumă de pe internet: dacă sunteți aici și citiți cartea aceasta înseamnă că ați câștigat o competiție pe vremea când erați spermatozoizi! Vreți, nu vreți, sunteți în competiție cu voi înșivă în primul rând și apoi cu ceilalți. Pe măsură ce urcați, veți vedea că, și fără să vreți, intrați în competiție cu alții. Să vă explic de ce. Cu cât evoluezi mai mult, cu atât gândul și cuvântul tău încep să capete putere și autoritate. Dorințele și gândurile tale devin manifeste în planul material. Un lucru este clar, nu poate exista decât un singur campion! În orice competiție. Însă există indivizi, entități cărora nu le convine că nu mai au autoritate. Pe ei nu-i interesează dacă au dreptate sau nu. Pe ei îi interesează doar ca lucrurile să se întâmple cum vor ei și-i deranjează că-și pierde autoritatea. Or, în lumea spirituală, ierarhia este cea care îți dă autoritate. Cu cât ești mai sus, cu atât ai o autoritate mai mare. Imaginează-ți că vine unul peste tine și, dintr-odată, nu mai ai niciun cuvânt de spus. Poți să spui orice, dar nu mai poți să te impui. Și atunci apare frustrarea, care te va împinge să ataci.

Cam așa pățește creștinismul acum. Cerul era plin de sfinții lui Iisus. Nu prea deștepți, dar cu lumină mai multă și cu putere mai mare decât ceilalți din alte religii, chiar dacă cei din urmă erau mai deștepți. Preoții și episcopii lui Iisus nu aveau alt merit decât că erau ai lui și-și luau puterea de la el. Îi întreceau, prin lumină și vibrație, pe maeștrii din India și Tibet. Acum le fuge pământul de sub picioare, pentru că sunt oameni care s-au ridicat ca putere, lumină și vibrație deasupra lor și, implicit, deasupra lui Iisus. Evident că apare conflictul. Creștinismul pierde teren. Iisus avea putere pentru că exista o mulțime de ignoranți care i-o dădeau și, automat, puterea lui a crescut prin sufletele pe care i le-au dat oamenii. Adică popa zice: „Toată viața noastră lui Iisus Hristos să o dăm!” și găștele din biserică

răspund: „Ție, Doamne!” și atunci sufletul și puterea lor interioară unde se duce? La văru’ Iisus! J

Cei mai mulți oameni au o părere greșită despre Cer. Acesta este precum parlamentul României, adică Dumnezeu este pus în situația de a lua cea mai bună decizie emisă de o grămadă de nebuni. Și a mai apărut și Iisus, care, ca Fiu de Dumnezeu, putea schimba decizia Bătrânilor, având și misiunea de sacrificiu pe care a avut-o... Mulți dintre acei nebuni – vorbesc foarte serios și îmi asum acest lucru – n-au nicio legătură cu înțelepciunea și au ajuns acolo pentru că în timpul vieții n-au făcut sex și au postit. Și au luat decizii, așa îngrămădiți cum erau. Este ca și cum aș lua niște pustnici din vârf de munte și i-aș duce în parlamentul României, să ia decizii privitoare la statul român și politica lui externă! Crezi că un călugăr care doar a postit, are patru clase și nu știe mai nimic poate să facă față pentru că îl ajută Duhul Sfânt? Răspunsul este nu. Nu poți să construiești un avion 747 doar ajutat de Duhul Sfânt. Îți trebuie și educație, și cunoaștere științifică...

De asta Dumnezeu prețuiește foarte mult înțelepciunea. Prețuiește puritatea, da, credința, da. Dar și înțelepciunea, pentru că se umpluse cerul de proști creștini, al căror unic merit era că i se închinau lui Iisus. Proști, dar mulți, înclinând balanța către Iisus. Din fericire, există entități spirituale pe care voi le considerați sfinte, sau așa le spuneți, care au învățat și se educă încontinuu și au ajuns la înțelepciune. Și aveți mulți sfinți ca Paraschiva, Nicolae, Ciprian Calinic și Mina. Dar nu toți sunt așa, unii sunt vai de ei.

Problema apăsătoare pentru că deciziile corecte se iau prin comuniunea sufletului cu mintea. Nu numai cu sufletul, nu numai cu mintea. De aceea, trebuie dezvoltate ambele. Evoluția spirituală presupune să mă dezvolt întru totul, nu doar cu sufletul. Aaa, sunt pur. Perfect. Dar fii pur acolo, la tine. N-ai habar să conduci un stat dacă ești pur. E foarte frumos să fii pur la tine în chilie. Dar dacă ești pur, prost, n-ai habar de diplomatie sau cunoaștere politică, nu ai ce căuta în politica internațională.

Acum nu vorbesc doar de învingerea dragonului, ci și de integrarea lui. Pentru că un dragon, dacă vine, nu vine degeaba la tine; înseamnă că ai rezonat cu el, înseamnă că-i al tău, înseamnă că reprezintă, de fapt,

instinctele, însușirile, caracteristici tale, pe care trebuie să le integrezi și să le armonizezi. Până ajungem noi la integrarea unui dragon, trebuie să ajungem mai întâi la trecerea peste el. Dacă mă întrebați pe mine, evident că cea mai bună soluție ar fi să-l iau în brațe, să-l îmbrățișez și să-l iubesc. Dar e bine să faci asta după ce te cunoști bine, ți-ai făcut autoanaliza și ți-ai temperat anumite cusururi. Altfel, ai tendința să le faci pe toate, pentru că dragonul îți amplifică defectele.

Prima metodă pe care am învățat-o este să tai capetele dragonului cu sabia de lumină. Ce se întâmplă când îi tai capetele? Îi iei puterea. Dacă nu i le tai pe toate, îi va crește puterea și îi va apărea un cap în plus. Capetele trebuie puse și cusute la loc. Pe vremuri, eram foarte nesănătos la cap și, ca să mă apăr de dragonii care veneau peste mine și îi consideram dușmani, am tăiat capetele unui dragon și mi le-am pus, ca un trofeu, pe umăr! Le purtam cum purtau indienii scalpurile... Când mergeam pe stradă, la nivel astral, aveam șapte capete de dragon, iar când îi întâlneam pe cei care aveau șerpi, scorpii sau dragoni, îi vedeam cum încep să tremure! După mult timp, mi-am dat seama că fac o gravă eroare și nevoia mea de a-i răni pe dragoni e doar problema mea. Așa că am început să-i dezleg și să-i vindec pe cei legați sau răniți de preoții ortodocși sau de alți ignoranți, cum eram și io pe vremuri.

Ar trebui să avem față de dragoni aceeași atitudine pe care o avem față de oameni. Dacă găsești un om sau un animal rănit sau legat, nu-l ajuți? Procedează la fel și cu dragonii! Dacă îi găsești răniți, îi vindec. Dacă îi găsești legați, trebuie să vezi dacă ai voie să-i dezlegi. Dar de cele mai multe ori, da, ai voie să-i ajuți. Orice lucru faceți pentru ajutorarea dragonilor, pentru evoluția lor, vă va aduce recunoașterea și recunoștința lor. Iar ei vă vor ajuta. Vă vor ajuta din toate punctele de vedere. Ei mă ajută să scriu cartea asta, să țin conferințe despre ei, să-i învăț pe alții să aibă grijă de ei.

Prin Reiki, nu te învață nimeni să învingi un dragon. Pur și simplu, cred că nu se știe cum. Am fost nevoit să mă limitez la ce știu din ortodoxie. Pe măsură ce crește lumina interioară, oamenii atrag dragoni din ce în ce mai mari. Cu cât devii o lumină mai intensă, cu atât atragi un

dragon mai mare. Și apare durerea aceea îngrozitoare de cap, de-ți vine să muști pe cineva de gât. Așa am descoperit importanța tainelor ortodoxe.

1) TAINELE ORTODOXE

Când mă durea capul și vedeam că nu-mi trece nici cu pastile, mergeam la o biserică din București, dintre magazinul Unirea și Cocorul, unde slujeau trei preoți. Erau tare buni. Îi simțeam. Asta a fost acum 20 de ani. Nici nu știu dacă mai trăiesc. Acești preoți ieșeau cu alaiul în timpul liturghiei și atingeau frunțile oamenilor cu Sfintele Taine. În momentul respectiv, îți trecea un fior prin corp, iar dragonul de pe cap fugea. Atunci am înțeles că și Sfintele Taine sunt bune la curățare de dragoni, pentru că ei fugeau de lumina și vibrația pâinii și a vinului din potir. Dragonii fugeau de agheasmă, molifte, mir, lumină de vibrație mare...

Mai târziu, când am învățat că ai o sabie de lumină și că, prin inițierea Reiki de gradul I, ai acces la ea, am înțeles că e o altă formă de învingere a dragonului, și anume cea prin tăierea capetelor. La început, când citești în povești că, dacă nu tai toate capetele unui dragon, îi crește unul în plus, îți spui că e doar o... poveste. Poveștile nemuritoare românești sunt foarte tari. Până nu întâlnești un dragon, ai impresia că totul este o închipuire. De ce vă imaginați că copiii cred ce scrie în povești? Pentru că nu au cunoaștere și sunt ignoranți? Nu, pentru că încă văd... Dar mie mi s-a întâmplat să cred că un dragon are trei capete, când el avea, de fapt, patru. Și, cum nu le-am tăiat pe toate, i-a crescut unul în plus. În asemenea situații, nu mai ai de-a face cu un dragon cu patru, ci cu cinci capete. Și vine peste tine din nou, de data asta, supărat. Iar când îți vine un astfel de dragon, n-ai altă soluție decât să treci peste el. Habar n-aveți, dar și voi, în viața voastră, ați întâlnit dragoni, însă ați crezut ba că vă trage curentul, ba că aveți dureri pre sau postmenstruale, ba că s-au stricat lucrurile de la sine, ba că s-a spart țeava, de veche ce era, și, mai mult ca sigur, v-ați certat cu cineva în momentul respectiv.

Când ai un dragon, totul în jurul tău se schimbă. Io, unul, făceam experimente și mă duceam cu el la coadă la poștă. Mai vine un mandat, mai trimiți ceva... Inevitabil, în jurul meu, lumea începea să se certe. Nu mai

știa care cu care are treabă. Pe atunci, nu vedeam spiritual și testam reacții la prezența mea, încărcat fiind cu dragoni.

După aceea, mi-am zis să experimentez și în sport. Simțeam cum acel ceva îmi crește rezistența interioară, adică nu oboseam. Nu mai oboseam la antrenamente, nu mai oboseam când alergam. Puteam să fac două antrenamente unul după altul. Îmi creșteau performanțele fizice, deși nu mai eram la 18 ani. E bine să fii interesat de dragoni, fie și numai pentru asta. Și, în anumite condiții, poți avea o mare mulțumire și tu, și colega ta de cameră! J

Singura problemă este că dragonii, în marea lor majoritate, nu au noțiunea de bine și de rău. Ei pot, simt, amplifică tot, nu sunt răi, dar nu știu ce e bine și ce rău. Sunt ca niște copii care vor să le încerce pe toate. Într-un moment de sinceritate, mi-am dat seama, nu știu dacă în mică sau mare măsură, că nu stăpânesc lucrul ăsta și mi-am zis că trebuie să o las mai moale. M-am rupt puțin de dragoni o perioadă. Am înțeles că este greu să stăpânești întunericul. Și atunci m-am gândit la următoarea soluție: să cresc mai întâi mult mai mult în lumină și abia după aceea, cu ajutorul ei, să încerc să-mi stăpânesc partea întunecată care avea să fie activată de dragoni.

Așadar, am lăsat un pic dragonii deoparte și m-am axat pe lumină, pe creșterea mea în număr de îngeri. Asta a durat din 2004 până în 2011, adică șapte ani. Șapte ani am stat în banca mea și am lăsat dragonii în pace. De ce? Pentru că am avut senzația clară că nu sunt pregătit să-i întâlnesc și să-i stăpânesc. Cred că este o calitate a luptătorilor să simtă când au șansa de-a câștiga și când nu. Io simțeam că nu pot câștiga în acel moment. Când ești prost, te bagi cu capul înainte, indiferent de consecințe. Când ai o doză de înțelepciune, intri într-o luptă doar dacă ai șanse reale de câștig. De vrut, vrem multe. Dar nu le putem avea pe toate. Este foarte important să ne cunoaștem atât de bine, încât să ne dăm seama de limitele noastre.

Există două lucruri care te pot face să pierzi: te subestimezi și nu-ți cunoști puterea sau, din cauza egoului, te supraestimezi.

De obicei, te implici în lucruri care te depășesc dacă ești orgolios. Cei care se ard o pătesc din cauza orgoliului. Orgoliul îi face să creadă că sunt

mai buni decât în realitate. Am făcut radiestezie și am măsurat: „Pot învinge dragonul cu un singur cap?” Și abia după aceea m-am apucat să studiez dragonii.

În ortodoxie, se crede că singura modalitate prin care poți să învingi un dragon este să-i tai căpățânile și să-l chinui. Ortodocșii îl hăcuiesc ca pe un animal, îl toacă, pentru că au fost învățați că e rău, iar ei au fost puși să lupte întotdeauna împotriva răului, în numele lui Dumnezeu. Să știți că numai în creștinism se întâmplă astfel. M-am întrebat: oare de ce? La chinezi n-o să întâlnești așa ceva. De-asta sunt ei așa cum sunt, de-asta au ce au și au reușit să facă ceea ce fac. La noi, de ce nu se întâmplă așa? Pentru că lucrurile n-au fost înțelese corect de la bun început. În materie de luptă împotriva dragonilor, tot ce s-a întâmplat a fost pentru că așa am fost învățați. Toți creștinii au fost învățați la fel, spre deosebire de chinezi, care știu să lucreze cu dragonii – motiv pentru care ne vor călări în viitorul apropiat. Dacă nu învățăm să ne ridicăm singuri, ne vor călări rău de tot. Dacă nu învățăm să conlucrăm cu dragonii, să-i învățăm și să-i educăm, să-i învingem fără să-i rănim, vom dispărea ca națiune, pentru că dragonii înseamnă viața. Suntem o națiune care blestemă dragonii. Ne blestemăm singuri și pe noi, și rădăcinile noastre.

Personal, nu voi suferi dacă va dispărea, la un moment dat, poporul român. Nu voi suferi dacă va dispărea orice popor. Face parte din moartea planetei acesteia. Când va dispărea planeta aceasta, dacă nu plecăm până atunci, vor dispărea multe popoare. Și cel român. Dacă nu mă deranjează moartea mea, de ce aș fi ipocrit să spun că mă deranjează dispariția unui neam? Știu că, dincolo de românism, există spiritul, iar faptul că ne naștem români, unguri, americani sau țigani este un lucru rânduit de Dumnezeu. Eu nu mă simt foarte român. Aaa, sunt dator poporului român că m-am născut prin el, da. Și fac tot ce știu mai bine ca să-l ajut. Îmi plac multe lucruri la poporul român. Fiind român, sunt dator, fără dubiu, să apăr cu cunoașterea mea poporul român. Asta nu înseamnă că sunt din cale-afară de naționalist. Nu mă veți auziți niciodată lansându-mă în efuziuni naționaliste. Poporul român are și bune, și rele. Are și realizări, și nerealizări spirituale. E un

popor foarte complex. Are de toate, și trădări, și realizări. Poate că în asta constă frumusețea lui...

Cred însă că, din perspectivă divină (încerc acum să-mi imaginez ce gândește Dumnezeu), din moment ce poporul român a dat naștere unor entități spirituale cărora voi le ziceți sfinți și care au avut acces la anumite planuri superioare, pentru Dumnezeu este foarte important. Din acest punct de vedere, poporul român a atins, într-adevăr, un nivel spiritual înalt, dacă raportăm numărul de sfinți la numărul de locuitori. Ar fi păcat să dispară poporul acesta, tocmai pentru că a dat naștere unor oameni speciali. Dacă stați și vă gândiți, veți constata că foarte mulți sfinți ortodocși români sunt în apropierea tronului, foarte mulți sfinți ortodocși români au acces la banca de date a lui Dumnezeu și au un cuvânt de spus privitor la strategia divină... Chiar dacă nu au înțeles multe, pentru sfinți este mult mai ușor să se înțelească, pentru că sesizează mai ușor adevărul. Nu mai au probleme majore cu karma personală și, odată născuți, se pot ocupa de dezvoltarea personală!

Învingerea dragonilor am învățat-o cu adevărat de la un maestru Qigong. Nu m-a învățat de bunăvoie ci, sătul de modul barbar în care mă purtam cu ei, a venit peste mine într-o noapte și mi-a zis: „Nu mai chinui dragonii! Hai să-ți arăt cum se face!” Și mi-a arătat frumos cum să-i înving. Foarte simplu: „Iei dragonul și-i înnozi capetele!” Cum îi înnozi capetele? Ca pe sfori. Problema este că dragonul nu stă cuminte decât în anumite condiții. Pentru a dobândi puterea de a-l face să stea liniștit, se ține post negru sau i se dă lumină. Postul negru nu e apanajul ortodoxiei. Maestrul meu de Qigong ținea post negru 40 de zile în fiecare an, ca să stăpânească cei peste 70 de dragoni pe care îi avea și pe care îi folosea ca să antreneze trupe de elită.

Evident că se poate învinge un dragon și rugându-te. Te rogi și, în timp ce te rogi, îl împachetezi. Citești psaltirea cu lumânări aprinse și, cu lumina aceea care vine când se deschid cerurile, se respinge dragonul.

O altă formă prin care poți supune un dragon este sportul sau efortul fizic. Te duci și alergi pe stadion până zice dragonul că nu mai poate. Vorbesc foarte serios. Și, în clipa în care spune că nu mai poate, l-ai învins.

Dragonii au potențial. În momentul în care învingi un dragon: 1. îți crește puterea, pentru că potențialul lui devin al tău; el devine dragonul tău, puterea ta sau 2. primești aur spiritual în funcție de vârsta astrală a dragonului, cam 10 galbeni pe un miliard de ani. Deci, dacă am învins un dragon de 10 miliarde de ani, voi avea o sută de galbeni. O sută de galbeni echivalează cu o sută de zile de post negru. Ați înțeles care este paritatea? Nici măcar nu vă cer să mă credeți. Verificați și măsurați.

Eu am fost preocupat de gândire. De ce? Pentru că m-am născut prost, însă măcar am meritul de a-mi da seama că sunt prost și m-am întrebat cum pot să-mi cresc IQ-ul. Nu am acceptat niciodată că voi muri la fel de prost cum m-am născut. Nu vreau asta. Și atunci am căutat să văd cum pot deveni mai înțelept. Există înțelepciunea pe care ți-o dă Dumnezeu. Povesteam odată că eram în postul Crăciunului și a doua mea nevastă ținea postul. Avea o relație foarte bună cu Dumnezeu. La un moment dat, m-a întrebat: „Mi-a zis Dumnezeu că, după postul ăsta, ție îți va da înțelepciune, iar mie, blândețe. Ce înseamnă asta?” „Că eu sunt cam prost și tu ești cam agresivă”, i-am răspuns.

Prin urmare, înțelepciunea este o energie. De fapt, e vorba de niște îngeri ai înțelepciunii, numiți elohimi, care se găsesc în creier. Înțelepciunea este dată de Dumnezeu, este înțelepciune divină. Dar există și înțelepciune demonică, de care vorbește Iisus când spune: „Fiți blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii.” Nu mai știu dacă a spus-o Iisus, Krishna sau Buddha, dar nu mai are importanță. A zis-o cineva. Biblia e atâta de controversată, încât nu mai știi care e adevărul. Deci există o înțelepciune a șerpilor. În momentul în care învingi un șarpe, un dragon, primești potențialul lui. Este exact ca în *Nemuritorul*. L-ai învins, i-ai luat potențialul. Bun. Care e câștigul lui? Își schimbă vibrația și poate să plece în lumină. Pentru el, a pleca în lumină este foarte important. Nu a avut conștiința binelui, așa că o învață. Unii nu au conștiința luminii și o învață. Unii au stat doar în întuneric, au făcut foame. Foamea aceea exacerbată este a entităților care n-au putut să se hrănească. Ele nu știu ce înseamnă să le fie cald, bine, să fie sătule sau iubite. De-asta mâncarea este foarte importantă pentru dragoni,

de-asta există magia pe mâncare, pentru că ei sunt dispuși să facă orice pentru ea.

Sexualitatea contează, și ea, foarte mult, fiindcă dragonii au pulsionea care îi face să-și dorească suflet. Sexul este o modalitate prin care obțin suflet. Și atunci evident că sunt dispuși să promită și să facă orice pentru mâncare și sex. Așa apare manipularea sexuală prin mâncare și magie. Am întâlnit femei care știau să le folosească pe amândouă. Foarte interesant. Noroc că am fost avizat dinainte. Dar mi-a plăcut să le studiez. Fetele astea foloseau demoni mari. Erau la grupa mare. Dragonii sunt de nivel mic, din punct de vedere spiritual. Pe planeta aceasta trăiesc o mulțime de entități. Toți oamenii sunt la fel. Da? Între 1,50 și 1,90. Dar imaginați-vă că, la nivel spiritual, există indivizi pentru care planeta este o fărâmitură pe masa la care stau. Nu știu dacă înțelegeți cum e cu dimensiunile spirituale. Evident că demonii pe care pot să-i folosească sunt foarte mari. A fost o experiență interesantă. Am învățat din ea, dar mi-am luat-o rău. N-a fost drăguț modul cum s-au purtat cu mine. Da, eram mic și prost, însă felul în care te porți cu un om mic și prost îți dă dimensiunea. Să știți că Fiii de Dumnezeu sunt pe Pământ pentru că s-au purtat cu celelalte entități ca naziștii cu evreii. Înțelegeți ce vreau să spun? S-au considerat îndreptățiți să facă orice entităților spirituale aflate sub ei. De aceea sunt pe Pământ. Și o s-o ia pe cocoasă multă vreme pe Pământ, până când o să înțeleagă că n-ai voie să faci rău nimănui, nici măcar celor care sunt proști și răi.

De asta iubesc mai mult înțelepciunea călugărilor shaolin. Ei nu râdeau nici de un nebun, nici de un om rău. Pentru budiști, dacă un om este în lanțuri, trebuie să-l ajuți. Nu știi niciodată când o să schimbi locul cu el. Și au avut dreptate. Au venit chinezii, pac, i-au înlănțuit și pe ei. Aici, creștinismul, care este un mixaj între budism și iudaism, e așa... un fel de „dinte pentru dinte cu iubire.” „Morții mă-tii, dar te iubesc.”

Stropitul cu agheasmă sau atinsul de hainele sfinte ale preotului este o altă formă de curățare. Imaginați-vă însă că răul nu are percepția binelui. El nu știe că trebuie să plece, nici de ce. Merge la cineva, nu știe că e greșit să fie acolo, nu are această conștiință. Te duci și îl stropești cu agheasmă, cu foc. Face și mai rău și ajunge să te urască, pentru că nu înțelege că tu ești

bun. Și nu ești bun, până la urmă, pentru el. Ați înțeles? Îl mai și blestemi cu moliftele Sfântului Vasile. Normal că te percepe ca fiind rău. Dar, ca să vă fie foarte clar, aveți o datorie – n-am spus-o eu; știți cine a zis-o prima oară? Părintele Galeriu. El a vorbit prima dată despre iubirea față de dușmanul lui Dumnezeu. Dragonul este dușmanul lui Dumnezeu. A ales să fie dușmanul lui Dumnezeu, dar nu știe când și nici de ce. „Dar de ce se bate răul acesta cu Dumnezeu?” am întrebat. Părintele Pantelimon mi-a zis: „Nu Dumnezeu vrea războiul ăsta. Răul a ales să fie dușmanul lui Dumnezeu.” De ce? Pentru că are scara de valori inversată. Nici măcar nu poți să te superi pe el, pentru că nu înțelege adevărul și toate valorile lui morale sunt inversate. Chiar și așa, menirea ta este să-l educi, să-l ajuți. Bun. Este adevărat că, dacă face belele, trebuie să-l oprești. Dar, să știți, a-i dai cu sabia în cap este cea mai proastă soluție, pentru că nu e deloc educativă. Vă spune unul care a făcut ani de zile și exorcizări, și trimis în iad, și săbii de lumină. Ani de zile.

O altă soluție oferită de creștinism pentru a învinge dragonii era să merg la moaștele sfinților. Era un preot foarte bun la patriarhie. Mă duceam, mă închinam, puneam fruntea pe moaștele Sfântului Dumitru și realmente auzeam: „Pe ăsta de unde l-ai mai adunat?” Aveam lipici la dragoni. Părintele Pantelimon râdea. Zicea: „Unde-i rău, hop și Dragoș al meu.”

Problema este că trebuie să ai lumină și vibrație pentru asta. Legarea se face la nivel astral. Dacă nu ai putere, ești vulnerabil și dragonul te mușcă, iar rana poate să-ți apară la nivel fizic. Te poate omorî. Mi-a zis unul, odată: „Te omor”. „Ei, mă omori... Fugi de-aici.” Am sărit cu mașina de raliu afară la o cursă de viteză în coastă, la Brașov. Am lovit mașina de jur împrejur. I-am rupt două roți. Dumnezeu m-a păzit, altfel cădeam în râpă ori o luam printre pomi. M-am rotit de jur împrejur și, cum roțile s-au rupt în borduri, nu m-am răsturnat. De atunci, m-am învățat minte. Nu-i mai subestimez pe dragoni. Am subestimat dragoni, am subestimat demoni mari și era s-o pățesc urât. La un moment dat, din cauza rutinei, oboselii sau tracăsării, ori fiindcă în ultimul timp ai avut numai pacienți cu probleme mari, ajungi să-i subestimezi. Și atunci dai de necaz.

Pe măsură ce îi ajutați pe dragoni, veți avea beneficii spirituale și materiale. Lumea asta, voi, ca spirite, veți beneficia de susținere. Imaginați-vă că numărul dragonilor pe care pot să-i ajut este mic. La Santiago de Compostela sau Athos, dragonii ating un nivel destul de ridicat al luminii interioare. Nu știe însă nimeni să-i ajute; nici eu nu am avut dreptul să-i ajut decât pe câțiva dintre ei.

Când eram pe Camino, La Santo Domingo, am ajutat douăzeci de dragoni. La Leon, vreo zece. Dar vă imaginați că, în total, n-am trecut, cred, de două sute pe toată calea spre Santiago de Compostela. Este insignifiant, raportat la numărul lor. Sunt miliarde care au nevoie de ajutor. Athosul este plin de dragoni care au lumină interioară peste 90 și EBF peste 90. Sunt credincioși și merg la slujbă. Nu poate și nu știe nimeni să-i ajute să treacă de poarta către Cer. I-am învățat cum să procedeze pe câțiva călugări greci de la Athos. Pe români, nu, că nu m-au primit. Și nici nu-i voi învăța vreodată. Eu pe călugării români nu-i învăț. Nu m-au primit, au zis că sunt eretic. Unii se roagă să merg și să le arăt cum să facă. O să-i învăț pe alții. Nu am ce învăța de la ei, deci nu mă interesează.

Dragonilor poți să le tai capetele și să le înnozi, poți să le trimiți lumină. Îi învălui într-o bulă de lumină și cresc vibrația luminii până aud: „Stop joc. Gata. M-ai învins”. Când dragonul se recunoaște învins, am oprit orice lumină sau atac. În momentul acela, devine supus. Dragonii, demonii, îngerii, oamenii, șerpilor, scorpiile și balaurii au aceleași caracteristici: inteligență, putere, credință, milă, curaj, tenacitate – la diverse niveluri. Noi, oamenii, și îngerii le suntem superiori, dar și ei pot avea caracteristici superioare nouă. Dacă luăm fișa psi și măsurăm parametrii la îngeri, oameni, demoni, dragoni, vom vedea că sunt aceiași, diferă doar valorile lor. Adică orice înger, orice demon, orice dragon, orice scorpie poate să fie măsurată cu aceiași parametri cu care măsoară oamenii.

De-asta este importantă radiestezia. Pentru că până și pe dragoni poți să-i măsoară, ca să vezi ce defecte și calități au. Există dragoni ai înțelepciunii, dragoni de vindecare, dragoni de sport, dragoni de condus, dragoni de dansuri și muzică. Aici, de exemplu, sunt dragoni de muzică foarte interesanți de cunoaștere. Am ținut conferințe la Filarmonică sau în

case memoriale ale muzicienilor, pentru că dragonii de acolo erau interesați de cunoaștere, dar voiau și să se încarce cu energie, să se transforme și să se întoarcă în Cer.

Există învingerea tantrică a dragonilor. Tantra se ocupa cu evoluția spirituală prin învingerea dragonilor prin sex, prin continență. Când termini, te-a învins. Ai orgasm, te-a învins. N-ai orgasm, l-ai învins. L-ai învins? Îți dă puterea. La fel e sportul, la fel e pelerinajul. Eforul fizic este o formă de a-ți învinge propriii demoni, inclusiv dragonii. Și atunci ai opțiunile următoare: ori post negru, ori mătăanii. Faci una, două, trei. De la o sută, deja obosește. Dacă te ascultă, înseamnă că l-ai învins. Deci dragonii pot fi învinși prin rugăciune, post negru, mătăanii, sport, sex, legat, tăiat capete, lumină și iubire. Aveți cel puțin opt soluții.

Mai adaug una – folosirea îngerilor de lumină. Îl înconjurați pe dragon cu arhangheli, dar condiționați să nu-l rănească cu săbiile. Din păcate, odată învins așa, îți va respecta puterea, dar nu te va respecta niciodată pe tine.

9. CUM SE CRESC DRAGONII

DRAGONII SUNT ENERGIA VITALĂ!

Din ei ne hrănim șarpele kundalini, din ei ne alimentăm trupul. Energia lor ne dă forța fizică necesară. Ei constituie sursa puterii fizice, a vitalității, a sexualității și înțelepciunii umane. Sexualitate au și îngerii, însă dragonii au mult mai multă. Ei sunt motorul lumii materiale, forța vieții.

Dragonii cresc prin mai multe metode.

1) Mâncarea și băutura pe care le primesc reprezintă cea mai simplă metodă. Evident, dacă mâncarea pe care o consumi este de vibrație mare, vibrația lor va crește, dar dacă mănânci carne și produse animale, vibrația lor va scădea. Binecuvântarea și/sau închinarea mâncării, folosirea CKR sau punerea palmelor deasupra ei produce exorcizare la nivel microscopic și entitățile elementale negative pleacă, fie că este vorba de apă, fie de alte alimente. Evident că noi reprezentăm suma elementelor care ne constituie spiritul, iar spiritul este în strânsă legătură cu sufletul și cu trupul. În perspectivă, o alimentație bazată pe elemente de vibrație mare crește vibrația trupului și, implicit, a sufletului și spiritului. Dragonii își pierd din putere odată cu orgasmul și ejacularea, care produc eliberare de elementali prin spermă. Asta nu înseamnă că nu se poate face sex prin intermediul lor. Sexul și orgasmul le scad răutatea, dar și puterea; sexul continent le scade răutatea, însă nu și puterea. Astfel, pentru creșterea unui dragon, orgasmul este uneori necesar, alteori, contraindicat. E simplu: vrei să crești puterea unui dragon, practici abstenența sau continența; vrei să o scazi, faci sex și ai orgasm. În cuplu sau singur... după voie și nevoie! J Câteodată, eliberarea de programe și energie negative se face prin orgasm care, precum un scurtcircuit, arde programe negative.

2) Sexul. Regret că spun asta, dar s-a practicat și la noi. Sexul este o formă de transfer de energie și informație. S-a practicat sexul între antrenor și fetele pe care le antrena, unul din motivele lui fiind tocmai acest transfer. Lăsând pudoarea la o parte, imaginați-vă că un antrenor este ca un urcior supraplin cu energie – de-asta poate antrena mai multe fete – și că se golește, prin sex, într-un urcior mai mic, fata. Se produce instantaneu descărcarea de energie, informație și spirit în fată. De-asta s-au acceptat tacit relațiile sexuale dintre antrenori și fetele pe care le antrenau. Evident rezultatele sportivelor erau bune...

3) Acumularea de informație și energie, înțeleptire. Orice informație pe care o primește dragonul în domeniul lui și o integrează îl face să crească în dimensiuni. Cursurile în domeniu, studiul individual, studiul filmelor de gen aduc informație nouă la nivel de sine. Școala crește dragonul.

4) Dragonul crește prin intermediul altor dragoni. Principiul este simplu: dragonii mari mănâncă dragonii mici. Cresc înghițindu-i pe alții. Un dragon mare este, în realitate, un dragon format din mai multe entități mai mici. N-am să spun cum se face asta...

5) Inițierile. Suflul dragonului merge la nivel de sine și crește și dragonul personal. Fiecare reinițiere în măiestria Reiki îți aduce un dragon, în Karuna, altul, în Shambala, altul. Evident că îi primești și în funcție de misiunea ta personală. Dacă ești terapeut, primești un dragon de vindecare, dacă ești luptător, unul de luptă etc.

6) Competițiile. Când învingi, iei puterea celor pe care i-ai învins. *THE WINNER TAKES IT ALL*. Nu pot spune că mi-a convenit ce-a făcut Doamne Doamne cu mine, dar am înțeles de ce a făcut-o. În general, românii sunt zgârciți cu ei înșiși. Nu investesc în ei. Nivelul nostru de competiții sportive era destul de scăzut. Mergeam să fac cursuri peste hotare și adunam dragoni din locurile respective, apoi veneam în țară și participam la diverse concursuri. Pentru că n-aveam timp să mă antrenez, eram ciuca bătăilor și, evident, pierdeam. Dragonii mei ajungeau la ceilalți în ordinea clasamentului. Nu înseamnă că nu aveam și io bonusurile mele pentru efort, dar parcă tot mai bine era pe podium. Sunt un fel de gentleman driver...

7) Învingerea dragonilor pe sabie. Luând puterea celorlalți dragoni, pot s-o dau spre creștere unui dragon pe care îl cresc, ca în filmul *Nemuritorul*.

Cum ajut dragonii?

În primul rând, trebuie înțeles că fiecare dragon are nevoile lui și că nu toți sunt la fel. Degeaba țin cu mine un dragon căruia îi place muzica, dacă io nu cânt la niciun instrument. Degeaba țin unul de luptă, dacă nu fac arte marțiale. Ceea ce am de făcut pentru ei este să-i îndrum spre aceia care îi pot folosi, cu care își pot manifesta potențialul.

Cum pot să-i ajut? Având grijă de nevoile lor. Prin educație. Ei se află în exil pe Pământ. Se pot juca, se pot distra. Există dragoni de apă care se distrează. De exemplu, un parc acvatic se găsește pe un dragon căruia îi place jocul cu apa. Dragonul de pământ e complementar cu cel de apă.

Poți să-i ignori, dar pierzi. Fiecare dragon învins aduce aur spiritual, în funcție de nivelul, vârsta astrală și dimensiunea lui. În contul fiecărui dragon învins, poți cere de la Dumnezeu un înger de aceeași putere în modul. Mai exact, dacă ai învins un dragon mare, primești un înger mare. Educația îți aduce mai mult aur spiritual. Învingerea dragonilor îți aduce niște bani, adică o anumită cantitate de aur spiritual. Educarea și transformarea dragonului însă îți aduc alți bani. De cele mai multe ori, dragonii pe care i-ai ajutat rămân ai tăi până la sfârșitul vieții și după aceea. Dacă vrei și tu, evident. Până la urmă, ei sunt supuși lui Dumnezeu și îndeplinesc misiunile și voia Lui.

Transformarea lor îi face oameni, ființe bipede dotate cu rațiune. J

Dacă este sigur ce vă spun? Asta este experiența mea. Răspunsul îl vom afla doar când vom muri. Lumea spirituală este plină de simboluri și fiecare le decriptează în funcție de educația și experiența lui de viață.

Sunt dragoni care consumă carne, sunt dragoni care mănâncă vegetale. Depinde de nivelul lor spiritual. În general, cu cât natura lui benefică este mai mare, cu atât mănâncă mai puțină carne sau produse animale. Încep să mănânce legume și fructe și, până la urmă, nu mai

mănâncă nimic. Înainte să mă duc la Athos, n-am mai putut să mănânc carne o săptămână, iar pe Munte, cea mai bună mâncare mi se părea pâine neagră cu măslina! J

Dragonii de bani nu produc doar bani. Ei mănâncă, fac sex, dar principala lor caracteristică este că le plac banii și îi fac. Să nu credeți că dragonii sexuali nu mănâncă. Să nu credeți că dragonii de condus nu mănâncă. Ba mănâncă. O să vedeți că dragonii de condus nu consumă decât în funcție de nevoie, pentru că este vorba de viteză. Ați văzut vreodată viteza de reacție a unei știuci? Dragonii nu consumă carne de porc sau de vacă, fiindcă are vibrație grosieră. Le scade viteza. Ați văzut vreodată cum se mișcă un crevet? E vorba de adaptabilitatea la misiunile personale. Una e să mănânci, eu știu, știucă, alta este să mănânci porc. În funcție de misiunea personală, dragonii mănâncă ce au nevoie, pentru că ceea ce înghițim este făcut tot din particule de informație și energie. Desigur, fiecare are altă energie, altă vibrație, în funcție de ce vrea să facă.

Eu n-am zis că nu mănâncă și carne. O să vedeți că sunt dragoni care vor și ei un biftec tartar sau o vită în sânge, pe când alții preferă salată de vinete cu ceapă. Nu există alimente obligatorii în cazul lor. Se merge pe principiul recompensei: fac ce trebuie, te ajută când ai nevoie sau în misiunea ta personală, evident că-i dai ce are voie și nevoie să mănânce.

Sunt femeile care cresc la nivel interior făcând sex oral și înghițind. Nu am de gând să dezvolt subiectul. Cine are de înțeles, înțelege.

Meditația Împământării

Stând pe scaun, vă imaginați că de la baza coloanei coboară niște rădăcini maro prin picioare până în centrul pământului, unde se încarcă cu întuneric. Acest întuneric va crește puterea dragonului personal.

10. IERARHIA DRAGONILOR

Există o ierarhie a dragonilor,

structurată precum casele regale. Toate tipurile de manifestări sociale umane, popoare, rețele, partide din lumea noastră sunt, în realitate, o manifestare a ierarhiei dragonilor. Motivul pentru care s-au născut și alte tipuri de orânduirii sociale, în afara caselor regale, este apariția unor indivizi din afara lor, mai puternici spiritual decât cei cu sânge albastru, care au răsturnat puterea. Apariția lor a determinat și apariția celorlalte tipuri. Casele regale nu mai dețin puterea pentru că și-au pierdut spiritualitatea pe drum. Mă amuz când aud prostii de genul că regina Angliei este reptilian. Regina este manifestarea dragonului insulelor Angliei. Io, unul, o respect mult, pentru că și-a sacrificat viața pentru poporul englez. Câți oameni ca ea poți enumera? Dacă e să o luăm așa, toți suntem reptilienii, pentru că avem la baza coloanei șarpele kundalini. Cine a lansat ideea că regina e reptilian probabil că a început să vadă la nivel astral, dar, neavând suficiente date ca să înțeleagă fenomenul și văzând simele reginei, a tras concluzia asta. Evident că, dacă vezi că

regina e mare cât Anglia, crezi că e cu totul altceva. Anglia și-a păstrat structura socială și, implicit, ierarhia de la nivelul casei dragonilor, chiar dacă a apărut Camera lorzilor.

Legătura noastră cu Anglia se

datorează tocmai existenței spiritelor cu vârste astrale mari, Fiii de Dumnezeu care au dat naștere civilizației indo-europene de aici, din Carpați, unde au ajuns după scufundarea Atlantidei. Ei nu au mers pe apă, ci au levitat până aici. Fiii de Dumnezeu au creat case regale. Principiul este foarte simplu. O entitate mare este formată

dintr-o multitudine de entități mai mici. Ce s-a întâmplat cu Fiii de Dumnezeu? Imaginați-vă că o planetă ca aceasta, care are opt miliarde de oameni, își împarte puterea la 144.000 de oameni. Ce putere pot avea oamenii ăștia? E ca și cum planeta asta ar fi stăpânită de 144.000 de oameni. De ce și cum li s-a luat puterea? În loc să fie o entitate mare, s-a împărțit în milioane de entități mici. Și au

apărut casele regale. Adică regina este vârful a miliarde de entități elementale mici. În felul acesta, Fiii de Dumnezeu au fost obligați să învețe adevărul, corectitudinea, jertfa, justiția, colaborarea. Să înțeleagă că trebuie să aibă

grijă de cei mai mici și mai slabi decât ei. Pentru că ei, fiind mari, aveau impresia că au voie să facă orice cu restul spiritelor. Și acum mai există tendința asta. Este ca în filmele cu cei care-și descoperă puteri paranormale și primul lucru pe care-l doresc este să câștige la 6 din 49. „Dă, Doamne, să câștig la 6 din 49! Îți promit că o să fac și un azil de bătrâni, și o mănăstire, și un

orfelinat!” Toată lumea zice același lucru. Și atunci ne-au trimis Bătrânii pe pământ, ne-au divizat și, cu ocazia asta, ne-au luat puterea. De fapt, noi, Fii de Dumnezeu, suntem niște entități foarte mari, dispersate în milioane de entități mici.

La fel, orice înger mare

este format din milioane și miliarde de îngeri mici și orice demon mare este format din miliarde de demoni mici.

Mie îmi place

divergența dintre biserica ortodoxă și ceea ce spun eu. Io spun că un om poate să-și crească numărul de îngeri

și vine câte-un popă mai deștept și spune: „Nu-i adevărat, are un singur înger.” Da, are un singur înger, dar format din milioane de îngeri de nivelul nostru. Până la urmă, amândoi avem dreptate. Adică totul este o problemă de raportare la Cerurile din care vin.

Evident că dragonii

despre care vorbim au lumină interioară (DH) și beneficitate (EBF). Asta înseamnă că și ei, la nivel de sine, au programe pozitive și negative, ca oamenii, fie că au înțeles lucrurile spirituale, fie că nu. Când sunt învinși, dragonii aparțin celor care i-au învins și evoluează odată cu ei. Dacă cel care i-a învins nu evoluează, nu vor evolua nici ei sau se vor limita la nivelul celor care i-au învins. Evident că se pot face simțiți și se duc la cei care îi pot ajuta mai mult. Io nu mă ocup doar cu educația oamenilor, ci deschid dimensiunile către toți dragonii mei, către toți dragonii celorlalți, către îngeri și demoni, ca să poată învăța. Sistemul pe care l-am conceput (nu știu dacă veți fi de acord, însă fiecare face cum vrea) face ca dragonii, pe măsură ce înțeleg lucruri spirituale, să se apropie de poarta către următoarea dimensiune, prima de lumină după astral. Cu alte cuvinte, ceea ce-i propulsează pe ei către lumină este propria lor înțelegere și schimbare în bine. Și, în momentul în care ajung să

înțeleagă și să se schimbe, pot să treacă

dincolo. Avantajul ierarhiei lor este că se ajută, se anunță și se îndrumă unii pe alții. Când începi

să-i ajuți, ei își transmit unii altora și se

află de ajutorul tău. Dacă îi rănești, se întâmplă

la fel...

11. DE CÂTE FELURI SUNT DRAGONII

Într-o zi, la cursul despre dragoni, discutam despre tipuri de dragoni și unde pot fi găsiți în funcție de specializare. O elevă mă întreabă: „*De unde pot să-mi iau un dragon de putere?*” Mi-am dat seama că nu a înțeles nimic din curs până atunci. Toți dragonii sunt de putere, ei ne cresc automat puterea când îi primim și îi învingem.

Dragonii sunt de foarte multe tipuri și, dincolo de elementele din care provin, au diverse specializări, exact ca îngerii în Cer. În plus, au programele negative specifice demonilor și pielea lor de dragon.

Nu am vrut să scriu o carte în care fac tabele cu tipurile, calitățile, însușirile, atributele și specializările lor, așa că am să vorbesc despre ei după cum îmi aduc aminte. Pe lângă aceasta, io cred că lumea spirituală se experimentează, nu se învață pe dinafară, ca la școală. Cartea mea se dorește un ghid în care să regăsiți jaloane pe calea voastră spre cunoașterea și recunoașterea dragonilor.

Unii dragoni au o singură caracteristică, alții au mai multe însușiri și specializări. Pot avea deci mai multe capete, iar fiecare cap înseamnă și putere și specializare. Vibrația lor variază de la minus la plus. Beneficitatea, de asemenea, poate varia de la minus la plus. Am întâlnit dragoni care au calități mai multe și mai mari decât îngerii. Noi suntem crescuți astfel încât să ne formăm o părere greșită despre ei. Această carte a mea se vrea și o reparație morală la adresa lor.

Am să-i enumăr, dacă nu pe toți, măcar o parte dintre ei, încercând să amintesc, în ordine, momentul și modul în care i-am întâlnit.

Dragonii Elementelor: de pământ, apă, aer, foc, metal.

Orice element are spirit, iar ceea ce iese din mai multe elemente, de asemenea. Chiar și o mașină, un avion, un vapor are un spirit, un dragon. În funcție de puterea lor, dragonii au un anumit număr de capete. Am făcut, la un moment dat, măsurătorile astea, dar nu le-am scris nicăieri, nu m-am gândit că voi preda despre dragoni, așa că voi scrie acum despre ele. Fiecare dintre cei pe care i-am inițiat și crescut nu are decât să caute singur și să măsoare. Cam 70 de cai putere ai unei mașini corespund unui cap de dragon. Dacă ai o mașină cu 420 de cai, înseamnă că are un dragon cu șase capete. Ține de puterea ta interioară să-l stăpânești. În automobilism, se recomandă să nu treci la mașini de putere mai mare de 100 de cai pe an. Vi s-a întâmplat vreodată ca, în timp ce conduceți o mașină foarte puternică, să aveți senzația că vă conduce ea pe voi? E clar că dragonul ei era mai mare și mai puternic decât voi...

La fel, un vapor este un dragon. Cu cât mai mare vaporul, cu atât mai mare dragonul lui. La fel este cu camioanele, tancurile, avioanele. De ce? Pentru că sunt alcătuite din elemente. În realitate, camionul este o entitate. Are materie? Are. Are elemente materia asta? Are. Are din toate elementele? Are. Deci este o entitate. Ar merita să citiți *Christine* a lui Stephen King. Este vorba despre o mașină care își omoară stăpânii. În SUA, nicio mașină care a fost implicată într-un accident mortal nu se mai repară. Nu este voie. Există un cimitir unde zac doar mașini care au omorât oameni. Dacă un vehicul dă peste un om și îl omoară, nu va mai avea voie să circule niciodată. Pentru că o mașină care a omorât o dată va omorî din nou. Asta nu înseamnă că șoferul nu e și el vinovat, dar există o rezonanță între el și mașina respectivă.

Evident că asta le va plăcea foarte mult colegilor mei de la psihiatrie. Există însă acum o generație de psihiatri care sunt activi spiritual, înțeleg o grămadă de lucruri și vor schimba psihiatria în viitor. Nu se mai poate altfel. Pentru că e vorba de rezultate. Când vezi că stă un om 20 de ani și nu i se

întâmplă nimic bun, e clar că trebuie să iei măsuri ca să se schimbe ceva în bine pentru el.

Dragonii de luptă

Am întâlnit dragoni de luptă prima dată în sălile de arte marțiale. Eram un practicant de karate shotokan ca oricare altul. Problema apărea când voiam să merg la biserică sau la mănăstire și energia de acolo intra în contradicție cu încărcarea mea din arte marțiale. Inițial, nu am înțeles despre ce este vorba.

Mergeam deja la Cernica de o vreme și, cum părintele Argatu nu avea timp de mine, mai vorbeam cu părintele Pantelimon. Vindea lumânări și stătea mai mult în biserică. Doar când își făcea canonul de călugăr lipsea.

Participam la slujbele din mănăstire și încercam să simt. Odată, stăteam pe scaunele din dreapta, cum intri în biserică. Eram singurul mirean și aveam călugări și în stânga, și în dreapta mea. Mă acceptaseră ca pe unul de-al lor. Am rămas uimit când, în timpul slujbei, pe când se făceau rugăciunile către Maica, toți ne-am ridicat deodată în picioare și ne-am înclinat simultan în același unghi, ca și cum am fi salutat pe cineva. Aveau să treacă ani de zile până să văd că Maica pogora la slujbă acolo, în mănăstirea de la Cernica!

M-am întrebat dacă părintele Pantelimon nu suferă că nu este în mănăstire când se face slujba. Aveam să aflu mai târziu că el vedea în lumea de dincolo și participa la slujbă în Duh.

La un moment dat, m-am dus la el și i-am spus:

— Părinte, vreau să văd și io lumea spirituală cum e ea! Dați-mi și mie binecuvântare să o văd!

Inițial a fost surprins, apoi a început să râdă.

— Crezi că pot face asta? m-a întrebat.

— Sunt convins, părinte, i-am răspuns.

— Bine, vino încoace!

— Binecuvântați, părinte!

Mi-a luat capul între palmele lui mari, muncite la câmp, și mi-a suflat în creștet!

— Să-ți fie de folos!

— Sărut mâna, părinte!

În seara aceleiași zile, am plecat spre București. Am luat autobuzul și am coborât la metrou. Mă gândeam la ale mele când, dintr-o dată, am văzut un cuplu îmbrățișat. Se sărutau și-și spuneau diverse. Atunci, în lumina slabă de pe peron, am văzut prima dată! Cei doi erau o colcăială de șerpi și nu știu ce vorbe dragi își spuneau – deși, cu experiența de acum, îmi dau seama – dar pe gură le ieșeau numai șerpi. El avea geaca deschisă, iar ea și-a vârât mâna în pantalonii lui, uitându-se în jur, nu cumva să fie văzuți... Eram vreo trei persoane pe peron, în afara lor. Nu m-ar fi interesat și m-aș fi uitat la ei dacă n-aș fi început să văd lumea cealaltă.

A doua zi, la ora 7, eram înapoi la mănăstire.

— Părinte, ia-mi darul înapoi, că nu-l pot duce.

Părintele s-a uitat la mine, a scuturat din cap și a spus:

— Bine.

Mi-au trebuit ani întregi de urmărit emisiuni de pe Animal Planet, de privit toate animalele, șerpi, gândaci, păianjeni, caracatițe și alte vietăți, ca să scap de groaza de a vedea lumea spirituală! J Iar când m-am simțit pregătit, mi-am luat darul înapoi.

Ajunsesem să văd și să simt. Vedeam dragonii, dar la acea vreme îmi era greu să scap de ei. Mergeam la un preot bun, care slujea la moaștele Sf. Dumitru, patronul luptătorilor. Țin minte că peste mine venise un dragon cu mai multe capete. Mă luase de cap și nu mai puteam de durere, așa că am mers la Sfântul, la Patriarhie. Când am intrat în biserică, în stânga mea am observat un călugăr. Se uita atent la mine. M-am dus să mă închin la icoane. Între timp, l-am surprins cu coada ochiului cum trece prin spatele meu, de pe partea stângă pe partea dreaptă a bisericii. Când am terminat cu închinatul la icoane și moaște și am ieșit din biserică, mi-am dat seama că nu era așa de inocent călugărul acela. Pur și simplu îmi luase dragonul! J Deci și printre călugării ortodocși erau dintre cei care știau despre dragoni și-i legau. Ce avea să facă cu el însă nu știam.

Nu toate evenimentele din viața mea au fost frumoase. Îmi aduc aminte de episodul cu Ionuț. Era un pacient din Spitalul 9, care, văzându-mă prin spital, a venit la mine să mă întrebe ce fac.

— Merg la mănăstire, i-am răspuns.

— Vin și io, mi-a spus.

Eram student în anul întâi la medicină și mergeam la părintele Argatu, ca să înțeleg ce e cu exorcizările. Ionuț a stat la slujbele de exorcizare, apoi am dormit în dormitorul comun pe care îl folosea mănăstirea pentru pelerini. A doua zi aveam examen, așa că Ionuț a rămas acolo. Am aflat cu stupefație că a doua zi murise. Era foarte cald, intrase în lacul Cernica și nu mai ieșise. Au încercat zadarnic să-l resusciteze. Mă gândeam că, dacă ar fi fost părintele Argatu în mănăstire, nu s-ar fi întâmplat așa.

M-am gândit mult la acest episod, încercând să deslușesc ce anume se petrecuse. La un moment dat, l-am legat de cazul lui Costi, un alt băiat ajuns la exorcizare. Îl găsisem externat din spital, încercând să se sinucidă în mijlocul drumului, strângându-se de gât cu cureaua de la pantaloni. Mergeam spre cursuri și era în mijlocul străzii, în calea mea. L-am luat cu mine și l-am dus la Cernica. Când avea momentele de furie, ne lua pe sus, pe mine și pe un alt student la medicină, și intra cu noi în lac, zicând: „Tată, ajută-mă!” Pe vremea aceea, nu știam cui îi spune Tată...

Sunt dragoni ai lacurilor sau locurilor foarte puternici și câteodată au voie să ia sufletul, să omoare persoane care se apropie de ei. Așa se explică și moartea alpiniștilor, și a celor care mor înecați în lacuri sau mări. Pur și simplu, sufletul lor e luat de dragonii de acolo. Au nevoie de el în evoluția lor spirituală.

Mă atrăgea Thailanda. Am ajuns acolo absolut fără voia mea. Prietena mea de atunci, înger, m-a întrebat într-o zi de când nu mi-am mai luat concediu. Surprins de întrebare, am început să calculez. Trecuseră cel puțin patru ani, timp în care nu avusesem nici sărbători, nici weekenduri libere. Dar unde să mergem? Nu știam decât de misiunea mea de a-i trezi pe

oameni, spunându-le că există și altceva decât văd ei. Până și în străinătate mersesem doar cu treabă, la pacienți.

Am luat globul pământesc și l-am rotit. Pe când mă gândeam cum să-mi aleg locul de vacanță, mi-am zis să aflu care era voia lui Dumnezeu. M-am rugat și am luat ansa. Întrebări simple, cu răspunsuri „da” și „nu”. Și am început. România? Nu. Europa? Nu. America? am întrebat în glumă. Nu mi-a ieșit la măsurătoare. Am măsurat apoi Asia. Răspunsul a venit, surprinzător, da. Mă gândeam la China, pentru că știam că am ceva de împărțit cu țara aceea. Visam chiar să merg într-o mănăstire shaolin și să stau acolo o perioadă. Așa că am măsurat prima dată China ca destinație de vacanță, dar răspunsul a fost negativ. Apoi, Japonia, tot negativ... Am văzut numele Thaiandei. Și răspunsul a fost afirmativ!

„Bine, bine!” mi-am zis, dar tocmai trecuse tsunami-ul pe acolo. Obişnuit să accept voința lui Dumnezeu, am început să caut sejururi acolo. Și am găsit. Nouă nopți, dintre care trei în Bangkok și șase în Phuket. Nici nu știam unde erau pe hartă. J

Nu o mai o lungesc. Cert este că de la început am pornit cu stângul, totul culminând cu o furtună deasupra Malaieziei, unde am spus *Tatăl nostru* în timp ce avionul cădea în gol... Pe vremea aceea, nu știam prea multe despre demonii mari care produc furtunile și nu-i întâlnisem!

Thailanda. Nici măcar nu-mi dădeam seama cât eram de varză”. Când am ajuns pe plaja Karoon din Phuket – nimeni. Două rânduri de șezlonguri se vedeau pe toată plaja. Mai erau câteva persoane, dar în depărtare. Ajunsesem cu câteva zile înainte de sezon. De-asta fusese și mai ieftin. M-am așezat pe șezlong, sub umbrelă, și am simțit cum din spate îmi coboară niște rădăcini și se înfig în pământ. Trăgeau Chi greu. Am dormit pe plajă, sub umbrelă, trei zile. Chiar și așa, mă încărcasem cu energie vitală 30%. Am verificat, de curiozitate, și maximum de încărcare la care puteam să ajung era 70% în toată perioada în care aveam să stau acolo. Tot era bine, față de cum eram.

În acel concediu am ajuns în insula Maya, celebră pentru că acolo s-a filmat *Plaja*, cu Leonardo DiCaprio. În ziua de astăzi, nu se mai vizitează.

Poza cu barca pe plajă, una de referință pentru Thailanda, este făcută pe această insulă.

Când am ajuns acolo, m-am dus la un bar aflat imediat lângă plajă, ca să-mi iau un ness. O rafală de vânt a răsturnat o pungă de chipsuri, pusă de prietena mea lângă paharul meu cu ness, iar punga mi-a răsturnat paharul de hârtie! Un lucru minor, dar am simțit că iau foc! Am explodat, pur și simplu, spre surprinderea thailandezei de la bar și a fetei cu care eram. Nu mi-am dat seama ce mi se întâmplă. Biata vânzătoare abia s-a liniștit. Cu greu mi-am găsit pacea acolo, pe nisip.

Anul următor, m-am hotărât să revin în țara asta care mă încărca de viață. Nu știam încă de ce rezonam așa cu ea. Împreună cu câțiva prieteni, am decis să ne înscriem o lună de zile într-un campus de arte marțiale: Tiger Muay Thai. Îmi alesesem cel mai dur antrenor personal, Master Dang. Fusesem privit ca un nebun când, ducându-mă să spun cu cine vreau să fac cursul cu instructor privat, l-am ales pe el. Și aveau dreptate. M-a îmbrăcat în costum de slăbit din prima zi și așa am terminat cursul la 30 de grade! *J You are too fat, old man!* mi-a spus în prima zi.

Făceam 15 minute de alergare la încălzire, cu costumul pe mine, la 30 de grade, apoi îmi dădeam bluza jos, o ștergeam de transpirație și o îmbrăcam pe dos. Când îmi eliberam elasticul de la mânecă, transpirația curgea ca de la robinet! *J* La un moment dat, mi-a fost atât de greu, că am vrut să renunț. Invocasem toți maeștri de arte marțial din țară, folosisem toți dragonii de luptă pe care îi aveam. Mă uitam la el, la Dang, și nimic nu-l impresiona. Nici ultimul meu dragon cu șapte capete nu-l impresionase deloc. Mă pusese pe burtă în 20 de minute și, sincer, nu mai știam ce să fac. Aveam un antrenament de 50 de minute și îl terminam cu greu. Mi se părea că mă bat cu morile de vânt, mă întorceam în cameră rupt și adormeam pe șezlong.

În weekend, am plecat într-o excursie ce avea ca punct de vizitare și insula Maya. Plaja era la fel de frumoasă, doar că, între timp, se aglomerase. Turismul era în floare și numeroase bărci, pline de vizitatori, acostau pe plajă. Nu se stătea decât vreo oră, pentru că veneau alte vase. Ne-am dus să ne plimbăm prin vegetația deasă a insulei. La întoarcere, m-

au apucat nervii. Nu mai știu exact de ce. Turbam de furie că mă plimbasesm pe insulă, în loc să mă bucur de plaja și apa de acolo. Atunci m-am așezat pe nisip și am început să mă gândesc la ce se întâmplă. Mi-am reamintit de faza prin care trecusem cu un an în urmă. Am înțeles că nu aveam niciun motiv serios să mă enervez, altceva era la mijloc... Și am descoperit ce anume. Un dragon cu nouă capete! L-am legat și l-am integrat. Eram bucuros că îl găsisem și aveam să merg cu el la sală. Mă gândeam că n-o să mă mai tai ca maioneza după 15 minute cu antrenorul.

A doua zi, m-am prezentat mândru la antrenament. Master Dang s-a uitat la mine, a ridicat o sprânceană, vădit interesat, și m-a întrebat:

— Unde ai fost?

— Pe insula Maya! i-am răspuns.

— Aaa...

Pe vremea aceea, nu înțelegeam că, de fapt, mergeam să-mi întâlnesc umbra, ceea ce creasem în altă viață, și că Thailanda era prima țară în care, cu vieți în urmă, ca războinic, descoperisem iubirea.

Am început antrenamentul, sperând să mă descurc duc mai bine decât înainte. Am rezistat, într-adevăr, mai mult timp decât la celelalte, dar în cele din urmă am rămas fără aer și am căzut în genunchi. Dang m-a ajutat să mă dezbrac de bluză și mi-a adus apă cu gheață. Am mers cu greu la marginea saltelei și mi-a turnat carafa pe cap și pe piept. Din colțul unui ring se uita la noi soția lui. Nu mai văzusem așa ceva: avea pupilele dilatate și părea că din ochi îi iese spre sală întuneric. Dang m-a șters cu un prosop. Mi-a dat bluza de la costumul de slăbit și mi-a spus: *Again, old man!*

Am crezut că glumește, dar Dumnezeu îmi spusese să ascult de el. M-am ridicat cu greu și mi-am luat mânușile. Îmi venea să-mi tai bandajele, pentru că aveam senzația că nu am aer din cauza lor. A început să strige. Io mă uitam la el perplex. Chiar vorbea serios. Ținea pernele astfel încât să le lovesc cu tibia în dungă. Eram plin de calusuri pe muchia osului tibial anterior. Parcă erau zimții unui fierăstrău. Am început să lovesc. Prima dată, fără forță, apoi, din ce în ce mai tare. Cu coada ochiului, am sesizat că toți instructorii se opriseră din lucru și se uitau la noi. Nu înțelegeam de ce. Eram fixați din toate părțile. Strigătele lui Master Dang sunau din ce în ce

mai tare, poruncitor, apăsător, provocator, iar io loveam din ce în ce mai puternic.

Și am ținut-o așa un timp, fără să mai obolesc, mai mult decât la toate antrenamentele mele. Genunchi, coate, tibii, una după alta. La un moment, Master Dang s-a oprit. *Good, old man! It's ok. See you tomorrow!*

Am plecat. Mergeam liniștit spre Flora Ville, bungalow-ul unde eram cazat. Pentru 50 de lei pe noapte, aveam un mic apartament cu terasă, un living mic, cu canapea, fotoliu, televizor și frigider, un dormitor, o chicinetă, o baie cu duș. Nu mai eram obosit. Era prima dată când nu-mi venea să mă culc la marginea drumului pe cei 200 de metri pe care îi aveam de parcurs până la bungalow. Nici suplimentele, creatină și aminoacizi, nici fiolele de testosteron pe care le încercasem acolo, pentru că se vindeau la liber, în farmacii, nu-mi dăduseră starea aceasta de putere interioară și încredere. Simțeam că în corpul meu era altceva, mare și puternic. M-am așezat pe șezlongul de lângă piscină. N-am mai căzut lat, ca altădată, fără puterea de a mai ajunge în cameră. N-am mai adormit instantaneu la contactul cu o suprafață plană. Am rămas să mă gândesc. Era clar că venise ceva mai mare decât dragonul meu cu nouă capete, de care fusesem atât de mândru. Oare ajunsesem la capăt? Am simțit cum mi se umple sufletul de pace. Reușisem să urc scara luptătorilor Muay Thai. Aveam acces acum la un demon de luptă mare! M-am uitat deasupra sălii. Mai erau demoni. Dar nu aveam voie să iau decât unu. Am învins și am mai luat unu.

A doua zi, dimineață, am mers la antrenament. Master Dang avea curs de începători. *Old man, come. Thirty push-ups!* mi-a spus, fără să-mi lase vreo posibilitate să mă eschivez. M-am așezat pe burtă și am făcut flotările. Când m-am ridicat, s-a apropiat de mine și m-a lovit cu pumnul în abdomen. Mușchii mi s-au încordat instantaneu, respingând lovitura. Sutele de lovituri cu mingea medicinală în abdomen își făcuseră datoria. Eram beton. *Ok!*, a spus, zâmbind.

Am așteptat să termine antrenamentul cu cei proaspăt veniți și m-am dus să-i spun că nu mai vin. „Știu că nu mai vii!” Mi-am luat rămas-bun, i-am lăsat bonurile pe săptămâna care urma și am plecat. Trecusem peste

dragonii și demonii de luptă thailandezi și mai aveam o săptămână să mă bucur de vacanță.

Dragonii sexului

Din păcate, nu conștientizăm cât sunt de importanți în viața noastră. Să vezi cum începi să-i cauți mai spre bătrânețe, când, după ce ți-ai consumat energia sexuală, ai nevoie de ei. Mi-a zis un prieten, la un moment dat: „Băi, Dragoș, pe la 50 de ani, ar trebui să înveți sublimarea sexualității și să treci la iubirea divină.” Dar io mă gândeam că mai am până la 80 de ani, lasă-mă cu iubirea divină! Mai ales că se rezolvă foarte repede problema cu sexualitatea, te lasă ea după o anumită vârstă. Abia prea târziu poate îți dai seama că era foarte bună și te rogi la Dumnezeu „Doamne, mai ține-mă puțin bărbat!”

Îmi plăcea Tenerife, cu zgura vulcanică de pe maluri și energia ei de joasă vibrație. Stăteam relaxat pe una dintre cele mai frumoase plaje, care era însă artificială, făcută de om. Nisipul fin, auriu, fusese adus de oameni, altfel, plaja ar fi fost doar zgură vulcanică, cum era peste tot pe insulă. Umbrela mă ferea de razele soarelui, vântul adia ușor, iar marea era liniștită. Numai pace și o liniște adâncă. Respiram adânc, ca să mă umplu de energia aceea, când prin minte au început să-mi treacă imagini sexuale cum nici nu mă gândisem vreodată! M-am ridicat, mirat, pe marginea șezlongului. Nu erau ale mele! Mă cunosc, îmi știu nevoile, fanteziile și dorințele sexuale... Am început să măsoar și să mă „uit” în jur. Era plin de dragoni sexuali! Ei sunt cei prin care vin dorințele, fanteziile și, de ce nu, plăcerea sexuală! Mă gândeam ce am io cu ei, ce am de făcut acolo. Și atunci mi-a venit ideea să-i iau în țară! J Din cauza creștinismului, energia sexuală a poporului român este în scădere. Bărbații nu mai sunt bărbați sau, cum zicea o amică de a mea, psiholog, când am întrebat-o de ce e singură: în țara asta e o lipsă acută de sulă!

Bărbații din generația mea secretă jumătate din testosteronul taților noștri care, la rândul lor, secretau jumătate din testosteronul taților lor...

Cam aici suntem.

Am cerut acordul entității insulei, am deschis un portal către un oraș românesc, mort energetic și spiritual, și le-am dat drumul dragonilor care puteau, voiau și trebuiau să vină în România. Au venit destui, se integrau pământului și resuscitau energetic oamenii, societatea și planul material. În prostia lor de a citi moliftele, preoții ortodocși nu înțelegeau că energia trupului este dată de entitățile negative și că se distrugeau pe ei, oamenii, locurile, afacerile și bunăstarea acestui popor, acolo unde-și țineau slujbele.

În fața mea stătea o femeie la circa 30 de ani. Era psiholog și psihoterapeut. Ascultam povestea ei și eram atent la energia pe care o emitea. Era sexuală. Pe parcursul poveștii, mi s-a elucidat și de ce simțeam asta. Făcea tantra de foarte mult timp și crescuse din punct de vedere spiritual, astfel că avea o lumină interioară bună și înțelegea multe despre lumea noastră. Nu mă mai mira. Practicanții de tantra aveau o cunoaștere care le permitea să crească lumina interioară și să ajungă la valori de multe ori mai bune decât ale călugărilor creștini ortodocși. Totuși, ce o aducea pe femeia aceea la mine? Pe lângă problemele cu partenerul de viață, mai era ceva. Atunci l-am simțit... Venise cu un dragon cu șapte capete... După ce i-am făcut terapie și l-am legat, l-am auzit clar în minte: „Nu e nevoie să mă învingi, ai făcut-o demult. Am nevoie să mă ajuți să urc în lumină!” Am stat mult de vorbă cu el, încercând să-mi reamintesc viața aceea în care fusesem maestru tantric.

Dragonii de condus

Cred că viața mea așa a fost să fie, plină de neprevăzut. Nu m-aș fi gândit niciodată că o să parcurg 2.000 de km avându-l pe Marius Runcan în dreapta, până în Finlanda. Marius era prietenul și inginerul care-mi construise mașina de curse, un Mitsubishi EVO IX Gatmo. Avusese încredere în mine și acum mergeam să fac un curs de pilotaj în Finlanda. Nu știu ce-a văzut în mine, dar a fost în stare să stea două ore în zăpadă ca să

învăţ să trec de-a latul printr-un viraj de dreapta, apoi unul de stânga, pe dealurile din apropierea Braşovului.

Vopsisem Subaru-ul meu de stradă N12 în roşu Ferrari. Habar nu aveam de ce. Îi pusesem Rollbar, apoi călătorisem cu feribotul printre sloiuri de gheaţă, până la Helsinki.

A red dragon! a exclamat Yarko, văzând maşina mea roşie. Cu Yarco mai făcusem un curs la Sibiu, pe locul unde se desfăşura de obicei superspeciala. „Nu ştii unde-ţi sunt roţile!” trăsesse el concluzia atunci. Şi aşa era. Nu ştiam nimic despre arta de a conduce...

Finlanda era frumoasă. Mă uimise faptul că nu aveau biserici. Era una singură în Helsinki, şi aceea goală. Aveam să aflu că poporul lor îi dăduse afară pe preoţii catolici. Îi considerau nişte paraziţi şi aveau dreptate. Paradoxal, nu simţeam supărarea lui Dumnezeu pe ei. Aveau însă un respect deosebit faţă de natură. Asfaltate erau doar autostrăzile şi oraşele. Restul localităţilor aveau drumuri de macadam. Doar că macadamul lor era mai bun decât asfaltul nostru!

Copiii finlandezi plecau de acasă la 16 ani şi se descurcau singuri. Atât avea mecanicul meu de raliu. Îşi închiriau apartamente, munceau şi mergeau la şcoală, care era gratuită.

Ne-a izbit frigul. Copiii erau plimbaţi desculţi şi cu capul gol în cărucioare, iar noi, noaptea, dormeam cu căciulile pe cap în camera de hotel! Toate casele de pe drum erau mici. Mă uitam la ele şi mă gândeam cum ni le facem noi, românii. Cât mai mari. Iarna fiind lungă, finlandezii evitau să consume multe lemne pentru încălzirea lor.

Ca să fie totul frumos de la început, când m-am întâlnit prima oară cu Yarco în Finlanda, mi-a spus să mă ţin după el. La cea dintâi ieşire pe autostradă, în momentul în care a accelerat, am accelerat şi io, cu intenţia să-l ajung. Subaru-ul meu s-a rotit brusc, n-am ştiut să contrabracez şi m-am trezit în parapetul de pe partea cealaltă. În Finlanda nu se dă cu sare pe şoselele care sunt pline de polei, dar finlandezii au cauciucuri speciale, cu crampoane retractabile, care intră în gheaţă sau zăpadă sau se retrag în cauciuc când ajung pe asfalt curat.

Așa cum stăteam proptit în parapet, din dreapta, vedeam pe gemul lateral al lui Marius cum veneau spre noi două tiruri! Am rămas blocat, cu ochii la ele!

— Hai, pornește motorul, mi-a spus Marius calm.

Am pus contactul, dar am oprit din nou motorul. Mă uitam fix la camioane prin geamul meu lateral drept. M-am mai liniștit când am văzut că nu frânează – am fi fost morți – și ne ocolesc prin spate.

— Apasă ambreiajul, pune din nou contactul. Lasă tirurile, ne ocolesc ele!

Am reușit să dau cu spatele și să mă întorc pe sensul meu de mers.

La prima inspecție, nu stăteam prea bine. Radiatorul curgea și palele de la ventilator atingeau ceva. Am făcut rost de niște bidoane cu apă și, pe măsură ce creștea temperatura la motor, completam apa din radiator.

Am ajuns la locul de antrenament, în pădure. O cabană modestă era singura clădire din împrejurimi. Mă așteptam să începem lecțiile, dar nu s-a întâmplat așa. Un camion de asistență ne aștepta acolo, iar băieții din echipă s-au apucat să studieze daunele. În cele din urmă, au adus o volă. De dinții de la cupă au legat o șufă, iar cu aceasta, botul de la Subaru, care era câș. Au tras de volă până ce botul s-a aliniat cât de cât. Au schimbat radiatorul cu unul de curse și mi-au adus din camion cauciucuri speciale de zăpadă, cu cramioane. Nu mai mersesem niciodată cu asemenea cauciucuri.

După ce au pregătit Subaru-ul, m-am așteptat să pornim.

— Încă nu începem. Este 9 45. La ora 10 pornim motorul, a spus, calm, Yarko.

— De ce la 10? l-am întrebat uimit.

— Nu este voie să facem zgomot înainte de ora 10. Nici după ora 17.

— Cine nu ne dă voie?

— Vecinii, îi deranjăm.

— Care vecini? Nu e nimeni.

— Nu se văd, dar sunt la câțiva kilometri și se aud motoarele mașinilor de curse.

La 10 și un minut, Yarko a pornit motorul Subaru-ului, să se încălzească. Mi-a arătat traseul, a pornit el, apoi și eu. Modul în care

conducea mă lăsa fără aer. Marius, care s-a dat și el în dreapta finlandezului, mi-a spus după aceea:

- Mie mi-e rușine. Pe lângă Yarko, nu știu să conduc!

Mi-a venit rândul și mie. Am crescut ritmul treptat până la un moment dat, când mi-a fugit spatele și m-am trezit cu botul într-un mal de zăpadă. Am încercat să dau înapoi, bazându-mă pe tracțiunea pe toate roțile.

— Stai liniștit, că nu o mai scoți așa. A rămas suspendată.

A dat un telefon și a apărut aceeași volă care ne ajutase să îndreptăm botul mașinii. A fost floare la ureche să ne scoată din zăpadă.

Circuitul era situat parte în pădure, parte în câmp. Cabana avea pe pereți zeci de fotografii cu piloți campioni, care se antrenaseră în trecut aici.

Yarko mi-a arătat ce am de făcut și m-a lăsat singur. Timpul trecea repede. Mă opream pentru un ceai sau cafea și benzină și mă întorceam la antrenament.

— Nu mai sări! O să-ți lași motorul pe aici. Nu ai amortizoare de curse.

— Și ce să fac?

— Frânează înainte de săritoare. Oricum, nu capeți mai multă viteză în aer. Săritul e numai pentru spectacol, viteză prinzi doar dacă ești cu roțile pe sol, mi-a mai spus el.

Mă străduiam să-mi îmbunătățesc timprii, deși mi se părea aiurea să mă tot învârt pe circuit. La un moment dat, am învățat virajele și trebuia doar să ajustez frânarea și să cresc viteza de intrare în viraj.

Am mai făcut câteva ture. La un moment dat, am văzut, în lumina înserării, un cap de dragon ieșind într-un loc pe l-aș putea numi centrul circuitului. Îl enervase uruitul motorului meu. Din cauza dragonilor se stricau mașinile sau săreau piloții afară. Făceau tot ce puteau ca să scape de uruitul motoarelor! Avea șapte capete! L-am luat și am plecat spre cabană.

— Gata? m-a întrebat surprins Yarko.

— Da, i-am răspuns.

Dragonul a fost cel care mi-a adus cele șapte cupițe din raliuri și VTM-urile mele. Îl țineam ascuns într-o lampă a lui Aladin, primită cadou la cabinet, de unde îl scoteam doar la raliu și când îi dădeam de mâncare.

Dragonii sportului

Nimic nu-mi plăcea mai mult decât antrenamentul de dimineață. Trebuia să mă trezesc cu noaptea-n cap, să-mi beau cafeaua și să plec prin frig la antrenament. Și să mă antrenez tot în frig. Nici nu se încălzea mașina bine până ajungeam la stadion la Dinamo. Aici, în Groapă, am crescut, aici m-a adus tatăl meu de mic, să practic judo și apoi înot. Pe stadionul ăsta am urmărit, împreună cu tata, meciurile de fotbal... Aici era parte din copilăria mea.

Acum, la peste 40 de ani, mă întorsesem la sport, ca să studiez antrenamentul campionilor. Există ceva care îi unea pe cei ce deveneau campioni, indiferent de sport. Aveau toți un numitor comun, iar eu doream să-l aflu. Era destul de târziu pentru mine, ca sportiv, dar nu în postură de cercetător.

Pe stadion eram doar trei, maestrul Miți, campionul de box Viorel Simion și eu. Era cam pustiu. Alergasem pe Stadionul Național și fusese plin de atleți, dar și de oameni obișnuiți, care făceau sport de întreținere, fie vară, fie iarnă. De ce aici, pe stadionul Dinamo, era pustiu?

Antrenorul meu m-a luat extrem de încet și mă plictiseam îngrozitor. Să faci lansate sau sprinturi cu 30 sau 40% din capacitate este destul de plictisitor. Dar înțelegeam de ce. Corpul trebuia antrenat să reziste la forța la care era supus. Aveam puterea interioară, dar nu și ligamentele și mușchii formați pentru asta.

Făceam lansate, apoi rezistență, sprinturi, pe urmă iar rezistență... Aveam destul timp să mă gândesc între timp. Folosind doar o parte din capacitatea corpului, mintea îmi era liberă. Și atunci am simțit cum mi se modifică parametrii... După sprinturi și lansate îmi sporea viteza, ducând, în cele din urmă, la creșterea rezistenței la efort și a vitezei de reacție. Mai greu, dar am început să rezist la efort. Drăguț a fost când am început să depășesc valori pe care le aveam la 18-20 de ani! Am înțeles cât de importante sunt cunoașterea și spiritul în sport. Trecusem de antrenamentele din Thailanda și ajunsesem să mă antreneze maestrul. Ciudat, vrusesem mai demult să merg la el. Îl văzusem antrenându-i pe alții, dar nu ajunsesem la

el. Parcă ne despărțea o barieră. Aveau să treacă ani de zile până s-o depășesc și să-l pot aborda.

În ziua despre care vorbesc, era iarnă și eram singuri pe stadion. Ce naiba se întâmpla? M-am decis să descopăr cauza și mi-a venit în minte un episod petrecut cu ani în urmă, pe când mă antrenam cu un amic. Aveam un prieten cu care începusem să învăț boxul. Interesant este că, pe cât era de mare Costică (avea peste 100 de kg!), pe atât de bun și grijuliu era cu ceilalți. Atât de atent, încât toți antrenorii de box îl lăsau să facă *sparing* cu copiii! Îi provoca la luptă, având însă grijă să nu-i lovească, iar ei, luptând cu el, căpătau încredere în forțele proprii.

După antrenament, mergeam la piscină, apoi la restaurantul de lângă bazin, să mâncăm și să bem un pahar de vin sau bere. Într-o seară, pe când așteptam mâncarea, îi aveam lângă noi pe fotbaliștii de la echipa mare. Era cam liniște. Nu mai câștigaseră niciun meci de vreo 11 etape! La un moment dat, îl aud pe amicul meu spunând supărat:

— Băi, Florine, mai dați, măi, și voi un gol, că nu ne mai vine să venim pe stadion...

Fotbaliștii și-au băgat capul între urechi, fără să scoată un cuvânt. Cum eram așezat în lateral față de masa lor, am văzut ce se întâmpla cu ei. Erau legați de picioare cu niște coarde energetice. N-aveau nicio șansă să joace așa. N-am avut voie să îi dezleg. Probabil li se dădea o lecție și lor, și patronilor clubului.

M-am gândit să verific ce se întâmplă în Groapă, cum fusese poreclit stadionul Dinamo. Și am verificat. Din păcate, unii nu se rezumă doar la sport, ci încearcă să câștige prin multe alte metode. În loc să se ocupe să-și crească performanțele sportive, îi sabotează pe ceilalți. De data asta, în spate erau popii. Legaseră stadionul ca să nu mai vină lumea la meci, apoi, ca să nu se mai antreneze echipa... era legat dragonul locului!

Evident, nu făceau asta din motive personale. Fuseseră plătiți. De unul care umbla cu geanta cu bani prin Athos. Ajuns acasă, am dezlegat tot ce-am putut și rezultatele s-au simțit imediat. Rând pe rând, loturile de la club au început să se antreneze pe stadion. Cel puțin nu mai eram singuri.

Orice pistă de pe un stadion se comportă ca o poartă către pământ. Cu cât mai mulți oameni se antrenează sau participă la o competiție, ca sportivi sau simpli spectatori, cu atât se deschide mai mult poarta spre dimensiunea inferioară și de acolo vin dragonii.

Mă uitam la sportivii de-afară, la fotbaliști, și mă întrebam ce-i deosebesc de ai noștri. Spectatorii, antrenamentele serioase, încărcarea din ei și banii, evident...

E frustrant să nu ai voie să dezlegi când ai cunoașterea necesară s-o faci și pare a fi spre binele tuturor. Totuși...

Dragonii banilor/ bogăției

Factura de la firma care îmi dădea piese pentru mașina de curse era destul de mare. Aveam un contract de publicitate bunicel, care îmi asigura un confort financiar pentru raliu. Îmi sună telefonul. Răspund și îl recunosc pe tipul de la firma de piese Motorsport. Mi-a spus că o parte din factură trebuia plătită până la o anumită dată...

Am închis. O durere groaznică îmi cuprinse capul. „Ce puii mei?” De unde venea ăsta? Era un dragon mare, nu foarte agresiv (nu-mi venea să mușc de gât pe nimeni). Mă pregăteam să-i dau una, când îngerul meu păzitor îmi strigă să nu-l lovesc. „Cercetează-l !” mi-a spus în minte.

Am început să-l întreb diverse lucruri și am aflat că avea rolul să aducă bani celui pe care-l slujea. Interesant este că nu forța omul să plătească, din contră, îl ajuta și făcea în așa fel încât să obțină banii ca să poată plăti facturile!

Dragonul de aur

Avusesem curs la Craiova. Nu știu de ce, dar am simțit nevoia să merg acolo, la mănăstirea Tismana. Când am ajuns, mănăstirea era în reconstrucție. L-am descoperit pe Sfântul Nicodim. El ne chemase. Avea peștera pe versant și voia să fie înmormântat acolo. Era un loc potrivit, iar el fusese un om bun. Am simțit că-și dorește să ajute oamenii și că pentru

asta are nevoie de putere, așa că am luat dragonii din acel loc, care erau pregătiți, i-am transformat și i-am dat puterea înapoi. Nu ajungeai la un Sfânt dacă nu voia el. Surpriza mea însă a fost alta și aveam să o descopăr curând. La intrarea în mănăstire, în dreapta, era o peșteră unde, pe vremuri, se ținuse tezaurul României. Vreo 220 de tone de aur fuseseră păstrate acolo. Știam că nu e întâmplător ca o peșteră să fie folosită într-un anume scop, că există o rezonanță între loc și activitatea din el.

Intrarea în peșteră fusese aranjată modern de Banca Națională a României. Pe pereți era scrisă istoria tezaurului care se perindase pe acolo. Surpriza mea a venit însă când am intrat în încăperea care se adăpostiseră monedele de aur. Fusese dotată cu lăzi vechi în care stătuse aurul și cu monede galbene de toate mărimile. Ceea ce mă frapa însă era ce simțeam. Spiritul locului, dragonul. Unul mare și galben, care iubea aurul și banii! Chiar dacă aurul nu mai era, dragonul rămăsese.

— Pentru el te-am chemat! mi-a spus Sfântul. Îi ajunge de când stă legat aici, în peștera asta! Te-am chemat ca să-i dai drumul.

Numai că dragonul era foarte mare! Am înțeles că nimeni nu poate lua decât dragonii pe care îi merită și că sunt destul pentru toți, deocamdată. Cei care voiau să se transforme și să plece erau vreo 20... În plus, mâncasem de dimineață, așa că nu aveam cum să-i iau. Am făcut o poză și am deschis cerurile, ca să-și ia lumină. Așa, cel puțin, aveau să fie pregătiți când urma să vin după ei.

Dragonii mândrețioși

Restaurantul era plin. Situat în centrul orașului Târgu Mureș, acolo mergeau toți piloții. Criza economică era în toi, totuși, mesele de lemn lungi, cu bănci, gemeau de meseni și abundau de bucate. Îmi luasem niște coaste de porc afumate cu varză călită, roșie! O nebunie. Dar de unde toate astea, când lumea o ducea greu? Mâncam, dar mintea mea continua să gândească. Criza îi sărăcea doar pe unii, pe alții îi îmbogățea. În Cer, era liniște. Tulbure era doar atmosfera de pe pământ. Totul era îngăduit de sus, ca să se rearanjeze drepturile materiale!

Atunci am căutat să înțeleg cum de era plin restaurantul. Nu din cauza magiei. Nu era niciun paranormal care să aibă grijă de bunul lui mers. Am căutat bucătarul și l-am văzut. Prin el, se manifesta dragonul locului, unul mare, negru, cu un burdihan cu valori mici. De aici nevoia de a consuma carne, mâncare bună și combinația de mâncare românească cu ungurească.

„Un dragon obez!” m-am amuzat. Îi plăcea să mănânce și să gătească orice!

Apropo, un restaurant nu merge dacă nu are sub el un dragon din acest tip, căruia să-i placă mâncarea.

Dragoni vindecători

Am găsit asemenea dragoni în locuri unde m-am așteptat mai puțin. Eram în vizită la prieteni de-ai mei, în Franța. Ne-au dus să vedem împrejurimile. Orașe frumoase de munte, mănăstiri vechi, peisaje pitorești cu viță-de-vie, pășuni și vite. O regiune renumită pentru brânzeturi și vinuri. Nu-ți venea să crezi, dar toamna, viile erau tăiate și legate...Regiunea Jura. Aici s-au descoperit primii dinozauri, de unde și denumirea de Juristic. Am ajuns la o cascadă. Apa țâșnea cu putere din stâncă... M-a uimit beneficitatea ei, dragonii vindecători. Un rățoi înota în apa care băltea deasupra cascadei. Oamenii veneau aici fără să știe de ce... Pur și simplu ca să se vindece.

Cei interesați de dragonii de vindecare trebuie să învețe să-i caute singuri. Io, unul, de exemplu, îi găsesc acum fără să vreau. Anii trecuți, am ajuns la un hotel care avea un SPA cu EBF foarte mare. Sub locul pe care era construită clădirea stătea un dragon de vindecare. Locul în sine era vindecător. Am ajuns acolo pur și simplu căutând pe Booking. Și l-am descoperit doar când am simțit locul sub picioare. Dragonii te atrag ei sau te duci tu către ei.

La noi în țară, cel mai important loc cu dragoni de vindecare pe care l-am găsit este Peștera Ialomicioarei. EBF-ul era peste 10000 în sala mare. Apa care curge este vindecătoare. În Peștera Polovragi, EBF-ul nu este atât

de mare, doar vreo 600, dar apa are proprietăți vindecătoare. Are vreo 400. La fel este apa de la Mecca, are EBF-ul tot 400. Sunt și izvoare vindecătoare, cum este cel la Sfântului Atanasie de pe Athos, cu EBF de șase sau șapte mii. Dar, sincer, nu cred că Atanasie l-a sfințit, el doar era acolo. La el, la peșteră, EBF-ul era cam 1500, dar a crescut mult...

Am fost odată la Văliug, la munte, pe lângă Reșița, dar nu m-am gândit să măsoar și eu beneficiata locului. În noaptea aceea, m-a luat o durere de burtă care m-a ținut trei zile. M-am gândit inițial la magie, la argint viu, dar nu asta era cauza. Am descoperit apoi că mă aflam într-un loc foarte bun. Vila era construită pe un loc cu EBF de 900. Când ajungeau acolo, toți beau până cădeau lași, dar de fapt intrau în criză de vindecare și alcoolul era o formă de deschidere către lumea spirituală, ca să se curețe. Cum eu nu beau, la mine s-a manifestat prin deranjul de la stomac.

Dragonii înțelepciunii

Dacă merită să mă rog pentru ceva din această lume, atunci aceea este înțelepciunea, iar dacă merită să cauți ceva, atunci aceia sunt dragonii înțelepciunii.

Am coborât pe peronul din Heidelberg. Mă învăluia o căldură binefăcătoare și îmi simțeam picioarele ușoare, ca și cum aș fi călcat pe ceva moale. Era o senzație nouă pentru mine. De cele mai multe ori, energia orașelor pe care le vizitam îmi tăia, pur și simplu, picioarele, pentru că greșisem față de oamenii de acolo!

Venisem pentru prima dată în orașul acesta. Cel puțin în viața asta. Sincer, înainte de a afla de conferința lui Dalai Lama, nici nu știam că există pe hartă. Voiam să-l întâlnesc pe Dalai Lama și să-l cunosc personal. Aflasem că fusesem lama tibetan în multe din viețile mele și că mă lega ceva de el, dar și că am ceva de înțeles de la el. Primisem cadou de la o maestră de-a mea invitația la conferința lui și un loc la masă cu el la cină. Era suficient pentru mine.

Drumul spre locul de cazare l-am străbătut pe jos. Nu era departe, doar la vreo patru kilometri până la studioul pe care mi-l închiriasse un amic

prin Airbnb, și, cum rămăsesem cu distanțele de pe Camino, nu mi se părea o distanță prea lungă. Mă frapa liniștea acestui oraș, preocupat de învățământ de pe vremea Imperiului Roman! Râul care străbătea orașul îi curăța energiile și îi dădea o pace anume. Pe maluri erau amenajate terase și am avut ocazia să schimb câteva cuvinte cu un chelner român. Era încântat că trăia într-un asemenea loc. M-am plimbat, bucurându-mă de pacea aceea și vorbind la telefon cu prietena mea. Regretam că nu venise și ea cu mine. Parcă e altfel când poți împărtăși ceva frumos cu o persoană pe care o iubești și care te iubește. Părea un colț de rai. Studenții stăteau pe iarba de pe malul râului, iar pe apă, nestingherite, se plimbau lebede.

Până și locul unde mă cazasem era perfect. Pe o fereastră vedeam râul, iar pe cealaltă, Biserica Sfântului Duh din centru! Credeam că e catolică, dar era protestantă. Catolicii au furat de aici toată biblioteca pe care au dus-o la Vatican. Aproape 500 de care pline cu cărți!

La conferința lui Dalai Lama am ajuns destul de repede. Îmi plăcea mediul acela. Simțeam că am și io de învățat, nu doar că îi învăț eu pe alții. Aveam locul 1 din rândul 1. În fața mea s-a așezat o gardă de corp de culoare. Nu l-am luat de seamă decât prin prisma faptului că fusesem gardă de corp și știam câte ceva despre asta. Era un profi. Pe gărzile de corp mai degrabă le simți decât le știi. E vorba de atitudine, de relaxarea imprimată de obișnuința de-a face munca asta, combinată cu concentrarea specifică. Simțeam că bărbatul respectiv cu asta se ocupă. Cum, necum, s-a așezat exact în fața mea.

A început conferința. La un moment dat, am simțit o energie de vibrație mai joasă, emisă de negru, care se întindea către sală. Nu am o problemă cu asta. Există paranormali care fac protecție psi pentru personalități, dar era prea intruzivă pentru mine. Am deschis cerurile, cu intenția să-l trosnesc. „Nuuu!” am auzit în cap clar gândul bătrânului lama. „Ok”, mi-am zis. Și din cer am dat drumul la trei cilindri de lumină, care l-au încercuit și i-au blocat emisia. A stat așa toată conferința. „Ce putere ai?” am auzit gândul bătrânului. „Stai să vezi” i-am răspuns.

Cât fusesem prin oraș, vizitasem campusul universitar. Am întâlnit străzi cu numele de „Matematică” sau „Fizică”, iar clădirile erau

numerotate în stilul specific german, precum tancurile sau submarineele în Al Doilea Război Mondial. Cât mă plimbam pe acolo, verificasem beneficiata locului și, în mod special, dragonul locului. Era unul feminin, înțelept și foarte mare și voia să se transforme. Ea mă chemase acolo.

Așa că, în timpul conferinței, am deschis dimensiunile către ea, a venit și am dat drumul la lumină. Am creat cercurile și am început să le rotesc mintal. A intrat singură în cercul de lumină și a început să se rotească în plan vertical, pentru a-și înghiți coada... Era atât de mare, încât ieșea din clădirea unde se ținea conferința. A durat ceva timp. Cu cât este mai mare dragonul, cu atât are nevoie de mai multă energie și timp ca să se transforme. Și s-a transformat într-o femeie!

„Atât am înțeles io din lumea asta până acum!”, i-am spus bătrânului care stătea pe gânduri, în timp ce profesorii de la universitate își expuneau temele. „Ți-ar plăcea să predai aici?” m-a întrebat el. „Clar, da!”

Mergeam pe malul râului și trecusem printr-un parc în care era o cantină studențească. Un împinge-tava. Dar studenții și profesorii mâncau împreună la mese! Respectul era dat de cunoaștere, nu de titlu, nu de puterea profesorului de a da note... Iar atmosfera... Mi-am dat seama cât de mult îmi plăcuse facultatea. Locul îmi aducea în suflet senzațiile din studenția de la Arad, de la Universitatea „Vasile Goldiș”.

„Da, mi-ar plăcea! Chiar foarte mult! Dar nu știu dacă am voie!” Cred că îmi lipsea asta. Contactul cu mediul universitar. Îmi lipsea școala, facultatea. Înțelegeam de ce nu avusesem voie să-mi fac doctoratul, de ce ieșisem din sistemul medical, deși îmi lipsea. Nu aveam voie să dau socoteală nimănui, nici nu puteam să fiu integrat unui sistem. Pur și simplu, trebuia să fiu liber să mă manifest cum simt, să caut ce cred și să spun ce vreau.

Ulterior, de curiozitate, m-am apucat să studiez universitățile mari ale lumii și am descoperit la toate dragoni feminini! „Da, dar dacă un bărbat ajungea să-i stăpânească, devenea geniu!” am replicat în minte.

Ierusalim. De câte ori ajungeam aici, aveam o emoție ciudată. Inițial, am crezut că se datorează mormântului lui Isus. Dar m-am înșelat. Era de

vibrație mare energia acelui loc, însă nu mă impresiona. Am descoperit că aveam nenumărate vieți legate de locul respectiv și pașii mă duseseră de multe ori către el. De data asta, eram interesat strict de Zidul Plângerii. De ceea ce mai rămăsese din Templul lui Solomon. La un moment dat, mi-am dat seama că Iisus depășise nivelul de Lumină și vibrație al lui Moise sau Solomon, dar nu reușise să înțeleagă de unde venea puterea lui Solomon. Fusesse mult prea axat pe suflet și iubire și desconsiderase înțelepciunea, mintea și gândirea umană. Ba își dorise să dărâme Templul doar ca să-și arate el puterea. M-am gândit că poate trecuse peste puterea pe care ajunsese să o stăpânească Solomon. Dar nu era așa! Puterea lui Solomon era tot acolo. J Valul negru trimis de Iisus ca să șteargă credința iudaică de pe fața pământului NU reușise să învingă poporul evreu, nici să dărâme complet Templul! Catacombele rămăseseră și supraviețuiseră tuturor războaielor duse în numele ideilor religioase pe pământul Sfânt. IISUS nu integrase cunoașterea umană, nici cea a dragonilor. Nu este de mirare că, din frustrare, preoții lui au ajuns să blesteme și dragonii, și celelalte ființe ce sălășluiesc în întuneric. E ca și cum ai blestema o pisică pentru că e neagră. Cam la asta se rezumă înțelepciunea religiei creștine. Iisus nu reușise să-i convingă decât pe ignoranți. N-ar fi avut nicio șansă să propovăduiască într-un loc precum Tibetul sau India, unde oamenii știau despre reîncarnare și lumea spirituală din familie. Iisus nu ar fi putut propovădui printre budiști sau yoghini. Pentru ei, moartea nu exista. Ar fi râs de el, de minunile lui și de învierea lui, în Tibet! Comunitatea evreiască accesase o cunoaștere, cea de pe vremea lui Moise și Solomon, dar tot era departe de cea din Tibet. Nu reușise să-i convingă pe învățații evrei și toată supărarea și frustrarea lui se revărsaseră asupra Templului, imaginea înțelepciunii și puterii poporului evreu, care nu-l primise ca pe un eliberator și Mântuitor. Și bine au făcut!

Așa că, în căutarea înțelepciunii și puterii lui Solomon, am dat de ele tot acolo unde le lăsase, sub Templul din Ierusalim. Toți dragonii învinși de Solomon, în toată viața lui, erau la locul lor. Spiritele, duhuri de toate tipurile, se găseau tot acolo, organizate precum o armată. De bani, de sex, de magie, de luptă, inclusiv de înțelepciune. Noaptea, în zona din stânga a templului, înțelepții studiau cărțile sfinte; totuși, nu descopereau filonul de

aur! Puțini dragoni plecaseră cu noii lor stăpâni. Din perspectiva mea, era ok. Am deschis poarta spre astral și spre locul unde rămăsese cunoașterea aceea și am luat-o. Era a mea. Am lăsat 10 procente poporului evreu. Era mai mult decât avea nevoie ca să se înțelească. Până la urmă, avusese destul timp să înțeleagă ceva de la Solomon până acum. Dragonul pe care îl învinsese Solomon, cel mai mare de pe vremea aceea, avea 22 de capete, față de cele 12 ale dragonului învins de Iisus! Și era masculin! Asta m-a făcut să caut mai departe. Femela corespunzătoare lui. Și am găsit-o în China! J

Îmi reamintesc ochii femeilor care ieșeau din catacombele de sub Templu, noaptea. Simțeam în ele un întuneric bun. Se încărcau cu dragoni cu beneficitate peste 40000! Nu degeaba se recunoștea că puterea spirituală era stăpânită mai bine de femei... Iar Solomon ajunsese să convingă femeia prin înțelepciune și forță interioară. Din păcate, la evreii cu perciuni care se rugau acolo nu am văzut niciun pic din înțelepciunea lui Solomon. Cum de mi-am dat seama? Păi, dacă erau înțelepți, ar fi stat acasă, nu acolo, la Zidul Plângerii!

Dragonii muzicii

Locul unde făceam terapie și țineam seminarii în Ploiești era casa memorială a compozitorului român Paul Constantinescu, iar conferințele, la Filarmonica din Ploiești, care îi poartă numele.

La un moment dat, m-am gândit că nu vin degeaba de atâta timp în același loc. Pur și simplu, mă chema la el. Făcând terapie în același loc, deschideam Cerurile, activam energiile și veneau spiritele superioare. La urma urmei, îi invocam pe Mihail, Gabriel, Rafael, arhanghelul vindecător, care veneau să-i ajute pe oameni. De coborârea spiritelor și energiilor superioare beneficiau dragonii locului și, evident, compozitorul al cărui suflet a rămas conectat la casă și la ambient prin ceea ce a trăit și compus acolo. M-am decis să fac un experiment. Am luat dragonul cel mai mare de sub casă, mi-am cumpărat pian și mi-am luat profesor de pian. Cred că au

fost cele mai armonioase momente din viața mea, pe care sper că le voi continua la pensie. J

Dragonii furtunilor, uraganelor, taifunurilor și tornadelor

Am cunoscut mai mulți oameni care au trecut prin furtuni: marinari, foști căpitani sau secunzi de nave.

Unul din ei mi-a venit la terapie în provincie. Îl adusese de mână sora lui, ca pe un copil mic. Părea că are un început de demență senilă. Fusesse cât se poate de normal până într-o zi, când a luat-o razna, în sensul că ducea lipsă de idei! Avea un blocaj pe chakrele superioare. Erau întoarse pe dos. Dintr-una într-alta, mi-a povestit că a fost secund pe un vas care a intrat într-o furtună, iar căpitanul i-a cerut să preia comanda, fiindcă numai el putea să-i scoată cu viață din ea. Și au scăpat cu bine. Demonul pe care îl învinsese astfel rămăsese lângă el; fiind prea mare, nu putea intra în corp, dar stătea undeva deasupra lui și îi bloca chakrele superioare. Totodată, îi bloca lumina, conexiunea cu Dumnezeu și, având nevoie de mult suflet, îi afecta creierul și nervii. Avea o față lipsită de expresie, nu arăta nici bucurie, nici tristețe. I l-am luat. Nu știu cum a evoluat după ce i-am făcut curățare, pentru că nu l-am mai văzut la terapie.

Al doilea era un amic de al meu, Victor, pilot de raliu. Fusesem de multe ori competitori și ne făcuserăm zile negre unul altuia, până ce un amic comun ne-a așezat pe amândoi la aceeași masă și ne-a spus să stăm de vorbă. Și am vorbit. Victor colindase întreaga lume. Am stat de povești toată noaptea cu el și cu alți doi împătimiți ai sportului cu motor.

Printre altele, Victor ne-a vorbit despre experiențele sale de pe Amazon. Una mi-a atras atenția în mod deosebit. Era vorba despre un vraci care vindecase un marinar mușcat de picior de un crocodil. Piciorul era sfârtecat și atârna doar de puțină piele. Marinarul a fost dus la vraciul care i-a pus la loc oasele și mușchii, i-a învelit piciorul în frunze și i l-a legat cu liane. A rămas peste noapte la vraci. A doua zi, amicul meu a fost trezit din somn de un marinar care îl chema să vadă ceva. Pacientul juca fotbal pe

țarm, în fața vasului! Piciorul era strâmb, semnele colților de crocodil erau pe el, dar se putea folosi de el.

Nu mi-a venit să cred, așa că, după ce am ajuns acasă, m-am conectat mintal la bătrânul vraci. Voiam să aflu de la el secretul vindecării rănilor deschise. M-a întâmpinat însă o lumină caldă și bucuroasă. Era plină de veselie. Bătrânul murise. L-aș fi căutat, ca să învăț de la el. M-aș fi dus până la el, pe Amazon. Iisus nu a lăsat nimic scris. Odată cu apostolii, a murit și cunoașterea lui. L-am sunat pe amicul meu și, dezamăgit, i-am spus:

– Bătrânul vraci a murit.

– Păi, ce credeai, pe Amazon am fost acum vreo 20 ani! Era bătrân de pe atunci!

Ceea ce îl făcea special pe amicul meu era puterea sa interioară. Fusesse capabil să conducă un Ford WRC cu multe sute de cai, parcă vreo 700, și îi impresionase și pe piloții cu experiență. Trecuse printr-un ciclon și scăpase cu viață. Salvase vasul și echipajul, deși procedase exact invers decât în manualul pe care orice căpitan de vas îl are în dotare și care dă soluții pentru situații de urgență. În manual scria că trebuie să ieși tangent la ciclon în sensul de rotație, dar ieșise în sens invers! S-a dus la marina engleză, să rectifice eroarea.

Ceea ce s-a întâmplat a fost că a învins ciclonul și a luat demonul respectiv. Odată învins, acesta a rămas lângă el și i-a complicat foarte mult viața. Este adevărat că, odată cu asta, creșteau puterea interioară și capacitatea de a-i influența pe ceilalți, deci puterea lui asupra mulțimii. Asta o spun pentru că președintele Băsescu a fost acuzat, la un moment dat, de un popă ortodox, așa-zis văzător cu duhul, că este ajutat de demoni și s-a vândut lor. Nu mă poate acuza nimeni că iau apărarea fostului președinte, așa că pot spune acestea liniștit. Faptul că trecuse, la rândul lui, prin furtuni, că scăpase cu viață din ele și el, și echipajul, l-a ajutat să treacă peste doi demoni mari. Asta i-a dat forța interioară să ajungă unde a ajuns, evident, cu acordul lui Dumnezeu. Drăguț este că Victor și Băse erau amici. Poate nu întâmplător Victor avea vila la Neptun, lângă cea a președintelui!

În concluzie, a scăpa cu viață dintr-o furtună te face s-o învingi, iar demonul care a fost învins rămâne să slujească pe învingător. Doar că

această încărcătură energetică negativă făcea ca amicul meu să defecteze orice mașină care avea computer de bord, spre disperarea inginerilor lui de cursă! J

Potolirea furtunii de către Iisus nu este o minune; înseamnă doar că a trecut peste demon care a ascultat de porunca lui, și asta pentru că Iisus fie l-a învins, fie a trecut peste un demon mai mare.

De la un timp, îmi vin la cabinet oameni care, la nivel de sine, au dragoni. Sunt foști maeștri de arte marțiale care au atins un anumit nivel de luptă. Au trecut peste puterea unui asemenea dragon. La naștere, își reiau viața de unde au rămas. Călugării shaolin au pe antebrate, la nivel astral, tigrul și dragonul. De multe ori, au șase-șapte capete și o putere interioară mare.

Dragonii de apă

Trebuie să fiți foarte atenți, pentru că, în momentul în care începi să ai inundații, să se spargă țevi, este prezent un dragon de apă. Ce faci? Îl iei, îl legi, îl trimiți într-un lac. A ajuns din greșeală la tine, prin canalizare, și are nevoie de apă. Ce să faci? Sparge tot, numai să crească volumul de apă, ca să stea și să se joace în ea.

Eram la un parc acvatic. Îmi plac jocurile de apă și, chiar dacă am peste 50 de ani, tot mi se pare frumos să mă joc în apă. Parcul avea trambuline, o stâncă artificială de unde puteai sări de la nouă metri, mai multe distracții. Obișnuit cu ele, m-am dus pe cea mai înaltă trambulină. M-au pus să sar, inițial, cu picioarele înainte. Cum sunt greu, am sărit de m-am plictisit în sus, dar nu m-am răsucit deloc, deși mi-am ținut bărbia în piept. Am căzut ca o plăcintă, pe spate. Am rămas fără aer. Doi salvamari au sărit să mă ajute, dar le-am spus că sunt ok. Am ieșit afară din apă singur, analizând daunele. Aveam senzația că mi se desprinsese pleura de pe plămâni. Nu puteam s-o las așa. Am sărit din nou, cu capul înainte. De data asta, am sărit bine. Apoi am sărit de pe stâncă. Erau cele mai grele sărituri. Puțin mai târziu, m-am așezat pe șezlong și m-am conectat la dragonul apei.

„Ce-ai cu mine? Era să mă omori!” i-am reproșat.

„Am crezut că vii să mă iei!”

„Ești nebun, ce ai?”

„Așa ai făcut și cu alții...”

„E-adevărat, dar am mai crescut și io. M-am schimbat. Îi iau pe cei care vor să vină cu mine, atât.”

„Vreau doar să mă joc,” mi-a zis el.

„Joacă-te și, când vrei și te plictisești, te aștept!”

Mai târziu, s-a organizat un concurs pentru săritura cea mai frumoasă. Dragonul se juca în apă...

Nu o mai auzisem de mult pe mama. Luat cu treburile zilnice, nici măcar nu o mai sunasem. Nu mi-a cerut niciodată nimic. O ajutam io din prisosul meu, dar îmi puneă în vedere tot timpul că copiii mei sunt mai importanți.

Mi-a răspuns cu o voce stinsă.

— Ce-ai pățit? am întrebat-o.

— Am avut numai probleme, mămă, mamă. Mi s-a spart țeava de la baia de serviciu săptămâna trecută, astăzi cea de la bucătărie... Numai necazuri am avut. Mi-au căzut două pisicuțe de la etaj și nu înțeleg de ce, că nu ieșeau afară...

— Și cum sunt?

— Una a supraviețuit, că am avut grijă de ea, dar cealaltă de-abia respiră. Cred că o să moară.

— Bine, mami, o să mă uit să văd ce e acolo.

M-am apucat să măsoar casa mamei. Era cu beneficitatea la minus. Ce se întâmplase? Mama se ruga zilnic, aprindea lumânări și mergea la biserică. Încercam să descopăr ce anume venise acolo. Inițial am suspectat că era vorba de magie. Mama avea probleme cu câteva familii de țigani din bloc, pentru că hrănea pisicile maidaneze. Aveau și ei dreptate, că erau multe aciuite acolo. Avea și ea, că îi era milă de niște ființe ale lui Dumnezeu. Dar nu era magie, de data asta. Am descoperit că locul gemea de dragoni și scorpii! Nu erau trimise de nimeni, veniseră doar pentru că

mama avea lumină. Oamenii nu înțeleg că, pe măsură ce urcă în lumină, atrag spiritele care au nevoie de ea, cele întunecate, și le percep ca fiind rele. În realitate, acestea doar încearcă să-și facă simțită prezența și nevoile. Aveau nevoie de lumină, apă și suflet. Le-am deschis dimensiunile către Cer. Lumina le-a permis să treacă fiecare la nivelul ei, iar celor cu valori mai bune, să urce în Cer și se transforme. Să-și lase pielea de dragon pe pământ. Transformarea lor vindeca *anima* și *animus*, pentru că plăteau karma neamului respectiv.

Am ajuns acasă. Era noapte și abia așteptam să fac un duș și să mă culc. Apartamentul în care stăteam la vremea aceea avea două camere, iar bucătăria era despărțită de living printr-un glasvand. Mi-am dus bagajele în hol și am intrat. Apă peste tot! Curgea de la vecinul de sus pe geamul despărțitor, precum o cascadă amenajată special. Dacă nu mi s-ar fi umplut casa de apă, ar fi fost chiar frumos.

Am urcat la vecin. Tocmai venise de la o întâlnire cu băieții, după o partidă de fotbal. Era relaxat și vesel! Io, nu.

M-am dus, i-am spus, m-am dus, i-am spus. Băi, da' ce puii mei, ce se întâmplă? Aici nu-i nimic, acolo nu-i nimic. Era, mă rog, un defect de fabricație.

Întâmplarea s-a repetat. Neglijase reparația băii de serviciu! Din păcate, nu era întrutotul vinovat. Primisem cadou un tablou cu un dragon de apă, pe care îl atârnasem pe hol. El atrăgea apa. Am renunțat cu părere de rău la el.

Dragonii jocurilor de noroc

Nașa copilului meu avea un spațiu comercial pe două etaje. Sus, un magazin de haine de lux aduse din Turcia și China, care-ți schimbau părerea că toate chinezismele sunt știfturi, iar jos, un magazin de electrice și un spațiu unde funcționa o cafenea, dar fără spor... M-am așezat la o masă, bând o cafea și măsurând de ce nu avea cafeneaua profit. Nu era legată, nu avea probleme de magie, iar barmanul și ospătarii aveau tot interesul să

meargă, pentru că salariile erau mici în comerț, iar ei trăiau mai mult din bacșișuri. Totuși, de ce nu mergea?

Îngerul meu: „Măsoară ce ar merge!” Încep să caut: restaurant, nu. Magazin alimentar, nu. Bancă, nu. La un moment dat întreb: sala de jocuri de noroc? DA!

I-am spus nașei rezultatul, însă reacția ei a fost negativă:

— N-o să mă apuc de jocuri de noroc acum. Dacă-l închiriez, cât pot cere pe el?

Măsor și îi spun: în jur de 1.200 de euro.

Trece în jur de o lună și primesc un telefon. Era nașa.

— Am închiriat spațiul.

— Foarte bine, i-am răspuns.

— Ghicește ce va funcționa în el.

— Habar n-am.

Uitasem complet ce măsurasem.

— O agenție de pariuri sportive!

Fiecare loc, fiecare dragon, își cere activitatea compatibilă cu el.

Dragonii lacurilor

Noaptea se așternuse peste aeroport. Scriam la lumina becului, în foișorul de la postul 5 de la aeroportul Băneasa, *Arta războiului PSI*. Cu coada ochiului, am văzut că se ridică în noapte, departe, un dragon imens. Era frumos, verde combinat cu albastru. Am țâșnit din corp și m-am repezit deasupra capului său cu sabia scoasă. I-am proptit-o în creștetul capului, gata să-l străpung, când, o voce ca un tunet, m-a oprit:

„Nu, Dragoș!”

Era vocea Tatălui Ceresc.

„De ce?” am întrebat surprins.

Eram absolut convins că orice dragon trebuie învins și trimis în iad! J

„Este timpul și dreptul lui. Pe planeta asta, ei au voie să iasă noaptea și să se manifeste.”

„Chiar dacă fac rău?”

„Da.”

„Și oamenii?”

„Oamenii sunt liberi să facă ce vor, să distingă între bine și rău.”

Mă gândeam acum că, din cauza asta, pustnicii evitau să iasă noaptea din chilie sau să-i prindă noaptea pe drum. Chiar și Antonie construisese comunitatea de mii de pustnici astfel încât distanța dintre chilii să le permită să se întoarcă la ele înainte de apusul soarelui, plus două ore de stat la taclale...

„Atunci, când trebuie loviți?”

„Ai să înțelegi,” mi-a răspuns Domnul.

Era frumos afară. Pe geam se vedea soarele. Ne odihniserăm destul în noaptea precedentă.

— Auzi, nu mă duci și pe mine să văd unde ai copilărit tu spiritual? mă întrebă prietena mea.

— La Cernica? am întrebat-o, surprins.

Nu mă mai gândisem demult la mănăstire și nu mai fusesem acolo de foarte mult timp. Vorbeam cu sfântul Calinic din când în când sau, când ajungeam la Vâlcea, stăteam de vorbă cu el despre pacienții pe care mi-i aducea la terapie. Pe undeva, mi-era rușine de el. Odată, sătul de călătorit cu metroul și autobuzele până la Cernica, i-am spus: „Știi ce, o să mai vin când o să am mașina mea, m-am săturat de frig și de 410 ăsta!” Se pare că așa am și făcut. Am uitat să mai merg acolo și am ajuns fie cu mașina altora, fie când mi-am luat io mașina. Dar Sfântul era bun și îngăduitor și nu s-a supărat pe mine.

Ultima oară, la terapie la Râmnicul Vâlcea, mi-a adus la cabinet un Înger întrupat care se simțea foarte rău. O pacientă depresivă. Nu avea șarpele kundalini în ea. Când i l-am adus înapoi, a căzut la pământ, strigând:

— Nu mai pot! Mi-e rău! Nu mai rezist!

Se zvârcolea pe mochetă, în mijlocul cabinetului.

M-am dus la maestrul meu și i-am chemat.

— Haideți să vedeți ce înseamnă prostia creștin-ortodoxă.

Pacienta următoare, care aștepta pe scaun, se albise la față.

— Așa se întâmplă de obicei la dumneavoastră la terapie?

— Nu, doamnă, stați liniștită, este o pacientă care are multă magie pe ea.

Urmat de maestrul meu, cărora le arătam cum fac terapie, m-am întors în cabinet. Femeia era tot la pământ, transfigurată. Am început să-i dau lumină vindecătoare. Plângea și striga:

— Mă doare!

— Ea este un înger mare, venit din Cer 10. Gândiți-vă că Iisus și Trinitatea cristică sunt din 6. Femeia asta a ajuns la un popă ortodox care a văzut șarpele kundalini din ea și a crezut că este răul. L-a tăiat mărunț și l-a legat sub mănăstirea unde stă el. Cum să nu fie femeia asta depresivă? Trebuie să scot șarpele kundalini din ea, să-l pun pe canapeaua de terapie, să-l țin cu mine cât fac terapie și să-l cos la loc. Îi trimit făurari să-l coasă și să-l vindece, că e făcut franjuri, și mă rog Maicii să-l vindece, să-l ia sub ocrotirea ei. Femeia aceasta este un înger de luptă al Tatălui Ceresc, venit pe pământ să experimenteze feminitatea, sexualitatea feminină și altele.

După ce i-am scos SK-ul și l-am așezat pe canapea, femeia și-a revenit ca și cum aș fi scos-o din priză, era doar puțin amețită. A trebuit să-l chemăm pe soțul ei, s-o ia cu mașina....

— Vreau să mergem la Cernica. Chiar n-am mai fost demult acolo. Mi-ar plăcea să o revăd cu tine... Sunt curios cât facem până acolo.

Ne-am echipat și am plecat. Am ajuns foarte repede pe centură, iar de acolo a durat și mai puțin până la destinație. Era sâmbătă și lumea mai stătea pe acasă.

— Când am ajuns io aici, parcurile astea nu existau, drumul era îngust și, dacă ploua mai mult, trecea apa lacului peste el. Acum e făcut frumos. Asta e borna unde s-a așezat părintele Argatu când ne-a spus că cea mai importantă lege este: „Ce ție nu-ți place altuia nu-i face!” A mai întrebat o fată cum e cu reîncarnarea, dar nu ne-a răspuns. A întrebat-o doar: „De ce mă ispitești?”

Acolo era chilia lui... Coadă se întindea la drum, de-asta nu l-au iubit nici călugării, nici starețul. Ziceau că din cauza lui, pentru că ajuta oameni,

îi chinuie pe ei dracii! Starețul l-a amenințat că nu-l îngroapă în mănăstire, iar el le-a spus să-l lase în chilie! J

Pe undeva, aveau dreptate. Pe măsură ce te duci către lumină, o polarizezi și în jurul tău se adună în sens contrar răul, care-i atacă și se manifestă prin cei din jur. Evident că îi afectează pe cei care nu-l pot duce – în cazul lui, pe călugării de la Cernica. Au șters orice urmă a existenței lui în mănăstire. Trist.

Îmi aminteam cu nostalgie prima exorcizare pe care am văzut-o lângă moaștele Sf. Calinic.

— Cred că ar trebui să scriu despre experiențele mele de aici. Fac parte din viața mea și din devenirea mea, până la urmă.

— Cu dragonul de aici ce s-a întâmplat?

— Care dragon? am întrebat.

— Cel de sub biserică...

— Nu m-am gândit niciodată la el.

Am scos rapid ansa, să mă sor.

— E mare și bun, gata de transformare. Dar să știi că există dragonul lacului, care e și mai mare!

Am dat drumul la lumină și am descris cercul. L-am susținut până ce a făcut cele trei întoarceri, apoi l-am trimis în Cer.

— Ce faci cu el?

— Îl trimit în Cer, la Sfântul Calinic. Mulțumită lui am învățat, mulțumită lui am scăpat cu viață la Râmnicu Vâlcea, așa că îi dau puterea înapoi. Știu că mă iubește și mă ajută, pentru că a vegheat asupra mea tot timpul. Plus că a avut curajul să se împotrivească lui Iisus și a bisericii lui și asta înseamnă că e special. Or, în cer e nevoie de spirite înțelepte, care au coloană vertebrală și își apără principiile și Adevărul. El este unul dintre aceștia. Vreau să-l ajut pe el și alți sfinți să urce deasupra nivelului cristic, ca să nu se mai ia decizii după nepotism spiritual.

Mă gândesc să mai analizez dragonii lacurilor. Io, ca spirit, sunt mic ca vârstă astrală, am 5.4 miliarde de ani. Sunt spirite care au peste 14 miliarde de ani. Șarpele meu kundalini avea vreo 1,2 metri. Sunt șerpi care

au peste 500! Evident că, fiind mic, orice dragon pe care îl întâlneam la vremea aceea mi se părea uriaș. Cel pe care l-am văzut prima oară, pe când eram student la Arad, era un pui! J Dragonii lacurilor au dimensiunea unui lac. Cu cât este mai mare un lac, cu atât este mai mare și dragonul lui. Dragonul pe care l-am văzut în noaptea când scriam era de-a dreptul balaurul Lacului Herăstrău. Și, pentru că postul unde scriam se afla în apropierea lacului, mi-a fost ușor să-l văd deasupra, ridicându-se noaptea...

Există balaurul de la Cernica și, în opoziție, îngerul gardian al lacului de la Cernica. Ideea nu este să lupți și să-i învingi, ci să ajungi la o înțelegere cu ei. Sunt superbi, exact ca în desene animate. Cel despre care vorbesc era atât de mare, încât io păream a fi șoricelul Jerry pe capul motanului Tom! Și intenția mea a fost să-l lovesc! J Așa fusesem crescut în mănăstire. Există un timp al manifestării dragonilor. Există un timp al luminii și un timp al întunericului. Să știți că noaptea este un timp al manifestării dragonilor și demonilor. Din cauza asta, e mai greu să te rogi după ce apune soarele, pentru că intri în conflict cu ei. Dacă umblați noaptea, n-o să întâlniți prea mulți îngeri. Poate doar îngeri de întuneric întrupați care se mai plimbă printre demoni. Dar eu vorbesc de îngerii ceilalți, de lumină, care strălucesc ziua, pentru că ei, în mod normal, trebuie să se ducă în cer, să se încarce cu lumină.

Noaptea ies la suprafață duhurile întunericului și întâlnești balauri și alte entități de întuneric. Așa că, dacă vreți să întâlniți balauri mari, trebuie să vă duceți pe lângă lacuri. Ziua e duhul lacului, adică îngerul apei, iar noaptea iese balaurul.

Apropo de puterea care se poate obține la nivel de sine prin diverse căi, aș vrea să trecem peste termenii de bine și rău. Dacă alerg pe o pistă de atletism fără să mă forțez prea mult, fără să mă ard, se numește că fac încărcare. Sunt oameni care se încarcă mergând desculți pe iarbă verde, urcând munții sau mergând pe bicicletă. De fapt, mă încarc cu Chi greu,

care înseamnă energie de la nivelul dragonului. Energia aceasta este bună și în viața de zi cu zi. Dacă stăm numai la birou, Chi-ul greu se transformă în gândire, în creație, în muncă și, în timp, pierzi din energie, te devitalizezi. Asta afectează, cu vremea, și potența, care e dată de întuneric (Chi greu sau energie Ka). Soluția este ca eu să mă reîncarc cu Chi-ul greu. Nu am nevoie în cazul în care am destulă karmic, adică oamenii cu probleme karmice au mai multă energie Ka. Cei care nu au o karmă grea, pentru că sunt înger, Fii de Dumnezeu care au lucrat spiritual în alte vieți și s-au umplut de lumină, trebuie să se antreneze sau să găsească alte modalități de încărcare. Când ai prea multă lumină, devii aerian și nu te mai poți conecta la problemele terestre, uzuale. Și nu-ți mai e greu să te ridici spiritual, ci să stai pe pământ. Atunci, nevoia de a rămâne pe pământ te face să cauți instinctiv dragonii și să-i înțelegi. O să ajungeți în anumite zone în funcție de ceea ce aveți nevoie sau vreți să simțiți. Să căutați acel ceva care vă lipsește. Sunt zone în care dragonii de luptă chiar sunt buni, deci potriviți pentru arte marțiale! Nu sunt dragoni care omoară. Depinde ce vrem să facem, ce vrem să devenim. Depinde de noi și de Dumnezeu.

Dragonii locurilor

Dragonii sunt legați în apă sau pământ. Sunt prizonieri, conectați la materia din care provin. Totuși, în anumite condiții, se pot elibera de ea și veni peste noi. Nu este întâmplător. De cele mai multe ori, ne caută dragoni pe care i-am întâlnit în alte vieți. De exemplu, dacă am avut un dragon de luptă, mă va trage până mă voi duce să-l întâlnesc. Dacă am folosit focul în diverse metode, am dat foc, am făcut una, am făcut alta, mă va trage până mă voi duce la el.

Există dragonul Barcelonei. Mama îmi zice că merge la Barcelona. Eu n-am nicio treabă cu Barcelona. Mama se întoarce de la Barcelona. Cel mai tare tricou cu dragon l-am avut de la Barcelona. Și era dragonul aceluia oraș. Mi-a plăcut foarte mult. Era pe vremea când purtam tricouri cu dragoni. Îl port și acum, dar în casă.

Ajung și eu la Barcelona. Primul lucru, mi s-au înmuiat picioarele. Mi s-au tăiat. Au început să se umfle. Am greșit metroul, m-am plimbat cu geamantanul după mine. Mi-a fost foarte rău. La un moment dat, îmi amintesc că am o problemă cu dragonul orașului...

„Ce-ai, mă, cu mine?”

Sper că nu credeți că în mintea mea vorbesc literar.

„Mi-ai omorât copiii!”

„Eu? Ești cu capu’!”

Așa am aflat că am fost corsar englez și mi-a plăcut. Jefuiam vasele spaniole, care erau leneșe și grase. Le vedeai de la depărtare dacă erau grase, după cât de adânc intrau în apă. Dacă erau scufundate mai mult, înseamnă că erau pline cu aur. Mă uitam... E grasă asta... hai. Aveam un vas mic, o goeletă... Nu avea foarte multe tunuri, dar era foarte rapidă. Și astea erau lente și mari. Și mă duceam așa, dintr-o parte. Eram corsar al reginei Angliei și îi dădeam socoteală doar ei. Și atunci, și acum, tot soldat eram. Stăteam și mă gândeam că, totuși, atunci eram mai bădăran. Acum, m-am mai cizelat. Cel puțin așa sper. Ideea este că trebuie să te duci să-ți ceri iertare de la poporul respectiv.

Ajuns acolo, cei la care am mers, niște oameni speciali, mi-au arătat orașul. Am ajuns și la o mănăstire. Io nu prea le am cu astea, mă plictisește îngrozitor să merg în biserici și în catedrale. Toate sunt la fel. Nu vezi nimic nou și energia este de multe ori mai proastă ca vibrație decât în cele în care ai mai fost. Și, cum făceam noi gălăgie acolo, vine taica popa, care era catolic, și ne spune:

— Ssst, aici este biserica împăcării cu Spania. Aici vin toți cei care au greșit față de Spania!

Rămân fără cuvinte. Scot monede de un euro și aprind beculețe, ca să încep de undeva reconcilierea mea cu poporul spaniol. Bine, este clar că beculețele nu sunt suficiente. Dar am făcut altele ca să scap de supărarea lor pe mine și acum chiar mă așteaptă dragonul cu drag.

Dacă vine dragonul de apă, e clar că se lasă cu inundație. Și, dacă omul nu știe, trece prin aceleași situații, până ce aduce un popă să facă dezlegare.

Dragonii piscinelor

Îmi plăcea să scriu la piscina de la hotelul Ramada. Mă simțeam bine. Aici veneam cu tata în copilărie, el juca biliard sau popice și io și soru-mea înotam. Așa că, pentru mine, locul acesta a fost tot timpul unul pozitiv. Plus că tot în incinta hotelului ținusem unele dintre cele mai frumoase conferințe ale mele. Așa că dragonul de aici a fost printre primii care au crescut ca lumină interioară și s-au transformat.

Dragonii peșterilor

Nu reușisem să termin nici un raliu. Avusesem șapte abandonuri. Ba cutia de viteze, ba trei motoare. Cert este că, după al șaptelea abandon, m-am gândit să mă întorc undeva. La Peștera Polovraci. Acolo am fost adus prima dată de un prieten, tot pilot, pe când concuram la VTM-ul de la Rânca. Pentru necunoscători, Viteză Traseu Montan este o cursă de mașini care are loc pe o porțiune de 3-5 km pe un drum de munte. Sunt mai multe urcări și câștigă cine obține timpul cel mai bun. Orice debut în automobilism se face prin VTM, care este considerat un bun antrenament pentru celelalte tipuri de curse, *rally sprint* sau raliu. Mă rog. Am trecut și io pe acolo. Amicul meu a împrumutat o mașină ca să-mi arate ceva special și așa am ajuns la peștera unde se spune că se află Tronul lui Zamolxis. Nu știu dacă este întâmplător sau nu, dar acolo mi-am câștigat primul loc pe podium, la Rânca. Este adevărat că primul loc trei. Și tot acolo am simțit cum se deschid cerurile pentru campioni și am trăit prima bătaie cu șampanie! J

Când am înțeles că este imposibil să fie întâmplător că nu reușesc să termin măcar un raliu, m-am reîntors la Polovragi. Am intrat în mănăstire și am luat 10 lumânări, cu intenția să aprind nouă în cruce, ca să anihilez tot ce era magie, și una pentru strămoșii mei.

Când să le aprind, am auzit în minte clar de tot: „Aprinde-le invers și cere judecata lui Dumnezeu!” Nu mai făcusem asta niciodată și nici nu știam cum. Le-am luat, le-am descoperit fitilul la capătul opus și le-am

aprins în cruce. Culmea, cred că absolut neîntâmplător, era VTM la Rânca și când am ajuns, mașinile erau la start.

Nimeni nu a pățit nimic. Niciun pilot român. Seara aveam să aud că un pilot abandonase. I se spărsese motorul nou în campionatul mondial! Ce treabă aveam io cu el? Pur și simplu, avea o echipă de paranormali care aduna potențialele divine ale celorlalți piloți și le proiecta pe el. Pierderea pentru ei avea să fie uriașă, material.

12. PUII DE DRAGON

Nu știu cum apar. Aș vrea să vă pot spune că se nasc din ouă, că am văzut ouăle dragonilor și cum eclozează, dar n-ar fi adevărat. O să mă mai uit. Cert este că am întâlnit în viața mea doi pui de dragon. Unul pe când aveam un cabinet în nord. Era rănit. Cineva, un călugăr tibetan, probabil nu înțelesese ce era cu el și-l tăiașe cu sabia. Dragonul ăla pitic, bunuț și iubitor... L-am luat acasă și, neștiind ce să fac, l-am pus în Ares, cățelul meu, pentru a crește. A stat acolo până ce cățelul a murit de bătrânețe. Cred că de-asta îi dădeam cățelului mâncare de oameni! J Oricum, nu am simțit în viața mea iubire și recunoștință mai multă de la un spirit decât am simțit din partea puiului acestuia, pentru că l-am salvat și l-am luat cu mine.

Pe al doilea pui l-am luat cumva după ce ne-am întors de la Auschwitz.

— Auzi? Poate c-ar trebui să-l crești... mi-a spus prietena mea la vreo săptămână de la întoarcerea din Polonia, unde fusesem să vizităm celebrul lagăr de exterminare. Dădeam lumină dragonilor mei și m-am trezit în față cu un dragon mic galben. Am zis că mi se pare. A doua zi, când făceam la fel, mi-a apărut din nou.

Ne trezisem și deodată am simțit o presiune pe cap. Era dragonul mic și galben.

„Ce vrei?”

„Să cresc. Mi-e foame...”

„Io nu mănânc dimineața... Am nevoie să mă încarc de lumină, ca să vă dau și vouă.

„Poți să mănânci ceva ușor...”

„Și ce ai vrea să mănânci?”

Am deschis frigiderul, decis să mănânc orice ar vrea. L-am închis la loc. Nu-i plăcea nimic de acolo. Nici salamuri, nici mezeluri, nici brânză, nici roșii, nici alte legume.

M-am îndreptat către pungile de hârtie în care țineam pâinea pe care o luasem cu o seară înainte, am rupt un colț și am început să-l mănânc cu poftă. „Ce bună e pâinea neagră!” mi-a spus cu satisfacție. Și mie îmi plăcea pâinea goală! Mâncasem toată copilăria, de-i speriasem pe ai mei că nu mâncam acasă. Doar că eu prăjeam pâine cu copiii la foc și eram sătul.

13. SARMIZEGETUSA REGIA

Era prima dată când ajungeam la Costești. Bătrânii preoți daci nu m-au primit mult timp la ei. Îi înțelegeam. La urma urmei, fusesem un cotropitor și le dăramasem lumea. Cucerirea Daciei, cu tot ce a însemnat ea, omorârea dacilor, luarea cu japca a femeilor, distrugerea localităților, trimiterea celor rămași în viață în sclavie sau ca gladiatori – am fost și eu printre cei care au făcut toate acestea, aveau de ce să fie supărați pe mine. Mie îmi era mai dragă Sarmizegetusa Ulpia decât Costeștiul. Când am ajuns prima dată acolo, m-am odihnit mai bine ca niciodată. Eram licean și coborâsem din Retezat. Un milițian ne-a arătat unde să ne ridicăm cortul și ne-am trezit a doua zi într-o livadă, scăldați de soare. Mersesem la cetate seara și mi se deschisese sufletul, dar pe vremea aceea nu știam de ce. Aveam să înțeleg mult mai târziu de ce îmi știam casa, locul unde dormeam, locul de vatră unde mă uitam la foc iarna. Valea unde era Sarmisegetusa Ulpia îmi bucura sufletul de fiecare dată când treceam pe-acolo. După campaniile de luptă, odihna iernii de acolo fusese o binecuvântare. De plictiseală, construisem arena. Dar nici asta nu era cea mai drăguță faptă a vieții mele. Dacia nu semăna cu țările din Africa... urșii, lupii, câinii ciobănești aruncați în arenă nu ofereau un spectacol asemănător cu leii sau tigrii și gladiatorii. Da, am făcut multe prostii în viețile mele. Dar nu le regret pe niciuna. Prin ele am devenit ceea ce sunt acum și datorită lor sunt bun în ceea ce fac.

Drumul era închis, pentru a aduna ce lăsase în urmă iarna. Oameni și mașini curățau albia de bolovani și copaci căzuți. Mi se părea greu să ajung pe jos până sus. Totuși, ceva precum o rază trasoare mă trăgea spre cetate.

Am ajuns sus. Era un portal de vibrație înaltă, deschis în cadranul solar. Dragonii erau mari și buni. Aici era leagănul civilizației europene. De aici plecasem ultima dată.

Am început să măsurăm radiesteziologic diversele locuri.

— Îmi tot vine în minte „Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând!”

— Ete, na!

— Vorbesc serios. Nu am chestii din astea și Paștele este peste câteva luni. Oare de ce?

— Stai că vedem imediat, am spus.

Am verificat câți oameni făcuseră asta. Doi. Preoți ortodocși. Descoperiseră portalul pe unde comunica lumea asta cu cea de dincolo și bătrânii neamului acestuia și că oamenii veneau aici să se încarce. Mă rog, cei care erau acceptați și chemați de bătrâni. Și atunci de ce au vrut să-l închidă? Creștinismul a încercat să șteargă tot ce-a însemnat credința veche a dacilor. Să supună totul lui Iisus. Clar, preoții daci nu erau de acord cu asta. Rămăseseră disidenți printre ei și în viață, și în lumea de dincolo. Creștinismul s-a transformat într-o mare minciună, apărută de preoții ortodocși cu vehemență. Așa că s-au străduit să supună totul lui Iisus.

14. COLOANA INFINITULUI ȘI DRAGONII

Am dormit de multe ori în camera unui hotel situat exact pe axa imaginată de Brâncuși și vreau să spun că am avut un somn odihnitor. Linia aceea trecea exact prin camera unde stăteam când ajungeam la Târgu Jiu.

Coloana infinitului, văzută de departe, nu părea cine știe ce. Totuși, pe măsură ce te apropiiai de ea, începeai să o vezi altfel, devenea impresionantă. Aflată în parcul de la intrarea dinspre București în orașul Târgu Jiu, avusesem deseori ocazia să o vizitez. Mai ales că maestra mea, cea care îmi organiza cursurile, insista de fiecare dată să mergem pe axa de la coloană, pe la biserică, Poarta Sărutului și apoi spre Masa Tăcerii. Tot sistemul arăta precum un amplificator de energie și simplul fapt de a merge pe această axă te curăța și te energiza. Acum, că aveam ca sistem de verificare radiestezia, vedeam totul altfel. Nu știu dacă portalul a existat înainte de operele lui Brâncuși, însă tot ansamblu de sculpturi forma un dispozitiv care prelua lumina prin antenă, o amplifică prin biserică și celelalte opere de artă și deschidea un portal către cerurile superioare.

Interesantă mi se părea coloana alcătuită din 16 corpuri, mai ales că fiecare corp era format, la rândul lui, din două trunchiuri de piramidă cu latura mare de 1,6 m și cea mică de 80 cm. Piramidele au capacitatea de a crea la baza lor o cruce cu aripile cât de trei ori baza piramidei. Astfel, se formează cruci de 2,4 m în zonele mai înguste și de 4,8 m în zonele unde laturile trunchiurilor de piramidă sunt mai mari!

Coloanei infinitului i se mai spunea Stâlpul Cerului, dar cred că mai corect ar fi Calea către Cer! Și asta pentru că acele cruci ce se formează

deschid porți și creează o scară către cer pentru spiritele care vor, pot și trebuie să urce pe ea!

Ce se întâmplă, de fapt, când se formează și crește un asemenea portal? Se intensifică beneficiata locului. Portalul atrage entitățile de vibrație mare și le silește pe restul fie să se îndepărteze, fie să crească în vibrație. În parcul de lângă Coloana infinitului vin entitățile care sunt pregătite de plecare, dar și coboară cele care vor să viziteze pământul! J Din perspectiva dragonilor care sunt acolo și vin către portal, ea formează o poartă și, totodată, amplifică energia. E doar o supoziție, dar cred că Brâncuși și-a dat seama că sunt mai multe dimensiuni și ceruri și a creat o cale și de coborâre a îngerilor pe pământ, dar și de urcare a dragonilor către cer... Cert este că locul era plin de entități gata de plecare către Dumnezeuul Tată.

15. DRAGONII ȘI PIETRELE PREȚIOASE

Pietrele prețioase sunt formate din particule, informație, energie și spirit, ca absolut orice alt lucru. Ce le face însă atât de speciale? Ele reprezintă calitățile și însușirile dragonilor. Hainele îngerilor erau împodobite cu pietre prețioase care reprezentau darurile divine ale fiecăruia dintre ei. Odată cu căderea îngerilor, aceste daruri s-au transformat în pietre prețioase. Diamantul reprezenta puterea. Regii purtau coroane care erau, în realitate, grile de cristale ce amplificau puterea celui care le purta. Fiecare cristal îl conectează la dragonul lui pe cel care îl are și îi dă puterea lui. Problema este că, dacă nu poți stăpâni dragonul pietrei, te va stăpâni el pe tine.

Excursiile cu grupul în Israel erau interesante. Mă întrebam de ce evreii insistau ca grupurile de turiști care ajungeau la mormântul sfânt să treacă și pe la fabricile de diamante. De ce să trecem noi, niște pârliti, după părerea mea la vremea aceea, pe la fabrici de diamante? m-am întrebat. Răspunsul nu a întârziat să apară. Printre noi erau câțiva care și-au permis să-și ia pietricele. Dar nu asta conta, ci faptul că, odată plecați de acolo, am descoperit că unii au rămas fără suflet. Pur și simplu, pentru că le plăcuse o bijuterie, își pierdeau până la 30% din suflet! Mie nu mi s-a întâmplat nimic, pentru că pietrele și aurul nu mă atrăgeau deloc. Nu le-am adus sufletele înapoi tuturor, ci doar celor cu care eram atunci. Nu știu dacă se făcea conștient lucrul ăsta sau doar pentru că se ivea posibilitatea ca fiecare să cumpere câte ceva.

Sunt importante pietrele prețioase. Da. E bine să le ai? Da. Sunt folositoare? Da. Aș putea spune că energia amplificată de un diamant este

cu totul alta decât a unui cristal de cuarț. Există o diferență de un carat la 7 kg de cristal de cuarț! Evident că puterea diamantului este net superioară.

În perspectivă, toată puterea pietrelor se înclină în fața spiritului, dar până ajungi acolo te poți folosi de capacitățile cristalelor ca de niște cârje pentru vindecarea celorlalți și autodeterminare.

16. CULORILE DRAGONILOR

Dragonii au toate culorile. Cei sexuali sunt roșii, cei agresivi, de luptă, negri. Unii sunt cu maro, alții cu verde. Depinde. Dragonii de terapie sunt albi sau violet, cei de bani, aurii. Există dragoni într-o singură culoare, dar sunt foarte rari. Majoritatea au mai multe.

Înșușirile și culorile dragonilor sunt ca și aurele oamenilor, adică în strânsă legătură cu preocupările lor, iar caracteristicile lor sunt aceleași de pe fișa psi a oamenilor sau îngerilor, dar cu alte valori. Deci dragonii au DH-ul de la minus la plus, iar EBF-ul de la minus la plus mii. Demonii înseamnă altceva. Ei sunt entități care au trecut prin trup și au ales să fie demoni. În momentul în care se naște o entitate, are două opțiuni: se transformă în înger sau în demon. Dragonii sunt îngerii căzuți care nu au noțiunea de bine și rău și nu au trecut prin durerea și evoluția cărnii. Demonii, ăia cu coarne, coadă sau mai știu eu ce, au trecut prin carne și au ales să fie răi. Sunt două lucruri total diferite.

Există dragoni care au fost întrupați, dar și dragoni care nu au trăit niciodată. Ei își schimbă culorile în funcție de evoluție, dar își păstrează tentele inițiale ale aptitudinilor și însușirilor lor. Cu cât sunt mai evaluați, cu atât se apropie mai mult de culorile de vibrație mare ale curcubeului.

17. DREPTURILE DRAGONILOR

Aici vorbesc din perspectiva unuia care a rănit demoni și dragoni, a tăiat aripile de pe umerii îngerilor și a făcut multe altele. În medicină, ni se spunea de o mie de ori: *primum non nocere!* Totuși, la un moment dat ți se pare că ești îndreptățit să pedepsești răul

fără să-ți dai seama că prin asta faci un alt

rău. A trebuit să trec prin psihanaliză ca să înțeleg că

a răni pe oricine, chiar și răul, chiar și un criminal, pedofil sau violator, este greșit, nu te face mai bun și este o problemă a ta, personală. Plus că există o comparație foarte simplă, care ne poate deschide mintea.

Dacă avem pe cineva drag, părinte,

iubit, soț, copil sau frate care dintr-o dată ia razna și începe să facă rău, ajunge la pușcărie sau la ospiciu, ce facem? Nu-l mai iubim? Îl abandonăm? Sau facem TOT ce putem pentru el, ca să-l ajutăm și să-l

reeducăm? Atunci, care sunt drepturile fratelui nostru sau ale celui pe care-l iubim, dar care e dus cu pluta? Aceleași cu ale noastre. Noi, cei care vedem bine, să zicem, suntem obligați să avem grijă de el, să-l ajutăm să nu facă rău

altora sau lui însuși.

Dragonii pot fi învinși, constrânși sau convinși. Ei au grade de inteligență diferite. Nu mă las călărit de dragoni, dar nici nu-i chinui. Eu nu-i mai privesc așa. La acest moment, consider relația cu ei precum o

simbioză, cu alte cuvinte, permit să se manifeste într-o activitate un dragon căruia îi place ce face. Mă interesează

conlucrarea cu dragonii; pentru fiecare activitate poți să ai un dragon, o fațetă, o manifestare. Pe cei de luptă îi trimit să facă arte marțiale. Pe cei de condus îi trimit pe pistele de automobilism, pe cei de sex... mă rog. Pe cei de terapie îi trimit la cabinet, pentru că, în terapie, dragonii preiau energia negativă

și o transformă în lumină. Se hrănesc cu energia

negativă, pe care o transformă. Au nevoie și de întuneric, care îi ajută să crească în dimensiuni, dar și de lumină, care le crește DH-ul. Toți avem nevoie și de întuneric, ca să creștem. Întunericul ne crește umbra. Așadar, avem nevoie de umbră, de întuneric ca să creștem ca dimensiune, și de lumină, ca să ne creștem DH-ul. Dragonii, ca și noi, se hrănesc cu amândouă. Se hrănesc din terapie, se hrănesc cu mâncare, se hrănesc cu carne. Se hrănesc cu de toate.

Educarea lor presupune trecerea lor prin diverse situații. Dacă sunt agresivi, să manifeste agresivitate controlat. Îi liniștește sportul, sexul, păpica. Exact ca pe bebeluși. Bebelușul, dacă dă destul din mâini,

obosește și adoarme. Dacă-i dai păpică,

obosește și adoarme. Dragonii au aceleași drepturi ca noi, oamenii acestei planete. Nu e voie să-i chinuim, dar e voie să-i învingem. Eu îi înving și pe cei care sunt buni, pentru că am avut surprize și nu mai vreau altele. Îi spun: „Îmi pare rău, eu sunt paranoic.” Și mă înțeleg, chiar și ăia,

înțelepții, mă acceptă cu păsările mele din cap.

Doar că acum îi înving în așa fel încât să nu le fac rău.

Creștinismul a greșit lovind dragonii, arzându-i, legându-i pe sub biserici, obligându-i să

facă diverse lucruri, trimițându-i în deșert. Preoții lui Cristos au greșit socotindu-se superiori și făcându-le rău în numele lui Iisus. Așa cum Iisus a greșit acceptând chinuirea lor în numele lui Dumnezeu. Să fie clar! Nu există nicio diferență între a chinui un dragon și a chinui un om sau un înger! Dacă vi se pare corect să trimiți un dragon în pustiu, unde nu există nicio limită, ar trebui să fie corect să

faci asta și unui om.

18. TREPTELE EVOLUȚIEI DRAGONILOR

Vreau să vorbim puțin despre etapele trezirii șarpelui kundalini, pentru că unul dintre lucrurile pe care le aveți de făcut este transformarea șarpelui kundalini și, automat, transformarea dragonului. Când aud ce se vorbește despre șarpele kundalini, mă iau cu mâinile de cap.

Omul este cel prin care s-a întrupat șarpele kundalini (îngerul căzut pe vremea lui Lucifer). Stă frumos la baza coloanei vertebrale și doarme. La un moment dat, se trezește. Povesteam eu că mă jucam cu un băiat care mi-a tras un pumn drept la baza coloanei. S-a trezit șarpele meu, adică io. Și, când s-a trezit, mi-a venit să-l strâng de gât. Trezirea lui e provocată de șoc, accident de mașină, magie, naștere, traumă, moartea unei persoane dragi, durere etc. Atunci începe să urce pe coloană, pe canalul guvernor. Pe măsură ce urcă, trece prin centrii energetici. La nivelul fiecărei chakre există o poartă și coarde cu oamenii cu care am avut ceva de împărțit în alte vieți sau în viața asta. Le plătești sau ierți și le rezolvi, ca să urci mai sus. Până când ieși prin chakra 7 și apare frumos Floarea de Lotus. Asta se numește eliberare, pentru că șarpele este eliberat de coardele karmice.

Când șarpele iese prin chakra coroanei, urmează întoarcerea. Intră prin chakra 1, își înghite coada de trei ori și se transformă în om la nivel astral. De ce e foarte important acest lucru? Ca să înțelegeți transformarea dragonilor și a voastră. Ea se produce, de obicei, când DH-ul este peste 90, dar și mai devreme. Urmează ascensiunea în cerurile spirituale superioare, când devii maestru ascensionat. Atunci poți alege între a muri sau a rămâne pe pământ, ca să ajuți spiritele care vor, pot și trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Devii un Bodhisattva.

După transformare și creșterea vibrației, sinele urcă în chakrele superioare. Trupul însă are nevoie de Chi greu, de energie Ka pentru a exista și atunci, în locul sinelui, vine un alt șarpe kundalini, care își începe la fel ascensiunea. Locul acestuia este luat de un dragon doar în momentul în care omul dobândește puterea interioară de a-l stăpâni.

Șarpele kundalini sau dragonul nou se manifestă precum un alter ego, testează rezolvarea problemelor spirituale ale sinelui și amplifică defectele existente ale primului. Începe evoluția lui, care urmează aceiași pași cu ai primului Sine. Prin jocul acesta se menține sănătatea trupului, care nu ar exista fără câmpul 2 dat de sine, de șarpele kundalini.

Căderea îngerilor s-a produs din cauza unui gând. Din înger, s-au transformat în șerpi, scorpii, dragoni, hidre etc. Credeți că este obligatoriu ca un spirit să treacă prin materie ca să se întoarcă la Dumnezeu? Nu. Din moment ce căderea s-a făcut spiritual, nu se poate ca întoarcerea să se facă tot spiritual? Ba da. Până la urmă, există proba fizică, iar proba fizică se face tot prin trup. De fapt, și voi sunteți canale ale entităților de întuneric către lumină, adică acest corp nu e al vostru. Încă n-ați înțeles că prin corpul vostru se manifestă nu șapte entități, câte câmpuri sunt, ci miliarde de miliarde, pentru că există și sublumi, și scorpii, și dragoni în voi? Doar că sunt mici. Sunteți conștienți de asta?

Se spune că există cele cinci elemente ale corpului uman: pământ, apă, aer, foc, lemn, metal. Toate reprezintă entități. Asta înseamnă că în corpul nostru există toate tipurile de entități. Vă e clar? Aveți mercur în corp? Da. Aveți fier în corp? Da. Aveți plumb? Da. Aveți calciu? Da. Deci aveți pietre. Noi, toți, avem tot ce se găsește pe pământul ăsta. Avem aur? Avem. Avem cristale de siliciu? Avem. Apă? Avem. Aer? Ce mai e? Foc avem? Avem toate entitățile la nivel micro? Le avem pe toate.

Evoluția dragonilor întrupați este asemănătoare cu cea a oamenilor simpli și, implicit, ai șerpilor kundalini. Astfel, avem următoarele etape:

1. trezirea spirituală – omul devine conștient de el însuși;
2. ascensionarea – dragonul crește în vibrație, trece prin chakre și urcă pe canalul central spre cap, spre coroană;

3. eliberarea – ieșirea prin chakra coroanei, ca rezultat al rupturii coardelor karmice cu alți oameni;

4. transformarea – dragonul se întoarce anterior, intră pe canalul central prin chakra rădăcinii, își înghite coada și se transformă în om;

5. iluminarea – spiritul urcă, primește daruri și, de la un anumit nivel, se transformă în sferă de lumină;

6. unirea cu Supraconștiința – purificarea spiritului face ca acesta să urce precum un balon până la nivelul ultim al divinității, unde se unește cu spiritele aidoma lui și formează Unitatea în diversitate finală. Este punctul terminus al spiritului, plecat la întrupare de la începutul vremurilor.

19. UNIVERSITATEA DRAGONILOR

„Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii”

(Matei, 10:16)

Terra este o planetă socotită de clasă inferioară. Asta pentru că, pe Pământ, asemănarea dintre oameni și animale este foarte mare. Vrem, nu vrem, procesele de alimentație și de eliminare a reziduurilor sunt similare. Asta dacă facem o comparație cu planetele care au dat naștere Dumnezeilor Oameni. Planetele pe care oamenii au devenit Fii de Dumnezeu au fost considerate mult timp superioare celei pe care trăim noi.

Fără teama că mă repet, reiau modalitățile de constituire a planetelor. Părintele meu duhovnic din studenție, Dosoftei de la Ciorogârla, îmi povestea că, pe planeta de unde venim noi, oamenii au ales Adevărul, Binele și Ascultarea, nu ca în mitul lui Adam și al Evei, care nici măcar nu este al nostru.

Am preluat un mit fals al evreilor, care nici măcar nu este al nostru. Mai exact, sunt planete pe care Oamenii, Dumnezeii Oameni se nasc de la Duhul Sfânt. Sunt mai puternici și mai presus de Iisus, cu tot mersul lui pe apă. Faptul că omenirea de pe Pământ a ales altfel, a făcut să mergem pe calea științei. Nici măcar asta nu este rău. Blamată de alte civilizații, planeta aceasta a ajuns să dea naștere unor entități capabile să acceseze Supraconștiința, adică să fie mai presus de Fiii de Dumnezeu. Mai înțelepți chiar decât ei.

Inițial, Pământul a fost o pepinieră în care se năștea tânăra civilizație neagră. Apoi, a devenit și închisoare, prin trimiterea pe pământ, ca pedeapsă, a Fiilor de Dumnezeu, lăsați fără dumnezeire. Mai apoi, a ajuns casă pentru civilizațiile extraterestre, cum sunt chinezii.

Pe scara evoluției spirituale, ridicarea spiritelor de pe Pământ ca putere și înțelepciune peste îngerii din fața tronului a făcut ca, pe Pământ, Dumnezeu să trimită îngerii din cerurile superioare, ca să învețe și să se desăvârșească!

Puțini oameni știu că acum, deși pare ciudat, planeta a devenit una dintre cele mai bune Universități spirituale din Univers.

Știu că suntem învățați că planeta noastră e păcătoasă și rea. Pe de o parte, este adevărat; pe de alta, fără răutatea ei nu ar exista libertatea de decizie, nici ascensiunea celor puternici și buni. Ei folosesc răutatea ca o treaptă a propriei lor evoluții spirituale.

Pe planeta aceasta se nasc și îngeri, și demoni, și sfinți, și principii divine și Fii de Dumnezeu.

Încerc să vă deschid mintea către ideea că absolut oricine este educabil. Nu e obligatoriu să fie educabil. Există oameni sau spirite care nu vor să se educe. E dreptul lor. Trebuie să le acceptați acest drept. Ele nu trebuie să se întoarcă la Dumnezeu acum. Pot s-o facă peste cinci miliarde de ani, după ce trăiesc pe încă două sau trei planete. E treaba lor, dreptul lor, de asta n-ai voie să le obligi. Ceea ce n-a înțeles creștinismul este că nu poți obliga un om să se întoarcă la Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu se poate face doar prin și datorită iubirii. Nu cu japca. Cu japca poți să-l silești să respecte niște legi, ca să nu-i deranjeze pe alții. Dar n-ai voie și nu-l poți obliga pe om să se întoarcă la Dumnezeu în stilul „hai că mergem cu toții, încolonați”, că nu se poate.

20. MEDITAȚIA CU DRAGONUL PERSONAL

Îmi imaginez un lift. Văd intrarea în el, deschid ușa și intru. Ușa se închide în spatele meu. Închid ușile de siguranță. În dreapta, avem un panou de comandă cu numere de la minus 7 la plus 10. Apăsăm pe minus unu. Liftul pornește. Coboară puțin timp și se oprește. Deschidem ușile de siguranță, apoi ușa și, în față,

vedem dragonul nostru personal. Fiecare are un alt fel de dragon, în funcție de caracteristici, misiunile personale sau puterea interioară. Ce culoare are al vostru? Câte capete? Câte gheare? Are aripi?

Cum îl cheamă? De ce este supărat? Ce puteți face pentru el, ca să fie bine? Învingeți-l! Apoi, dați-i iubire și lumină. Vă luați rămas-bun și

intrați înapoi în lift. Închideți ușa, apoi ușile de siguranță. Apăsați pe zero. Liftul urcă. Atunci când se oprește, deschideți ușile de siguranță,

ieșiți din lift și, când ușa se închide în spatele vostru, deschideți ochii.

De ce trebuie învins dragonul personal? Pentru că altfel vă stăpânește trupul pe voi, nu voi îl stăpâniți pe el!

Putem face o analogie cu o mașină de raliu. Într-o astfel de mașină de curse sunt io, Dragoș, și îngerul meu păzitor. Inițial, înainte de-a mă

trezi, conduce îngerul meu păzitor. După ce mă trezesc, preiau volanul și conduc, iar îngerul meu este copilotul, cel care mă

îndrumă. Dragonul este mașina mea, așa cum e trupul în lumea aceasta.
Iubiți-vă, respectați-vă și

îngrijiți-vă dragonul.

21. MEDITAȚIA INTEGRĂRII

Câmpurile inferioare sunt cele care dau vitalitatea unui om. Corpul fizic are nevoie de energie Ka pentru a supraviețui. Necesitatea integrării apare când spiritul urcă spre Supraconștiință, iar corpul nu mai are acel sine care îl conectează la teluric.

Ce înseamnă să integrezi un dragon și de ce trebuie să-l integrezi? Nu neapărat ca să contribuie la activitățile tale. Poți să-l manifesti fără să-l integrezi, poți să-l manifesti fără să fie în tine, adică poți să-l manifesti într-o situație, într-o acțiune, fără să fie în tine. Dacă spui: „Nu mi-ar plăcea să integrez orice!” înseamnă că încă te identifici cu corpul tău, înseamnă că nu înțelegi că trupul tău e o scară și că, de fapt, scara asta nu e a ta. Nu știu dacă m-am făcut înțeles. Necesitatea integrării apare în momentul în care tu te-ai transformat și sinele tău se apropie de Supraconștiință, iar în corp rămâne un loc vacant. Un corp fizic nu poate să reziste cu un loc vacant. Oricum îți vine un dragon sau un șarpe sau ceva ce va trebui să fie integrat. Fiindcă acest corp își ia vitalitatea pentru structura fizică și din vitalitatea unui dragon care se transformă. Iar dacă nu ai șarpele kundalini, dragonul, pentru că sinele tău e pe undeva prin chakra 9, se distruge corpul, mori.

Așadar, dacă vrei să trăiești pe planeta asta, la un moment dat va trebui să mai iei un locatar.

Cum știu când am integrat un dragon? Simplu. Îmi apar caracteristici noi, lucruri pe care nu le-am avut, chiar nevoi pe care nu le aveam, de la cele de alimentație la cele sexuale, de distracție etc.

De exemplu, ai de făcut un anumit lucru. Dacă vrei să studiezi un anumit domeniu, înveți despre el și crești în activitatea respectivă. Când ajungi la o anumită limită, îți vine dragonul acelei activități, cum s-a

Întâmplat când am studiat eu artele marțiale. Îți vine dragonul de luptă, care stă în tine până se transformă. Una dintre formele de integrare este mâncarea. Dragonilor lor le place carnea. Pe măsură ce mănânci carne, ei se integrează în corp. Creșterea vibrației prin rugăciune, post, muzică de vibrație înaltă, sexul tantric, terapie, meditație etc. îl ajută să crească în vibrație și să ajungă la transformare.

Integrarea prin alcool. Nu o recomand, dar e util de știut. Alcoolul deschide porțile conștiinței. Așa intră dragonul în voi. Odată ce a intrat, e mai greu de scos. Adică nu e greu, pentru ce-i care știi cum să-l scoată. Integrarea dragonului se face numai când știi ce să faci cu el, când știi pentru ce e el. Nu integrezi orice dragon. Ideea e că, dacă bei peste măsură, dragonul va face, prin corpul tău, toate prostiile și, în loc să-l stăpânești tu pe el, te va stăpâni el pe tine. Integrarea unui dragon neînvinș îi va lăsa lui puterea și vei face lucruri pe care nu te-ai fi așteptat vreodată să le faci.

Să zicem că particip la raliuri și trebuie să integrez dragonul de condus. Atunci când vine, că vine la un moment dat, iau 50 de coniac, se deschid porțile și dragonul se duce direct la nivel de chakră 2. De fapt, așa se face vizualizarea la acest nivel. Numai după ce ajunge la chakra doi e în câmpurile tale. Deci este înăuntru, dar în învelișul câmpurilor tale. Problema este că integrarea se face în timp. Pe măsură ce mănânci, se produce unirea dintre dragon și trup. Atunci se produce integrarea. Asta poate să dureze zile sau chiar săptămâni.

Integrarea dragonului

Nu știi niciodată ce-ți trimite Dumnezeu la integrare. Atragi ceva cu care rezonzi și trebuie să afli ce anume atragi. Vin peste voi dragoni pe care trebuie să-i învingeți și să-i trimiteți într-un loc. Înainte, îi trimiteam în grădina Maicii Domnului. Totuși, ei trebuie educați. Pe mine mă interesează să învețe. În grădina Maicii, ea are grijă de ei, dar e un fel de *dolce far niente*. Atunci îi duc într-o dimensiune paralelă, de unde au acces la tot ce predau io. Pe undeva, nu e foarte frumos, pentru că e o formă de a-i sili să învețe, dar asta e. În momentul în care îmi vine un dragon, întreb: „**Trebuie**

să-l integrez? E voia lui Dumnezeu să-l integrez? Sau e voia lui Dumnezeu să-l înving și să-l trimit la Maica sau altundeva?” Am trecut peste mulți dragoni. Din ăștia îi dau celor care vin la cursul de dragoni. Pe cei cu valori mai mari îi aduc la curs și îi învăț pe cursanți cum să-i transforme. În general, au ajuns la un DH de peste 90, pentru că sunt buni și înțelepți. Pe ălalți, răuții, îi las la coadă. Pe cel care a vrut să mă omoare și m-a făcut să mă rotesc cu mașina l-am pus la coadă de mai multe ori. Din când în când, îmi aduc aminte de el și-l trec din nou la coadă.

Acum voi explica meditația integrării dragonului.

Să vină în mâna mea stângă dragonul meu de la Dumnezeu, pe care trebuie să-l integrez. (Drăguț este că vi se schimbă personalitatea, pentru că orice dragon are personalitatea diferită de a voastră. În momentul în care îl integrați, veți avea altă personalitate). În viziunea bisericii, dragonilor sunt răi. De asta m-am supărat eu pe preoți. La un moment dat, aveam un dragon de condus cu șapte capete. Foarte drăguț. De viteză, de ce vreți voi. Într-o zi, m-a luat frica și m-am uitat după el. Era la o mănăstire la care mă duceam eu. Mi l-au tras și mi l-au căsăpît cu săbiile. Varză mi l-au făcut. „Băi, voi sunteți proști? E bun, de condus, n-are nici un pic de agresivitate!” L-am trimis la Maica, să se vindece. Pe ăștia răniți încerc să-i ajut eu, dar dacă nu pot și nu pot, îi trimit la Maica.

- Să vină în palma mea stângă dragonul de la Dumnezeu, pe care pot să-l integrez. (Energia vitală, știți, aia cu care dansezi, faci sex, conduci, înoți, faci sport, alergi, este la baza coloanei. Și, cum șarpele kundalini nu mai e, e gol aici, ești ca o clădire fără structură de rezistență. Și atunci te accidentezi, când aici e gol. Bun. Măsoar valorile dragonului, să văd ce a venit. Ați aflat? Ce culoare are? Mă interesează ce caracteristică are, ce însușiri.) Cine nu măsoară stă de vorbă cu el. Cine nici nu măsoară nu are acces la lumea de dincolo și ar fi cazul să înceapă o viață spirituală !

- Cu lumina și iubirea Sfintei Treimi îl leg, îi înnod capetele până când zice că l-am învins. De unde știu? Măsoar. Ce înseamnă că l-am învins 20%? Că i-ai legat două capete din zece. Acestea sunt informații pe care le-am sistematizat în timp, de când am văzut primul dragon.

L-am învins, îl iau frumos. (Acum nu-l simțiți, că nu vine cu toată supărarea lui.) Și îl pun pe cap. Dacă nu reușiți să-l stăpâniți mai târziu, v-am zis, se ia un xanax, nu-i problemă. Am un amic psihiatru.

— Domnule am fost la Argeșanu, la cursuri, la dragoni, m-au luat de cap!

— Hai încoace. Vă dă rezerve capitonate, cu zăbrele, să nu se deschidă geamul, să nu vă loviți.

Vizualizarea se face în felul următor. Închid ochii. Intru iar în alfa. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 și îmi imaginez cum se deschide chakra coroanei – se poate deschide cât e sala asta de mare – apoi, cum se deschide canalul guvernor, chakra cinci și tot așa, până se deschide inclusiv chakra doi. Posterior. Deci îmi imaginez cum se deschide centrul 7, se dilată canalul guvernor, se deschide 6, se deschide 5, se deschide 4, se deschide 3, se deschide 2. Și acum îmi imaginez cum dragonul meu se duce... de fapt, îi spun să se ducă la nivel de chakră 2. Când a ajuns acolo... De exemplu, o formă de terapie este să pui într-un om un dragon de vindecare la nivel de chakră doi. Poți să vindec absolut orice. N-ai voie să vindec orice. Asta-i problema. Lăsați minunile pentru alții care au vrut să arate că sunt buni. Voi păstrați legile lui Dumnezeu. Faceți asta cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeuul Primordial. Nu mă interesează Yahveh, Allah. Până și Dumnezeuul planetei se supune Dumnezeuului Primordial. Dumnezeuul planetei este acum Sfântul Nicolae. Și acolo, aproape de el, Anton de Padova și alții.

Dacă ai integrat dragonul, cel mai simplu se simte făcând mișcări ale trunchiului. Când ai dragonul în spate, la baza coloanei funcționează bine reflexele, forța și coordonarea trupului, dansul și sexul.

22. TRANSFORMAREA DRAGONULUI

Nu mă omor după meditații. Pe vremea când făceam meditații cu Cezar Culda, pentru că mă plictiseau îngrozitor, îmi făcusem un sac de box la nivel astral și exersam toate combinațiile de lovituri de brațe, coate, genunchi și picioare. Am înțeles însă, între timp, că este nevoie de meditații ca să cresc și să înțeleg și pentru asta vă vorbesc despre ele.

În primul rând, ar trebui să spun cum am ajuns să învăț despre transformarea mea. Am fost preocupat de mic de basme. O să ziceți că am rămas copil! J Nu. A mai fost cineva preocupat de ele, Vasile Lovinescu, care a scris *Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești*. Știam că poporul român, un popor valoros, provenit din atlanti, a ascuns adevăruri în basmele populare. Pe măsură ce a pătruns creștinismul, cu prostiile lui și credințele într-un Dumnezeu străin de poporul român, înțelepții acestui neam au ascuns adevărurile în povești! Avem, de exemplu, o poveste despre omul care primește darul de a înțelege graiul animalelor! Țineți minte că regăsim ideea în *Cărțile Junglei*: „Suntem de un sânge, tu și eu!”. Kipling era un inițiat!

Am mai găsit în basmele populare românești capacitatea unui om de a se transforma. Se dădea de trei ori peste cap și se transforma în muscă, se dădea iar de trei ori peste cap și se transforma în om! Și, nu în ultimul rând, Uroborus, șarpele care-și înghite coada, un simbol ancestral care era acum 4500 de ani în China, acum vreo 1500 de ani în Egipt, la azteci, mayași... Poate peste puțin timp aflăm că l-a inventat creștinismul și însuși Iisus Hristos, așa cum au făcut ăștia și cu crucea! J

Într-o zi, pe când n-aveam ce face și mă jucam, mi-am zis să văd ce se întâmplă dacă ies prin chakra coroanei și intru pe chakra rădăcinii. Știam

exercițiul de la Qigong, când exersam cu Cezar Cuda ieșirea din corp și Floarea de Lotus. Evident că am intrat și am dat de o poartă. Am închinat-o și s-a deschis. Cu a doua, am făcut la fel. Pe urmă, mi-am văzut coada. Am prins-o cu gura. Am ieșit din nou prin chakra coroanei, am reintrat prin chakra rădăcinii și mi-am înghițit din nou coada. Și am făcut pasul a treia oară! Am simțit că mă cuprinde amețea și am văzut că las ceva în urmă. Era o piele de șarpe! Atunci mi-am văzut mâinile și picioarele la nivel astral! Mă transformasem în om!

Meditația Transformării Dragonului din exterior

Meditația depinde foarte mult de dimensiunea dragonului, pentru că una este să aibă centimetri, și alta e să aibă kilometri!

La un moment dat, a venit la mine un călugăr. A fost chiar simpatic și foarte sincer:

— Domnule doctor, am auzit foarte multe despre dumneavoastră, dar am vrut să vă cunosc personal. Așa că m-am rugat la Dumnezeu ca, dacă sunteți om bun, să ajung să vă cunosc, iar dacă nu, nu. Și uite că am ajuns! J

Am început să vorbim și am ajuns la Athos. Părintele mi-a spus:

— M-am întâlnit cu un călugăr care se nevoiește de mult timp în schit. Am văzut, la un moment dat, un dragon mare de tot, cu mai multe capete. Eu m-am speriat, dar el m-a zis că poți să-i iei puterea cu ajutorul crucii. Desenezi crucea pe el și se face mic!

Indiferent cât de mare este un dragon, i se poate lua puterea și se poate micșora. Totul depinde de puterea și credința celui care face asta. Se poate lua puterea unui dragon și folosind CKR invers.

Odată micșorat, se ia dragonul în mâna stângă (dacă ești dreptaci). Degetele mâinii drepte se unesc ca la închinăciunea ortodoxă, dar cu degetul arătător mai în față. În vârful degetului arătător se concentrează toată lumina pe care o ai și devine precum o steluță. Cum era lumina din degetul lui ET din filmul lui Steven Spielberg.

Lumina aceasta se apropie de dragon și se descrie un cerc în plan sagital. Dragonul se va desfășura pe lungimea cercului. Când se va reuni cu punctul de plecare, își va înghiți coada. Se repetă asta de trei ori. A de-a treia oară, el se va transforma în om!

Ceea ce am văzut în astral mi-a schimbat puțin părerea despre Dracula al lui Bram Stoker. Dragonii transformați au o caracteristică nu prea drăguță: le rămân dinții de șarpe! Și sunt destul de înfricoșători.

Evident că, dacă este vorba de un șarpe kundalini de o sută de metri, cercul pe care trebuie să-l faci va avea circumferința de o sută de metri!

Închideți ochii. Încercați să stați drept. Vă imaginați o sferă la baza coloanei. Sfera are o anumită culoare, culoarea voastră, a șarpelui vostru kundalini, în funcție de nivelul la care ați ajuns. Inspirați pe nări, aduceți aerul la baza coloanei. Aerul este ca o panglică albă care vă intră pe nări și lumina asta se duce la baza coloanei. Avem: inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Pe măsură ce capăt lumină, sfera începe să urce și din chakra 2 se duce în 3. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Din chakra 3 urcă în chakra 4. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și de aici, din 4, se duce în chakra 5. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). De aici se duce în chakra 6. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 7. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Ieșiți din corp prin chakra 7, vă duceți anterior și intrați printre picioare, între anus și labii la femei, între anus și scrot la bărbat, prin chakra 1. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Pe măsură ce intrați pe canalul guvernor, la un moment dat, o să vedeți coada șarpelui vostru. Și o prindeți efectiv în gură. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și încep să urc din nou. Și trec iar prin chakra 3. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 4. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Mă duc în 5. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și după aceea în 6. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori).

Apoi în 7. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Ies anterior și intru iar prin chakra rădăcină. Și îmi întâlnesc iar coada. Și o înghit. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și iar urc. Chakra 3. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 4. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și merg mai departe. Chakra 5. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 6. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 7. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Mă întorc anterior, intru din nou prin chakra rădăcinii și îmi înghit din nou coada. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Și mi înghit coada a treia oară. Puteți să deschideți ochii.

E important? Da, absolut.

Bun. Hai să facem o chestie cu dragonii. Depinde de mâna directoare. Eu sunt dreptaci, deci îmi chem dragonul în mâna stângă. Dacă sunt stângaci, chem dragonul meu în mâna dreaptă. Și cereți așa: *Rog Sfânta Treime să trimită în mâna mea stângă dragonul îngăduit mie prin drept divin*. Este nevoie să învățați, pentru că sunt foarte mulți dragoni care se supun lui Dumnezeu, dar nu au avut ocazia să fie ajutați să se întoarcă. Evident, nu toți dragonii vor să se transforme. Și veți vedea că sunt dragoni cărora le deschizi ușa, ei zic că nu vor să se transforme, se urcă în cer și nu se transformă. Așa cum sunt dragoni de luptă, dragoni de condus. Pielea lor are caracteristicile împământării. Deci dacă un dragon rămâne dragon, rămâne și conectat la teluric prin pielea. În momentul în care își pierde pielea, pleacă. Așadar, ca să rămână pe pământ, trebuie să-și păstreze pielea de dragon.

Acum ar trebui să-l pot măsura. De-asta e bună radiestezia. Evident că nu toți aveți cunoștințe de radiestezie. Vă interesează valorile dragonului. Scoateți ansa, cei care aveți una, și măsurați. Cine nu știe, asta e. Deci trebuie să-i măsurați capetele, DH, EBF, RVD. Sunt cele mai importante lucruri. După aceea, vă interesează specializarea lui, pentru că aveți nevoie de ceva în funcție de ea. De exemplu, o doamnă a primit într-o zi un dragon roșu, sexual, pentru că avea probleme de sexualitate. A fost foarte supărată.

De ce a primit ea unul neapărat sexual? Am întâlnit oameni care au primit, la nivelul acesta, dragoni ai înțelepciunii, pentru că există dragoni ai înțelepciunii. Îi găsiți la universități de prestigiu. Nu mai fiți zgârciți. Dacă eu, de exemplu, merg la Le Mans ca să fac un curs de pilotaj, de ce credeți că îl fac? N-a fost ieftin. Dacă merg la Santiago De Compostela și trec prin diverse mănăstiri, de ce o fac? Ca să-mi iau dragoni de acolo. Dacă merg la universități sau fac cursuri, de ce merg acolo? Ca să mă „upgradez”. Și încă un lucru. De cele mai multe ori, cu cât e mai scump un curs, cu atât ieși mai mult. Ultima oară am făcut curs de pilotaj cu un pilot care participă la competiția de 24 ore de la Le Mans. E altceva. Stă în dreapta ta, fiindcă, stând acolo, dragonul lui se manifestă prin tine și îl simți.

23. CREȘTINISMUL ȘI DRAGONII

Athosul, ortodoxia și dragonii

Am deschis cu greu laptopul. Deși, de obicei, îl deschid cum ajung la cabinet, dar acum a trecut de prânz și nu l-am pornit. M-am întrebat de ce nu-mi vine să mă apropiu de el și atunci am răspunsul! Un dragon stătea înfășurat în jurul lui! J

„De ce ești aici? De ce vrei să mă împiedici să scriu?”

„Nu e bine pentru noi. Nu toți oamenii sunt buni și o să avem de suferit de pe urma celor răi.”

„Dar am vorbit cu Artemis și mi-a zis că e bine pentru voi să fac asta!”

„Asta e părerea ei. Nu e regina tuturor dragonilor. Mulți dintre noi o să sufere din cauza cărților tale.”

Așadar, ce-am de făcut? E bine sau nu să scriu cartea și să dezvălui din tainele lor?

Până la urmă, puteam să institui un sistem de verificare și, în cazul în care avea să fie cineva care să rănească dragonii, putea fi pedepsit.

Mersul meu la Athos a fost o adevărată poveste pentru mine. Sincer, nu aș fi mers, dar m-a chemat Maica. Nu știam de ce trebuie să ajung acolo, dar pentru ea trebuia să mă duc și asta fără prea multe întrebări. De ce nu voiam? Cunoșteam limitele ortodoxiei, le trăisem, le propovăduisem și simțeam că, io personal, nu aveam ce să învăț de acolo. Plus că, din curiozitate, îl căutasem pe cel mai bun călugăr al lor, să văd ce știe și ce poate... Avea valori bune, dar mai mici decât unii dintre elevii mei. Era mai

curat fizic, da, dar nu era asta totul. Era bătrân, la cei peste 80 de ani ai lui. Un prieten de-al meu însă a insistat să merg.

Athosul, ca loc, avea o energie specială. Am ajuns la prima mănăstire grecească, unde ne-au întâmpinat cu moaștele Sf. Pavel. Îmi plăcea mult de el, poate pentru că era un înțelept. „Cercetați toate și păstrați ce este bun” – îmi sunau în minte cuvintele lui. Sunt curios cum va reacționa în viața asta când va afla că Iisus l-a orbit și tot el l-a vindecat, tocmai ca să-i slujească lui și să-l facă să-l propovăduiască! Mai exact, este ca și cum io, cu cunoașterea pe care o am, aș orbi un om și apoi l-aș vindeca, pentru a-l face să-mi slujească!

Când te duci în Athos, trebuie să ceri permis de intrare. Este o peninsulă, dar intrarea se face dinspre mare. Evident că prietenul meu mi-a cerut pașaportul la mănăstirile ortodoxe. Când îți ajunge numele acolo, se verifică cine ești din punct de vedere spiritual. Or, io sunt considerat de ortodoxie un „eretic de secolul 21!” Seara, au început să ne tragă spiritele, mie, fratelui meu și celorlalți înscriși pentru excursie. Cred că foloseau pentru asta psaltirea. Le-am transmis mental: „Bă, nu mă legați, că io le știu pe astea, le-am învățat de la un părinte Argatu, Pantelimon, Dosoftei... Nu merge cu mine. Lăsați că vin io singur!”

Dar ei au continuat pe calea asta. Există un orgoliu al celor care cred că îi slujesc lui Dumnezeu. Atunci m-am enervat, nu i-am lovit, pentru că era vorba și de Maica în ecuația asta, dar am deschis ușa către locul unde îmi țin dragonii și demonii învinși. Și le-am transmite călugărilor mental: „Na, legații și pe ăștia!”. I-am simțit că se sperie! J

Așa că românii mei mi-au interzis intrarea la Athos! Dar, pentru că Maica mă voia acolo, tot am intrat. Am avut de trecut peste toate piedicile puse în cale de românii de pe munte. Noroc că prostia nu doare, altfel, era bai mare la Schitul Lacu! Prietenul meu, când a văzut că nu mă primesc românii, a depus cerere la mănăstirile grecești. Țștia, oameni deștepți, l-au întrebat de ce nu m-au primit ortodocșii români. A fost sincer și le-a spus că sunt considerat eretic în România. Am fost surprins de ce i-au răspuns ei: „Cine suntem noi să ne opunem, dacă Dumnezeu îl cheamă în Athos?”

Ceea ce mi-a dispăcut în Athos este mizeria dublată de ignoranța spirituală care mie îmi repugnă. Prefer răul deștept. Cu un prost care crede nu ajungi niciodată la înțelegere. Demonul este mai educabil decât un prost care crede. Cu unul care crede și e convins că le știe pe toate nu ai nicio șansă. Pe lângă asta, ceea ce știu ei în Athos, io am învățat de la duhovnicii români din țară. Cărțile lor le-am citit, le-am experimentat, dar ei nu știu ce am experimentat și cunosc după ortodoxie. În afara unui schit, unde un pustnic ne-a întâmpinat cu o curățenie desăvârșită și avea apă caldă, în marea majoritatea mănăstirilor este o mizerie cruntă.

Din grup făceau parte și un preot și un aspirant creștin, așa că am avut discuții contradictorii pe teme religioase la fiecare oprire când se reunea grupul. Cea mai drăguță chestie care mi s-a întâmplat a fost aproape de dragonii de acolo. Vibrația și beneficitatea locului sunt foarte ridicate. Ultima măsurată de mine era de vreo 9 milioane, la Maica. Nici nu mă gândeam că există dragoni care să ajungă la nivelul ăla.

La ultima mănăstire grecească unde am dormit și am luat și cina, am fost așezat (se intra precum în armată, în șir indian, și te puneau călugării unde nimereau) lângă un tip, un călugăr în cărucior. Am talentul să produc diverse stări, iar când m-am apropiat de el a făcut o criză de epilepsie și a căzut din cărucior. Sunt obișnuit cu asemenea situații; mi s-au întâmplat și la inițieri, nu doar în mănăstire la Cernica. Făceam, la un moment dat, inițiere Reiki, erau toți pe scaune, în alfa, și mi-a căzut o femeie de pe scaun. S-a auzit trosc, dar n-a deschis nimeni ochii. M-am dus, am ridicat-o și i-am făcut inițierea! J

Când a căzut fratele din căruț, m-am dus frumos și, împreună cu călugărul care avea grijă de el, l-am reșezat la loc. Nu m-am mai gândit la asta până când am ajuns acasă, în București. Atunci am vrut să văd ce era cu călugărul respectiv și de ce era bolnav. Când m-am uitat la el pe partea cealaltă, am descoperit că avea un dragon măricel, cu valori foarte bune.

„Ce faci aici?”

„Mă nevoiesc și io să mă mântui.”

„De ce nu te transformi ca să pleci în Cer, că ai valori bune?”

„Cum să fac asta?”

„Nu știi?” l-am întrebat, uluit.

„Nu!”

Am făcut ce aveam io de făcut, l-am ajutat să se transforme și a plecat. S-a dus direct la călugărul care-l îngrijea. (Călugării greci erau foarte buni, vedeau și simțeau. Din păcate, trăiesc destul de izolați și n-are cine să-i învețe.) Au început să discute pe partea cealaltă:

„Cine ești?”

„Eu!”

Își spune numele.

„Cum adică, tu? Cum ai ajuns așa?”

„M-a transformat Dragoș.”

Nu exagerez, în câteva minute m-am trezit cu vreo 10 călugări greci, în duh, la mine în cameră! Io stând în costumul lui Adam, la televizor!

„Cum se face asta? Învață-ne și pe noi!”

Și le-am arătat cum se face transformarea dragonilor.

Ideea este că mai târziu am măsurat, ca să constat care starea de ignoranță din ortodoxie. Imensă. La Athos, sunt zeci de mii de dragoni netransformați, cu DH peste 90 și beneficiate mare, legați de Pământ. Se duc la slujbe, își iau lumină și se întorc în astral. Din păcate, ortodoxia a rămas la a blestema dragonii și a-i arde cu apă sfințită, în numele și cu vibrația lui Iisus.

În momentul în care se sfințește apa, în realitate, se crește vibrația ei și devine precum focul, cum este agheasma mare sau agheasma cu moliftele Sfântului Vasile. Tu stropești dragonul și normal că îl arde! Regret, dar faci un rău. Provoci suferință unui spirit, chiar dacă inferior ție și de vârstă astrală mică.

Imaginați-vă moliftele Sfântului Vasile cel Mare, care sunt un blestem și blestemă tot: șerpi, scorpii, balauri. Haideți s-o luăm sistematic. Ce sunt șerpilor, ce sunt scorpiile, ce sunt dragonii, balaurii? Îngeri căzuți. Da? Bun. E cineva de aici care nu e înger căzut? În afară de îngeri întrupați. Dar și ei, până la transformare, tot șerpi sunt. Toți suntem îngeri căzuți. Bun. Atunci, tu pe cine blestemi, de fapt? Pe tine însuși. Pe fratele tău. Dacă fratele tău e

la pușcărie fiindcă a făcut o prostie, nu mai e fratele tău? I se schimbă originea? Se schimbă originea demonului prin faptul că a căzut sau rămâne fratele îngerilor? E tot creația lui Dumnezeu. Nu vă dați seama că până și Dumnezeu are grijă de demoni? Știți în ce situație e pus Dumnezeu? A unui tată care are un fiu bun și un fiu mai puțin bun. Vine îngerul și spune: „Mi-ar plăcea să fac asta.” Vine demonul și spune: „Mi-ar plăcea să fac asta.” Răul nu are, de fapt, conștiința binelui și răului. Demonul are valorile inversate. Dumnezeu știe, dar demonul nu știe că nu are valorile corecte. Nu e conștient de faptul că greșește. Știți, la un moment dat, cineva a luat-o un pic razna și a început să gătească. A pus niște șampon în tigaie, ca să pregătească copilului un șnițel! Te poți supăra pe doamna respectivă? Sau aștepti până-și revine și înțelege că un șnițel nu se prăjește în șampon? Înțelegeți ce vreau să spun? Vouă vi se pare ciudat, dar mie, nu, pentru că am cunoscut-o.

Să nu credeți că mi-am dorit foarte mult să mă implic în spiritualitate. Mi-a plăcut și m-a atras, da! Dar aș fi luat-o mai încet. Pentru că colegii mei se duceau la discotecă, eu trebuia să țin post negru și să vomit pe străzi, fiindcă aveam argint viu. Nu e foarte drăguț să fii ca o umbră la douăzeci și ceva de ani. Aveam sub 80 de kilograme, la 193 cm, cu pantofi cu tot! Și ne zicea așa părintele Argatu așa: „La vremurile din urmă, o să fie oameni care o să ia locul preoților și-al episcopilor și în cer vor purta haine albe și o să meargă acolo, pe locurile lor din Cer!”

Părintele îți dădea doar indicii, ca să-ți dai seama că merită. Ce înseamnă locul preoților și episcopilor? Preoții ar trebui să fie ciobani peste turmă, adică să aibă grijă de un număr de oameni, pe care să-i învețe despre Dumnezeu, iar episcopii ar trebui să aibă grijă de un număr și mai mare de oameni, pe o suprafață mai întinsă, adică să stăpânească peste 500 de hectare! Dar pe acele 500 de ha să nu poate face nimic fără voia Lui. Că este el atât de bun, că-l stăpânește.

Sunt foarte multe locuri cu vibrație ridicată care se numesc portaluri și unde dragonii au vibrație mare. Mai sunt și printre ei îngeri căzuți care au rămas fideli lui Dumnezeu. Din perspectiva asta, Athosul a ajuns ceea ce este tocmai pentru că acolo există dragoni Yang care se supun Maicii, așa că

au atras bărbații și au respins femeile. Doamnelor, nu călugării vă resping, nu bărbații vă resping în Athos, ci dragonii locului, locul însuși. Vă e clar? Nu călugării. E cât se poate de firesc, la fel cum e firesc să existe și mănăstiri doar de femei. Existau, în vechime, mănăstiri unde nu aveau voie să intre bărbații și era normal. De ce? Păi, dacă în Athos sunt numai dragoni masculini care se roagă, ce anume vor atrage? Principiul feminin divin din Cerul corespunzător numărului de bărbați de aici. Principiul feminin de deasupra Athosului are altă dimensiune și altă putere. La fel ar trebui să fie și la adunările de femei. Să fie femei multe care se roagă și atunci s-ar manifesta principiul masculin, Dumnezeu Tată, mult mai bine. Asta a urmărit Iisus prin mănăstirile de Măicuțe, prin Miresele lui – accederea la Cerurile superioare! Amestecătura de bărbați și femei este bună, dar nu întotdeauna.

După ce am fost la Athos, am vorbit cu un amic psihoterapeut:

— Îți dai seama că ăștia toți (călugării), când s-or naște, o să fie clienții noștri?

Am râs. De ce va fi așa? Foarte simplu. Pentru că vor avea următoarele caracteristici: vor fi depresivi, lipsiți de iubire față de lume și viață, cu stimă de sine scăzută, plini de ne iubire de femeie, negând și fugind de sex, pe care-l vor considera păcat. Vor fi supărați pe creștinism, Iisus, Dumnezeu și Cer. Și vor avea cele mai mari șanse să se reîncarneze în femei, pentru a le înțelege!

„Vă dau putere ca să treceți peste șerpi, scorpii și balauri și peste toată puterea vrăjmașului”, a spus Iisus și a umplut Cerul și Pământul cu ignoranți spirituali, al căror singur merit era că-i slujeau și-i luau puterea, dar fără să aibă nicio brumă de cunoaștere spirituală.

A doua oară când am ajuns la Athos, am dus cu mine o dragoniță cu 18 capete. La mănăstirea unde se ține Brâul Maicii Domnului, în timp ce ne făcea părintele Chiril rugăciunea cu el pe capul nostru, am transformat-o și am trimis-o în lumina lui Dumnezeu. Ortodoxia, din păcate, este mult prea mare ca să aibă doar doi preoți călugări în Supraconștiință. Sau, cum spunea un amic despre ortodoxie și Athos: „Pentru câțiva vulturi, cam mult păsăret!”.

Dragonii și Maica Domnului

Mi s-a blocat laptopul în timp ce scriam. Apoi, telefonul! Drăguț a fost că pe ecranul laptopului mi-a apărut informația că se repară singur, pe urmă, că nu poate rezolva nimic. Și s-a închis! J Telefonul însă a fost mai ermetic. S-a blocat ecranul. Nici nu se deschidea, nici nu se închidea complet. Abia atunci am înțeles că cineva sau ceva face mișto de mine... Am început să mă sor. Erau dragoni. Mai mulți. Ceea ce m-a frapat era EBF-ul lor de peste 90000! Valoarea m-a dus cu gândul la Ierusalim. Ce aveau cu mine dragonii de la Mormântul Sfânt? Mi-a venit în minte imaginea Mormântului Maicii Domnului... Nici măcar nu mă gândisem la el când fusem ultima oară la Ierusalim! Preocupat de dragonii înțelepciunii lui Solomon și de cei de la locurile sfinte, uitasem cu desăvârșire de cei de la Maica! Am deschis cerurile cu CKR, SHK, HSZSN, OM și am început să le trimit lumină, cu intenția ca aceia care vor, pot și trebuie să se transforme și să se întoarcă la Dumnezeu. Laptopul și telefonul și-au revenit imediat. Dragonii vruseseră doar să-și facă simțită prezența și nevoile. Nu puteau cere ajutorul meu altfel.

Despărțirea Luminii de întuneric a făcut ca ființele de Întuneric să se separe de cele de lumină. Astfel, toți îngerii căzuți au ajuns ai Maicii. Tot Universul material s-a născut în Întuneric, în Principiul Feminin Divin.

În primul rând, trebuie înțeles că dragonii vin din Întuneric, deci sunt ai Maicii. Ajutându-i pe ei, ajut la rezolvarea problemelor Cerului și fac o bucurie Maicii Domnului. Nu am ce să ofer Principiului Feminin Divin reprezentat în Ierusalim de Maria, Maica Lui Iisus și mătușa lui Ioan Botezătorul, dar îi pot ajuta pe dragonii ei să se întoarcă la Cer.

Eram la spitalul Elias. Generalul era internat în rezerva în care murise Maurer, dacă îmi aduc aminte bine, și se amuza pe tema asta. Suferise un AVC, acesta era diagnosticul medical. Era însă bolnav pentru că, pur și simplu, fusese atacat psi. Academician fiind, cineva îi voia locul. Nu mai

aveam obiceiul să merg prin spitale, dar la omul acesta, care era medic, m-a trimis Maica. Sinele lui era lovit rău. Atât de rău, încât, la acel moment, nu aveam soluție pentru el. Am invocat-o pe Maica. A venit și i-am spus că nu știu cum să-l ajut, mă simt depășit. Mi-a zâmbit, l-a luat în brațe ca pe un copil și a plecat cu el. Trăiește și acum bătrânul general...

Sunt mulți oameni și, implicit, multe spirite cu probleme de feminitate. Există dragoni feminini. Locuri, regiuni, joburi care se conectează la ei. Ajutând dragonii feminini, îmi rezolv și problemele legate de Yin și, automat, de Maica.

Eram plecat din țară și am avut un vis foarte clar. Se făcea că eram la un congres de arte marțiale. Aveau loc demonstrații. I-am recunoscut, în primele rânduri, pe mulți antrenori, centuri negre mari, români. Doar că pe mine demonstrațiile mă plictiseau. Eram prea simple. Așa că m-am ridicat, am ieșit pe o ușă și am ajuns în fața unui complet. Un bărbat și o femeie notau ceva.

— Mei lin, A, Kin Lay, B, a spus femeia, uitându-se în ochii mei.

— Cred că greșești. Uită-te din nou! am rostit.

— Meili, A, Kin Lay, B. Așa este, a rostit ea, neutru.

M-am trezit din vis. Nu știam dacă reținusem bine termenii, așa că am început să caut. Până la urmă, am ajuns la un amic care știe chineză. Îi reținusem doar aproximativ corect. Reprezentau gradul de integrare al energiilor Yin și Yang din perspectiva călugărilor shaolin! Ciudat era altceva. Integrasem mai mult femininul, decât masculinul! Și atunci m-am întors către *combat*, căutând demonii masculini.

Bunavestire

Stăteam pe fotoliu, în livingul mamei mele. Ea sărbătorea de Bunavestire. Mi se mai întâmplase să vină arhanghelul Gabriel la mine, dar de data aceasta m-a surprins, spunându-mi: „Uită-te!” Axa timpului s-a

deschis și m-am uitat în viitor. Mă vedem pe mine bătrân, cu părul și barba albe, îmbrăcat în negru, făcând o demonstrație de arte marțiale în fața unui public numeros. Simțeam fiori trecându-mi prin spate, dar nu erau ai mei, erau ai îngerului darului.

„Sunt maestru de arte marțiale.”

Dragonul de la Cina cea de Taină

O masă are tot atâtea componente ca orice alt lucru din Univers. Se poate analiza din punct de vedere material – de asta se ocupă nutriția –, energetic și spiritual. Am stat la masă cu mulți oameni, în diverse contexte, și am încercat să simt dincolo de ceea ce vedem.

De exemplu, la începuturile mele, după cursuri și inițieri, îmi luam maestrul și mergeam cu toții la masă. Se nimerea să mai fie și un amic preot cu noi. Am constatat că toată energia negativă preluată de la oameni din inițieri, cursuri sau terapie se dispersa prin restaurant. Era una dintre metodele de a scăpa de tot ce preluam de la pacienți și inițiați.

La un moment dat, am cunoscut un chinez care avea un restaurant. Mergeam la el după fiecare curs. Avea capacitatea de a prelua energia mea negativă și de a o transforma în sens pozitiv. Plecam de acolo curat. Nu lega oamenii – am întâlnit și așa ceva. Doar folosea cunoașterea în sens pozitiv. Normal că, simțindu-te bine după ce mergeai la el, te reîntorceai.

Ceea ce am observat relativ la dragoni a fost următorul aspect: pe măsură ce creșteam, numărul celor care stăteau la masă cu mine creștea și el și era echivalent cu numărul capetelor dragonului peste care trecusem ultimul. Așa că mă bucuram.

Plecând de la observația asta, am analizat Cina cea de Taină. Faptul că fuseseră acolo cei doisprezece apostoli și Iisus face ca dragonul maxim la care ajunsese Iisus să fie cel cu 13 capete. Ceea ce m-a frapat a fost că Iisus a proiectat acest dragon peste Iuda. Îmi este clar că Iuda a îndeplinit PLANUL LUI IISUS, nu al lui Dumnezeu, de a-și face biserică. Fiind dragonul peste care trecuse Iisus, care l-a făcut pe Iuda să trădeze și să se sinucidă, de ce nu a avut Iisus grijă de el de acum 2000 de ani? De ce l-am

găsit vârat adânc în întuneric, ca să nu ajungă nimeni la el? Ca să nu se afle că, de fapt, nu a fost la mijloc niciun plan divin, ci doar o dorință a lui Iisus de a se ridica pe spatele celorlalți, dintre care unii mai mari decât el!

Am găsit dragonul acela. L-am ajutat să se ridice la nivelul la care nici Iisus, nici biserica lui să nu-l poată ajunge și am aflat o mulțime de lucruri ascunse de creștinism încă de pe vremea în care Iisus nu propovăduia. S-a creat o imagine a unui Iisus iubitor, care s-a sacrificat pe sine însuși. În realitate, era răzbunător de mic și mulți au avut de suferit de pe urma furiilor și frustrărilor lui! De asta s-au scos din biblie evangheliile apocrife care vorbeau despre copilăria lui, pentru că a suferit tot timpul de nevoia de a se afirma, de a i se recunoaște meritul că e băiatul lui Șefu'! J Dacă-l citiți pe Arsenie Boca, o să vedeți că povestește că a cerut ajutor de la Iisus, dar nu l-a primit; l-a cerut apoi de la Maica, și ea l-a ajutat. De ce? Pentru că Iisus îi ajută DOAR pe cei ce îi slujesc lui. Acesta e criteriul său, nu adevărul sau justiția. Adică suferă de un nepotism ieftin, care nu are nicio legătură cu divinitatea.

Camino de Santiago și dragonii

Sunt o mulțime de oameni care merg pe Camino de Santiago fără să știe de ce. Simt doar o chemare și, pur și simplu, pleacă. Odată ajunși la Santiago de Compostela, se încarcă cu energia din piață și asta îi face să-și revină. Iar senzația de după încărcare este chiar specială, ca și cum ai atinge cu adevărat neatinsul. Ca și cum ai atinge Fata Morgana. Am văzut oameni fără pregătire spirituală mergând pe Camino și am remarcat că le-a crescut puterea interioară. Faptul că mergi pe acolo, pe acel drum, că mănânci, respiri, bei apă și dormi în diverse locuri sfinte te face să te încarci cu energiile locurilor respective. Când mănânci și bei apă, îți hrănești dragonul și-l crești. Efortul este o formă de antrenament, de descărcare, dar și de încărcare. Efortul fizic repetitiv este o formă de a deschide și amplifica chakra 1 și 2 dar și o amplificare a chakrei timusului, adică tot ce am închis prin viața noastră lipsită de eforturi fizice și rupere de Natură. Profanii care ajung la capătul drumului simt că s-a schimbat ceva în ei, că s-au dezlegat,

s-au eliberat, au lăsat în urmă parte din probleme, sunt mai puternici, poate primesc ajutor de la Sfântul Apostol Iacob sau, pur și simplu, sunt... Asta îi face să-l străbată de mai multe ori. Am întâlnit oameni la 60, 70 de ani de ani care parcurgeau a cincea oară Camino!

Am înțeles destul de târziu care era unul din scopurile mersului meu pe Camino spre Santiago de Compostela. Aveam deja obiceiul de a merge unde mă chemau dragonii care ajunseseră la lumina interioară necesară transformării lor. Dar ceea ce mi-a schimbat gândirea despre mersul pe Camino a fost orașul Santo Domingo. Beneficitația catedralei și, implicit, a dragonului de sub ea și a Îngerului gardian mi-a deschis ochii către necesitatea ajutorării lor în întreaga lume. Am înțeles că biserica catolică, prin Iisus, adusese pe pământ lumină; dragonii care o doreau beneficiaseră de ea și crescuseră ca beneficitație și lumină interioară, dar NIMENI nu îi ajutase să se întoarcă în Cer! Trebuia să fac asta pe Camino și să-i învăț pe alții să-i ajute, la rândul lor! Ceea ce dădea acestui Camino un caracter special era tocmai jocul de încărcare cu dragoni, epuizarea, slujbele, dormitul în *albergue*, rugăciunea, locurile sfinte... Așa am făcut în toate catedralele catolice din drum și am dat puterea înapoi sfinților catolici. Intenția mea era simplă: să le arăt că nu mă interesează puterea de dragul puterii, ci înțeleptirea tuturor, începând cu mine. În plus, sfinții din cer au mai mult timp și altă viziune asupra lumii acesteia și îi pot ajuta mai mult pe oameni. Ei știu de Sus cine merită să fie ajutat și cine nu. Puterea lor însemna pentru mine creșterea puterii cerului, deci și creșterea șansei oamenilor de a se întoarce la Dumnezeu. Nu pot nega că m-am gândit și la faptul că mă pot ajuta mai mult și pe mine în ceea ce am de făcut, și de a mă proteja de atacuri.

Imaginați-vă că EBF-ul de la Santiago avea 46000 când l-am văzut prima oară, iar acum a depășit 120.000! Cel de la Mormântul Sfânt e 90000, iar noi, în România, doar la Sfinx avem peste 7000! Mănăstirile ortodoxe au beneficitație mică. M-am întrebam de ce. Pentru că, la noi, Liturghia se face în altar, iar Lumina de la Duhul Sfânt rămâne doar în Altar și în potir. Nu se răspândește în biserică decât prin intermediul ușilor de la altar. Pe când, la catolici, Lumina umple toată biserica și sfințește tot! Așa că vibrația

catedralelor catolice din Burgos, Leon și alte orașe e cu mult superioară mănăstirilor ortodoxe. Doar cea din Athos, unde se află Brâul Maicii Domnului, este mai mare.

Dintre dragonii luați pe drumul din Spania, o parte i-am păstrat și io. Pe cel cu vibrația cea mai mare, cu puterea Sfântului Iacob, l-am dat înapoi. Și lui Iacob, și lui Santo Domingo. Mi s-a părut corect față de ei și meritul lor de a-i fi ajutat pe oameni tot timpul. Aș fi putut s-o păstrez pentru mine, pentru că eu am învins dragonii aceia. Dar nu asta mi-am dorit. Am trimis-o în cer, considerând că este a lor. I-am transformat pe dragoni și i-am trimis Sus, în Cer.

24. QIGONG-UL ȘI DRAGONII

Călugării shaolin

Era seară. Intrasem la muncă la ora 19 și povesteam cu colegul meu. Pe vremea aceea, lucram ca gardă de corp pentru un om important. Îi protejam, mai degrabă, familia, iar colegul meu era unul dintre băieții nou-veniți ca gardă de corp pentru șeful cel mare. Făcuse pază la ambasade și demnitari. Îmi plăcea. Cei care veniseră erau băieți de băieți. Genul de tipi care merg pe plajă după diplomați palestinieni cu pistolul învelit în prosop.

M-am trezit în minte cu un bătrân călugăr shaolin.

„Vreau să te cunosc!” mi-a spus.

„Cum?”

„O să vii să mă vezi!”

Ce naiba a fost și asta? m-am întrebat.

— Auzi, mi-a spus colegul meu de muncă, nu vrei să mergi cu noi la un spectacol? Au venit călugării shaolin și dau un spectacol la sala Polivalentă. Avem un bilet în plus.

Am rămas cu gura căscată.

— Ba da, i-am răspuns, uimit de ceea ce se întâmplase.

M-am conectat la bătrân.

„Bine, am înțeles, vin la spectacol, dar cum mă recunoști?”

„Tunde-te la chelie!”

Asta da, idee. Clar erau foarte puțini bărbați cheli de 1,93 m în România.

— Îmi trebuie o mașină de tuns și o lamă de ras, i-am spus colegului meu.

— Pentru ce?

— Ca să mă rad în cap...

I-am am povestit ceea ce mi se întâmplase.

— Vorbesc cu cel care vine șofer pe mașină astăzi. El se rade în cap și trebuie să aibă una.

Sună telefonul. Era fata patronului, care voia să plece din casă. Era datoria noastră să-i pregătim mașina, s-o scoatem din garaj să i-o ducem la scară. Colegul meu a luat cheile de la panou și s-a dus după mașină. Io am ieșit să deschid poarta cu telecomanda. Aveam ca sarcină să verific dacă nu stă cineva suspect în fața casei și să aștept în fața porții până se îndepărtează mașina, ca nu cumva să fie urmărită de o alta.

După câteva ore, când se înnoptase, a sosit și celălalt coleg al meu și mi-a adus aparatul de ras. M-am dus la baie. Postul de pază era o casă mică, cu living la parter, unde țineam aparatura de supraveghere, și un dormitor cu baie la etaj. M-am dus la baie. Nu-mi părea rău deloc de părul meu. Mă gândeam că o să mi se cam schimbe look-ul...

Am intrat cu mașina de tuns în păr. Aveam 32 de ani și multe fire albe. Era firesc, văzusem poze de-ale părintelui Argatu și ale fiului său din tinerețe. Ambii albiseră de tineri. Poate că acesta era prețul întâlnirii cu răul sau al faptului că întâlneai des lumină și pe Dumnezeu.

M-am dat cu săpun pe scalp și m-am ras frumos cu lama. Aveam capul ca un bec!

— Nu-ți stă chiar rău, spuse colegul meu.

Pe camerele de luat vederi se vedeau faruri apropiindu-se de casă. Era mașina fetei șefului. Am apăsat telecomanda și am ieșit afară.

Fata a căscat ochii și mi-a zis:

— Dragoș, ești cool! J

Spectacolul era organizat de o asociație româno-chineză. La masa organizatorilor stăteau mai mulți maestri de arte marțiale români.

A început spectacolul. Îi urmăream pe călugării shaolin cum foloseau Chi-ul greu, cum îl scoteau din pământ, cum îl concentrau pentru ca, la sfârșitul exercițiului, să-l pună la loc. M-am gândit să mă joc și să blochez

energia. Am auzit clar în minte porunca bătrânului: „Nuuu! Se vor răni. Nu face nimic. Ai să-ți poți demonstra cunoașterea și puterea imediat!”

Călugării au continuat să-și facă exercițiile. A urmat demonstrația bătrânului. Avea peste 80 de ani, iar mobilitatea lui era fantastică. La finalul ei, m-am trezit cu el în minte.

„Va trebui să lupti cu cel mai bun dintre elevii mei...”

„Unde?”

„Aici, în spațiul minții!”

„Care dintre ei este?” am întrebat.

Cu ochii minții, am văzut un tip bine făcut. Îi urmărisem exercițiile. Era bun sub aspect tehnic, dar foarte încrezut. Asta pentru că îi învinsese până atunci pe toți cei pe care-i întâlnise.

„Când?” am întrebat.

„Acum!”

Oponentul meu s-a apropiat de mine. Io m-am împachetat, adică am intrat în gardă, ceva între box, Muay Thai și Kickboxing. S-a mirat, a început să se miște în jurul meu, căutând o breșă. Pivotam pe picioare fără să mă descopăr, rămânând cu fața spre el. Simțeam cum caută unde să lovească. La cap, la corp... combinate. Param mintal fiecare atac, cu tibia și genunchii, loviturile de picioare de la abdomen în jos, iar cu brațele, orice lovitură în piept și la cap. Eram eficient ca un japonez. Studiasem stilurile japoneze, karate, judo, jiu-jitsu și boxul. La un moment dat, oponentul meu a rămas fără soluții și s-a oprit. Era foarte mobil, am dedus că avea o împănântare proastă, deci era slab la sol. M-am apropiat de el, l-am secerat și am dus lupta la sol. În cădere, mâna lui era deja între picioarele mele! M-am întins pe spate și i-am luxat cotul.

„Ți-am rupt mâna, am spus, te-am învins!” Și i-am dat drumul.

Nu-i venea să creadă. Parcă picase din nori. Se crezuse de neînvins și și-o luase rău pe ego! M-am trezit la loc în corpul meu, în tribună. Spectacolul a continuat...

Purtam un tricou alb, pantaloni negri largi, de pânză, pe care era imprimată regina dragonilor, și espadrile negre. Și eram chel...

Am coborât din tribune și m-am dus la călugări. M-am oprit în fața bătrânului. M-am înclinat și am salutat, împreunându-mi pumnul drept și palma stângă. Era salutul călugărilor shaolin și reprezenta Soarele și Luna, lumina și întunericul, Yin-ul și Yang-ul!

Brusc am simțit cum îmi ies mâinile energetice din corp. Aveam mâinile fizice pe lângă corp și mă uitam la cele ale spiritului meu, luminoase, întinse în față! Pe antebrațul lor se vedeau impregnați clar Tigru și Dragonul luminând în Întunericul Astral!

Brusc, unul dintre oficialii chinezi a intervenit, îmbrâncindu-i pe oameni. Cezar Culda, translatorul demonstrației, ne-a traduse că trebuie să plecăm, demonstrația s-a încheiat. Am plecat. Călugărul bătrân avea să-mi fie maestru multă vreme. Acum, când scriu, e plecat de mult timp în lumea spiritelor, dar de acolo mi-a influențat viața de nenumărate ori, în clipe grele și momente-cheie, și îi mulțumesc pe această cale.

Știam că noi, cei care am părăsit odată mănăstirile shaolin, suntem trecuți în cărțile lor sfinte și aveam să fim căutați. Mă regăsisem într-o carte în care scria unde aveam să fim în viața aceasta, dar nu m-am așteptat ca lucrurile să se deruleze astfel.

Bătrânul mi-a spus a un moment dat: „Să nu uiți că ești chinez!”

M-am gândit mult la cuvintele sale. Era și nu era chiar așa. Aveam o datorie față de poporul chinez din care mă născusem în trecut. Învățasem multe în mănăstirea shaolin din care proveneam, învinsesem dragonul de acolo și ieșisem în lume. Dar io veneam de altundeva și aveam să ajung acolo unde voiam să ajung. Așa, trăisem și experimentasem în multe țări și popoare. Unora le eram dator, altele îmi erau ele datoare mie, karmic. Ceea ce aveam însă io să fac era să sting datoriile acestea, să mă eliberez și io de ele și să eliberez acele popoare de mine...

Nu toți maștri Qigong sunt însă benefici. Și printre ei există o împărțire între maștrii buni și de cei trecuți de partea cealaltă.

La un moment dat, a venit la mine o femeie. Mi-a spus că este maștră Qigong și vrea să vadă ceva. A scos pe masă un ghem de ațe înnodate cu sute de noduri, ca acelea care se fac și pe la noi la denii, de exemplu. Numai că de fiecare nod era legat un dragon!

— Ei, și? Ce-i cu asta? am întrebat-o.

— Am vrut să văd dacă știți...

— Știu. Și ce dacă?

— Vă e frică?

— Nu, de ce mi-ar fi?

Am poftit-o să plece. Faptul că îi lega ca să-și demonstreze puterea îmi repugna. Cu greu mi-am stăpânit furia, dar am încercat să fiu cuminte. I-am dezlegat pe dragonii respectivi de la distanță.

Să nu uităm că cel care m-a învățat să trec peste dragoni fără să-i rănesc este maestrul de Qigong chinez. Repet însă: un maestru chinez pe întuneric poate aduna într-un ghem din acesta 40000 de dragoni odată. Și sunt răspândiți în toată lumea. Iar preoții ortodocși au nevoie de șapte preoți călugări ca să exorcizeze un dragon cu șapte capete! J

25. DRAGONII ȘI ARTELE MARȚIALE

A trebuit să treacă ceva timp până să-mi dau seama că fiecare grad din artele marțiale corespunde unei entități negative și că fiecare centură presupune trecerea peste un dragon de o dimensiune anume. Până la urmă, toate exercițiile și kata-urile din artele marțiale se conectează la un anumit nivel energetic și de acolo se deschide poarta către entitățile nivelului respectiv.

Un anume tip de antrenament te conectează la acel nivel de vibrație de unde vin entitățile respective. După ce mănânci, ele entități cresc ca putere și, în funcție de program sau alimentație, cresc sau scad ca agresivitate, putere, răutate. Tu, ca practicant, devii ceea ce vrei. Poți să te înrăiești sau să crești ca putere, tehnică, viteză sau înțelepciune.

„Artele marțiale sunt ca un cerc din care karate-ul sportiv este doar o mică parte! Adevărul este însă tot cercul!” spunea sensei Kasuia la unul din stagiile de arte marțiale pe care le ținea la sala Antilopa, din București.

Eram vreo 200 de practicanți în sală și, la un moment dat, sensei-ul a oprit toată sala, s-a uitat la mine și și-a dat cu pumnul la baza coloanei. Inițial, m-am uitat în spate, crezând că vorbește cu altcineva. El a zâmbit însă, mi-a dat cu pumnul strâns în osul sacru și mi-a făcut un semn care se traducea cu „unde este?”. În cele din urmă, mi-a picat fisa. Nu aveam șarpele kundalini în mine! Am spus: „*Os! Arigato gozaimashita, Sensei!*” M-am uitat după șarpele meu. Era legat de un scaun la masă, de mama fetei cu care eram la acea vreme. Motivul? De ce aveam io nevoie de stagiul de karate! J

Era clar că mă preocupa cunoașterea mai mult decât de partea fizică, așa că dispăream de la sală o perioadă. Apoi reveneam. Ceilalți își luaseră

deja centurile superioare, pe când io rămăsesem la cea maro, lucru care-l nemulțumea pe sensei-ul meu. La un moment dat, am descoperit că viteza este dată de lumină, iar forța de impact, de întuneric. Mi-am crescut lumina și m-am întors la sală. Exista, printre altele, un exercițiu de atac în cele patru părți. Sensei îl termina primul tot timpul. Antrenamentul, tehnica lui erau superioare, normal. În acea zi însă, indiferent de partea pe care s-a lucrat, am fost mai rapid ca el. Știam că dobândisem rapiditate după ce făcusem palmare cu un maestru de box de la sala unui prieten. La sfârșit, maestrul îmi spusese: „N-am crezut niciodată că mă va face să transpir un greu”! Io cântăresc 100 kg, adică sunt la categoria grea. De obicei, luptătorii de la categoria asta au forță, dar nu și viteză. Ceea ce obosește un antrenor nu este forța cu care lovește un luptător, ci viteza. Maistrul Miți îmi spunea pe la începuturi: „Hai, dom’ doctor, că facem așa până la Paște!”

Cert este că și sensei, după ce m-a certat că am lipsit de la sală, mi-a spus, după o săptămână: „Da, este adevărat, toți marii maeștri de arte marțiale au început să studieze lumina spre sfârșitul vieții!”

Problema este că s-a pierdut partea spirituală din artele marțiale și se merge foarte mult pe partea sportivă și competiție. Asta distruge practicanții. Încărcarea se face cu dragoni de luptă, dar dacă nu există o conduită spirituală, alimentară, de viață pozitivă, toată energia asta distruge sportivul.

26. ANIMALELE ȘI DRAGONII

Sună telefonul. E o prietenă de-a mea care are firmă de contabilitate și se ocupă și de hârtiile mele.

— Auzi, l-ai trimis pe Costică pentru împuternicire și Lăbuș nu-l lasă să intre în birou. Ce are?

Pe Lăbuș îl găsisem de pui, acum peste 12 ani. Era atât de mic, că intrase în casă pe sub poartă! Cum nu-l puteam ține, fiindcă aveam deja câini, a fost adoptat de firma de contabilitate. Acum era bătrân, dar rămăsese mascota firmei.

Îl mășor pe omul meu și descopăr că preluase un dragon.

— Are un dragon pe el. Scriu despre ei și cred că mi s-a umplut casa de ei.

— Daaa? Bine. Nu știam ce are cu el, de nu-l primește.

Animalele, fiind sensibile, simt dragonii. Pe unii îi acceptă, pe alții îi resping. Și ei au feblețea lor. Am un pisoi care, dacă simte un dragon lângă mine, ori se așază lângă mine și se uită fix la el, ori îl miaună până îl face să plece.

27. DRAGONII ȘI MOARTEA

Ziua începuse bine, doar că nu reușiserăm să ne sincronizăm și întârziam. Ne enervaserăm amândoi, fără motiv. Mergeam îmbufnați să luăm copiii. Ceva m-a determinat să măsoz la semafor. Era un dragon cu nouă capete cu valori la minus, rău. De unde venise? Habar nu aveam. M-am gândit să-i spun lui C. despre el, dar am renunțat.

Drumul spre mare a decurs fără incidente. Ne-am oprit să ne cumpărăm sucuri și ceva de ronțăit. Ajunși la mare, starea noastră de spirit s-a schimbat. Marea Neagră era atât de albastră! Nu o văzusem așa niciodată. Era azurie! Am mers la restaurantul de pe malul mării pe care ni-l recomandaseră prietenii noștri din Franța. Doar că treptele treceau peste calea ferată. Sunt atent la trenuri, am crescut pe lângă calea ferată. Totuși, de data asta, am fost neglijent... Pe porțiunea care traversa calea ferată erau două femei, o băbuță ce abia mergea și un chelner de la restaurant, care o sprijinea. M-am uitat în dreapta și am văzut venind trenul. Era destul de departe, așa că nu m-am impacientat prea tare.

„Trenul!” am apucat să strig. Unul dintre copii era în fața mea, celălalt în spate, cu iubita mea... Parcă o mână nevăzută m-a împins în față și prin spate mi-a trecut trenul! Nici măcar nu m-am gândit ce viteză are și cât de repede poate ajunge în dreptul nostru. Mi-am dat seama că am trecut pe lângă moarte... nu numai io, ci și ai mei. Ceea ce m-a frapat a fost *timing*-ul. Am ajuns acolo exact când trecea trenul... J Era, clar, o mânăreală. Mi-am reamintit de dragonul cu nouă capete de dimineață. L-am împachetat. Deși supărat rău pe el, nu l-am rănit. Până la urmă, ce vină avea, că nu-l împachetasem? Făcea ce avea de făcut. Mierlea oameni! Treaba mea era să scap. L-am pedepsit să stea legat până înțelege lumea

spirituală. Venea de la minus, așa că avea să stea așa o vreme. Fata mi s-a speriat că putea da trenul peste mine, dar s-a liniștit când i-am spus: „Nu mor caii când vor câinii!” Io mai trecusem pe lângă moarte de destule ori.

Circulau pe net filmulețe cu accidente de motocicletă sau de mașină. Unele ar fi fost chiar comice dacă nu ar fi murit oameni în ele. Un motociclist croșetează pe autostradă și, neavând pe unde să treacă, încearcă banda de siguranță, doar că acolo e un automobil cu portbagajul deschis. Intră direct în el cu toată viteza! În spate, dragonii se amuzau...

Mașina mergea bine. Nu apucasem să fac prea multe teste cu ea. Prima urcare pe Poiană fusese bună, dar frânarea nu mergea ca lumea. Cutia secvențială funcționa cum trebuie, mașina urcând foarte repede în viteză. Era pauza până la manșele de cronometrate și de concurs, așa că i-am rugat pe băieți să verifice frânele. Nu le simțeam ok.

— Îți setăm să frâneze mai bine spatele și vedem cum e după prima cronometrată, mi-a spus unul dintre mecanici.

M-am urcat în mașină și am mai dat un sfert de tură la butonul care seta raportul de frânare față-spate. De ce am făcut-o? Habar n-am... din prostie? J Cert este că în minte mi-a venit dragonul pe care îl aveam. „Am să te omor!” m-a amenințat. „O s-o omori pe mă-ta!” i-am replicat, ca un adevărat maestru.

Plecarea în cursă a fost perfectă. Totul era ok, cauciucurile reci glisau pe primul viraj de pe pod. Urma o linie de câteva sute de metri. Am ieșit cu a treia, i-am dat a patra și apoi a cincea... Trecusem bine de 150 de km pe oră. Și mi s-a părut că nu am destul timp să frânez (deși aveam J), așa că am frânat. Am avut impresia că mașina nu se oprește, așa că am frânat mai tare. Mitsuba mea s-a rotit și s-a răsucit violent. Dacă mă întreabă cineva cum am lovit mașina, nu știu să-i răspund. Cert este că, întrebat cum am lovit-o, cineva a spus în stație: „De jur împrejur!” Totul a durat foarte puțin, deși, din mașină, mi s-a părut o veșnicie. Am dezlegat centurile și am coborât.

Mi-am văzut prietenii fugind spre mine. Erau destul de îngrijorați. Io nu aveam nimic, dar mă uitam la mașina pe care abia o construisem. Avea toate roțile rupte. Noroc că atenuaseră din șoc și fusese atinsă mai mult tăblăraia. Până la urmă, dragonul s-a răzbunat pe mine.

28. DRAGONII ÎNTRUPAȚI

Dragonii întrupați sunt altfel. Puterea lor interioară este deosebită de a celorlalți copii. Evident că asta îi face hiperkinetici. Tendința este de a-i considera bolnavi și a-i diagnostica. Asta convine firmelor de medicamente, care au ajuns să dea medicamente și celor sănătoși. Țăsta da, marketing! Copiii care au un dragon în loc de șarpe kundalini au sexualitate și agresivitate crescută. În realitate, sunt cei care, puși în locul potrivit și educați cum trebuie, pot deveni campionii în sportul de mâine. Desființarea școlilor sportive a făcut ca ei să fie considerați defecti. Au atâta energie, că nu pot sta locului. Abia după ce-și consumă surplusul de energie pot sta cuminiți în bancă. Asta nu înseamnă că sunt defecti. Firește, manifestarea lor depinde de gradul lor de evoluție și, implicit, de beneficiata și lumina lor interioară. Inteligența lor emoțională nativă contează. Din păcate, neavând educatori sau antrenori care să înțeleagă acest lucru, se pierd talente. Paradoxal, dar, în cazul lor, diferența dintre autism și performanță ține doar de educație, de cei care îi cresc, de părinți, educatori, antrenori și profesori.

Problema acestor copii este cauzată, de cele mai multe ori, de părinți. Având putere interioară mare, copiii ajung să-și domine părinții și îi determină să-i lase să facă ce vor. Nu-și consumă rezervele de energie fizice și sunt ca băgați în priză. Obosiți, părinții se bucură că se liniștesc în fața tabletei, telefonului și televizorului. Lipsa lor de concentrare e provocată de excesul de energie brută, fizică. Părinții nu le pot spune copiilor, le fac pe voie și le împiedică formarea mecanismului gândirii. Acesta se formează ca urmare a frustrării, atunci când copilul încearcă să găsească soluții pentru a-și îndeplini scopul, trecând peste interdicția pusă de părinte.

Copiii și dragonii

Copiii văd dragonii, îi iubesc și se joacă cu ei. Îi recunosc pe cei buni și pe cei răi. Odată a venit la mine un băiat. Avea doi dragoni, unul roșu și unul verde. Zice: „Ăștia sunt dragonii mei.”

Dar cea mai drăguță fază a fost când, odată, m-a durut capul cumplit din cauza mai multor dragoni. Ne-am întâlnit la masă, la restaurant, cu o familie care avea un băiețel care vede. Nu se putea uita la mine, atât eram de încărcat negativ! J

— Ce e, nu-ți place dragonul meu? l-am întrebat în glumă.

— Dragoș are un dragon urât și mare și e supărat nu-i dă de mâncare! Îi e foame... mi-a transmis prin intermediul părinților lui. J

Postisem în ziua aceea și de-asta era supărat dragonul pe mine.

Dragonii și autismul

Ușa de la locul în care țineam consultațiile, un hotel din Timișoara, s-a deschis și a intrat o mamă cu fetița ei. Cea mică nu părea să aibă mai mult de nouă ani. A început să se plimbe ca leul în cușcă. Venise să vadă dacă pot s-o ajut cu ceva. La nivel de sine, fata nu avea un șarpe, ci un dragon mare, cu nouă capete! Problema era că devenea în ce în ce mai agresivă. Am început să-i fac măsurătorile. Dragonul ei era de cer foarte mic. Parcă 2, dacă îmi amintesc bine. Fusesse maestru de arte marțiale și dezvoltase doar partea fizică, fără a crea binele. Automat, își consumase sufletul și-l transformase în memorie kinestezică, în programe negative. Întrebarea era dacă se putea face ceva pentru viața asta. Aici intervin plățile karmice și ajutorarea celorlalți.

29. DRAGONII NEAMURILOR, KARMA DE NEAM ȘI CEA PERSONALĂ

Am vorbit despre plățile pe care le-am avut față de Spania, față de Franța, față de România. Vă spun cu certitudine că nu te poți elibera de pământ dacă nu-ți plătești toate datoriile.

Există o karmă de neam, așa cum există o karmă personală. De ce este important de știut acest lucru? Înainte de toate, ca să știți dacă vă afectează și pe voi karma poporului în care trăiți și a celui din care proveniți. Dacă am o karmă de neam față de România, tot ce există în țara asta îmi va sta împotriva, „râul, ramul”... Dacă am dharmacu Italia înseamnă că degeaba stau în România, că nu mi se va lega nimic și ar trebui să plec în Italia, acolo mi-ar merge toate șnur. Bineînțeles că, dacă ai karmă în general, nu-ți va merge bine nicăieri până ce nu o plătești.

Înțelegând karma de neam, se poate prevedea ce se va întâmpla cu popoarele care au dus războaie de asuprire, au folosit sclavi și au fost imperii.

Orice război pleacă de la nivelul dragonului neamului respectiv. Nu îi pune Dumnezeu pe oameni să se ucidă între ei. Nu vorbim acum despre jertfele umane care se făceau în numele zeilor și pentru ei. Acesta va fi alt subiect.

De unde a plecat nevoia de cotropire? Tocmai din nevoia de a crește ca putere, din nevoia ierarhiei, din nevoia de a obține ușor binele. Oamenii și-au dat seama că, dacă sunt mai mulți, au putere de supraviețuire mai mare și lucrurile devin mai ușoare. În consecință, au încercat să crească cât mai

mult. În plus, ideea de puternic și slab – cel care comandă și cel care execută – vine încă din lumea animală și, mai înainte, de la ierarhiile de îngeri.

Dacă este să facem o paralelă între un animal și un popor, atunci și animalul mănâncă pentru a crește și a se înmulți. Natura a demonstrat că un grup are mai multe șanse de supraviețuire decât un individ și că un animal, cu cât este mai mare, cu atât este mai greu de doborât. Atunci intervin cei doi factori, puterea și dimensiunea. Moartea dinozaurilor a selectat un anumit tip de animale care să rămână pe pământ.

Creșterea se produce întotdeauna prin înglobare. Organismul ia particule, informație, energie și spirit din exterior și crește cantitativ și calitativ. Peștele cel mare înghite peștele cel mic, crește și dă naștere puilor...

Popoarele au procedat la fel. Au încercat să-și sporească puterea supunând și înglobând alte popoare, pentru ca apoi să încerce să le facă să dispară.

În momentul cuceririi unor teritorii, evident că terenurile de acolo se iau cu tot cu dragonii locurilor respective. Roma dădea terenurile cucerite soldaților ei care ieșeau la pensie. În felul acesta, prin urmașii lor, își asigura conducerea în teritoriile ocupate. Se mixau popoare care deveneau metise și acceptau mai ușor supremația Romei. La fel au făcut toate popoarele cotropitoare. Rusia a strămutat românii din Basarabia, i-a dus în Banat și i-a înlocuit cu găgăuzi. Tito, care era croat, i-a strămutat pe croați pe coasta Dalmației, iar ruperea Iugoslaviei a lăsat Serbia fără ieșire la mare. Și tot așa.

Se întâmplă un fenomen interesant când locuiești puțin mai mult într-un loc nou. Prin ceea ce mănânci și este crescut în acel loc, indiferent dacă este vorba de plante sau animale, de apa din acel loc, tu, în realitate, te schimbi ca vibrație și începi să întri în rezonanță cu locul și, implicit, cu dragonii lui, cu civilizația din acel spațiu. Datorită apei și ierbii pe care o pasc aici, oile românești sunt mai bune și au mare căutare în țările arabe. S-a încercat adaptarea lor în alte părți, dar nu au avut aceeași calitate.

Mă gândeam la faptul că în Harghita și Covasna sunt mai mulți unguri. N-au fost ei primii acolo, e clar. Când dacii aveau case și cetăți, ei trăiau în iurte prin câmpia Pannoniei. Io am avut vieți de hun și mi-au plăcut. Am avut și vieți de român. Nu mă consider nici una, nici alta, pur și simplu accept că în viața asta sunt român. Cert este că motivul pentru care au rămas mai mulți unguri în zonele respective se datorează faptului că au rezonat mai mult cu dragonii locului decât românii.

Paradoxal, am trăit tot timpul cu frica inconștientă că mă dă cineva afară din țară, pentru că, în viețile trecute, am fost excomunicat de Vatican pentru ceea ce am scris, exilat de Roma din același motiv, expulzat din Franța pentru crezurile mele. Așa că nu e de mirare că mi-a luat ceva timp să scriu despre Adevăr, din cauza fricii de afurisenia Bisericii Ortodoxe a lui Cristos.

Dacă ne uităm la situația fostelor mari imperii, observăm că Anglia, Franța și Spania sunt pline de marocani, de negri, adică de toate popoare pe care le-au supus prin forță.

Popoarele nordice ale Europei nu au fost vikingi? Nu au tâlhărit pe unde au fost? Acum de ce se supără că vin peste ele urmașii celor pe care i-au supus cu forța?

Grecii au fost cuceritori. Ce se întâmplă acum? Grecia este vândută, bucată cu bucată, străinilor!

30. REIKI ȘI DRAGONII

Reiki cred că este cel mai frumos dar făcut de Dumnezeu pământului, pentru că se exclude pe sine însuși și dă acces oamenilor la lumină fără să pună nicio condiție. Dacă creștinismul presupune ascultarea și închinarea la Iisus, în Reiki, accesul la Lumina Duhului Sfânt este necondiționat.

Având acces la lumină, e mult mai ușor să învingi un dragon. Dragonii sunt atrași de ea și încearcă s-o ia de la cei care o au. Și atunci, pe măsura evoluției tale spirituale, atragi diverși dragoni, din ce în ce mai mari, conform cu propriile tale lecții. Învingerea dragonului trebuie făcută cu lumina și fluxul optim. Altfel, dacă lumina este prea mare ca vibrație, îl arzi și nu e bine să-l rănești; iar dacă îi trimiți lumină puțină și de vibrație mică, mai mult îl iriți. Se pune problema dacă poți să-i transmiți destulă lumină... Dacă poți să-i transmiți destulă lumină și iubire, la un moment dat, el se va înveli ca într-o bulă de lumină și-l vei putea învinge.

O doamnă, supărată că tot învăț oamenii să lege capetele dragonilor, mi-a zis la un curs:

— Domnu' doctor, eu cred că este mai bine să-i învingi cu lumină și iubire. Nu să le legăm capetele, ci să le dau lumină și iubire până înțeleg.

Și eu îi răspund:

— E perfect. Dar dacă tu ești singură și vin 60000 de dragoni deodată peste București, de nu se mai înțelege persoană cu persoană, pentru că îi iau pe toți de cap și intersecțiile sunt varză, crezi că ai timp să-i iubești pe toți? Lasă că-i leg acum și-i iubesc și educ mai târziu.

În altă ordine de idei, dacă vine un dragon rău (poate să iște ceartă, bătaie, crimă), e clar că trebuie educat, dar până și pe un pârâiaș mai întâi îl duci la închisoare și după aia, cât stă la acolo, îl educi. Și pe un bolnav

psihic mai întâi îl duci la spital, îi dai pastile și după aceea faci psihoterapie cu el. În episodul posesiei provocate unor dragoni, omul de lângă tine, omul pe care îl cunoști, se schimbă, își schimbă gândirea cu 180 de grade.

Evident că oamenii cu vârste astrale mari sau îngerii întrupați nu au asemenea probleme, fiindcă sunt mari. Trebuie făcută diferența între unul ca el și un om mic ca vârstă astrală, care se enervează și sparge tot prin casă. Nici măcar el nu are vreo vină. Dacă ai ști cum eram eu la 20 de ani, ai zice că sunt coleric. Oricum sunt, dar în măsură mai mică. Dar imaginați-vă că veneau toate astea peste mine și eram varză. Îți trebuie timp, răbdare și educație ca să faci un om să crească la nivelul la care să stăpânească dragonii. De-asta sunt de apreciat cei care fac arte marțiale, pentru capacitatea lor de a stăpâni dragonii din ei. Dacă ieși răul pe care îl stăpânește un maestru de karate veritabil și-l trimiți unui călugăr ortodox, l-ai distrus definitiv pe cel din urmă.

Important este că peste fiecare vor veni numai dragonii complementari lui, rar vreunul mai mare decât poate duce singur și, dacă se întâmplă așa, este ca un tratament pentru ego.

Dacă treceți sau ați trecut deja prin momente în care ați întâmpinat probleme de judecată cauzate de un dragon, dacă ați întâlnit ori veți întâlni un dragon, trebuie să știți ce să faceți cu el. Nu trebuie să vă temeți. Dragonii nu pot să ne facă probleme decât din cauza propriilor noastre slăbiciuni care, odată descoperite, trebuie rezolvate.

Reiki și sistemele neo Reiki sunt foarte bune din următoarele motive:

1) aduc ghizi care dau putere interioară mai mare;

2) cresc lumina interioară. Cu cât ai lumina interioară mai mare, cu atât dragonul te va respecta mai mult și nu-ți va face rău. Vibrația spiritului, dacă este mare, îl arde. Se teme de tine, nici nu vrea să pui mâna pe el. Și atunci fuge. Dacă a venit pe cap, e clar că a fost trimis, de Dumnezeu sau altcineva. Dar în nici un caz nu vrea să-l rănești. El, în lumină, vede răul. Care-l arde. Gândiți-vă că dragonii sunt, totuși, ființe ale întunericului și, dacă te duci cu lumină peste ei, imediat se cumițesc. Soluția este să faci lucrul ăsta... Eu dau drumul la lumină (prin Reiki se folosește CKR, SHK, HSYSN, DKM ȘI OM). Înainte, când dădeam drumul la lumină direct de

vibrație mare, îi ardeam. Acum îi dau drumul încetinel, până zice dragonul că se recunoaște învins. E ca atunci când strângi de gât, dar nu foarte tare. Și, când zice „m-ai învins!”, îl las în pace.

Am avut și eu orgoliile mele, încercând să-mi demonstrez puterea de a trece peste dragoni cu cât mai multe capete, dar mi s-au atenuat.

Reiki mi-a dat acces la lumină de vibrație mai mare față de ce știam io din creștinism și, automat, m-a ajutat să trec mai ușor și peste demoni, și peste dragoni.

După un timp de practică Reiki, am ajuns să fac inițiere în măiestrie, când dobândești acces la simbolul dragonului. Dar nici în Reiki nu se spune foarte multe despre dragoni. Se spune că sunt capabili să transforme binele în rău sau răul în bine, sunt și buni și mai puțin buni, dar alte date despre ei nu se dau.

Cu dragonul Reiki m-am întâlnit când străbăteam drumurile patriei, spre unul din orașele unde aveam de ținut cursuri și inițieri. Cum conduceam, am simțit ceva, un fel de rezistență, precum un nor care mă împiedica să ajung la destinație. Era un grup de persoane care nu se bucurau de venirea mea și nu voiau să ajung în zona respectivă. Chiar nu știam ce să fac, pentru că trebuia și să conduc, și să ajung acolo, și să scap și de ceea ce venea. Atunci mi-a venit în minte să fac dragonul. L-am desenat mental, am procedat exact ca în Reiki CHR, SHK, HSZSN, Dragonul, și i-am dat drumul. Cu coada ochiului, am văzut că vine un dragon alb, de lumină, foarte frumos. Io eram înconjurat de o bulă mare, neagră care-mi puneă frână. Nu erau imagini pe care să mi le fi creat eu însumi, pentru că nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva. Dragonul alb a înghițit bula neagră și a lăsat în urma lui trei ouă de lumină. A transformat toată bula de întuneric în trei lucruri pozitive pentru mine. E bine să țineți minte că orice lucru negativ poate fi transformat într-unul pozitiv și dragonul alb din Reiki este unul dintre intermediarii acestor lucruri. Mă refer la inițiații, la maestrii Reiki.

În momentul respectiv, mi-am dat seama cât de important este să știi cum e cu dragonii și ce să faci cu ei.

Inițierea în măiestria Reiki îți aduce un dragon. Dar și când îi inițiezi pe alții capeți câte un dragon pentru fiecare maestru pe care l-ai inițiat. Așa

că, cu cât ai mai mulți maestri, cu atât ai mai mulți dragoni. Sau, mă rog, acces la mai mulți dragoni. E foarte important. Capacitatea de a sublima energia negativă devine din ce în ce mai mare. Aici apare importanța inițierii tale și a altora. Dacă mă inițiez și mă reinițiez în măiestrie, automat am acces la mai mulți dragoni.

Meditația pe simbolul Reiki al dragonului

Ne imaginăm o ușă cu simbolul dragonului pe ea la nivel astral. Închideți ochii. Intratul în alfa: inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3. Îmi imaginez ușa cu simbolul dragonului pe ea. Și-i dau lumină. Puteți să puneți și crucea, dacă nu știți simbolul dragonului. Și-i dau lumină sau mă rog (*Tatăl nostru*, rugăciune către Maica, Psalmul 50). Ușa se deschide. Când se deschide, intrați. Acolo întâlniți dragonul vostru. Dragonii au culoare și formă, pot avea aripi sau nu, pot avea dimensiuni, pot avea un număr de capete. Dragonii de terapie sunt albi, dar pot fi galbeni, verzi, roșii, sexuali; cei de luptă sunt negri, maro și cu verde; pot fi albaștri, pot fi de bani, adică de bogăție – dragonii aurului material. Sunt foarte multe feluri. Bun. Cu ocazia asta, învățăm cum să-i și legăm. Nu vreau să-i răniți, deși va trebui să învățați să-i loviți și cu sabia. Câteodată nu ai încotro. O să exersați pe altceva. Loviți cu sabia doar dacă sunteți nevoiți. Deocamdată, nu vreau să vă învăț cum, v-am zis doar că există această posibilitate. Soluția este să vă imaginați cum îi luați capul dragonului în timp ce vă rugați și îl înnodeați. Nu e obligatoriu să-l lăsați înnodeat. Puteți să-l deznodați în momentul în care spune „m-ai învins” și să-l lăsați în pace. Întrebați-l ce vrea, ce nevoie are și cu ce vă poate ajuta el pe voi. Relația cu el trebuie să fie o relație *win-win*. Voi îl ajutați pe el, el vă ajută pe voi. Eu sunt iubit și mă cheamă pentru că știu că-i ajut. Pe măsură ce i-am ajutat, mi s-a dus vestea. Bun. Luați-vă rămas bun de la dragon. Acum îl știți, îl simțiți, are un nume. Ieșiți pe ușă și deschideți ochii. Bun. Acesta este dragonul vostru.

Nu există cărți din care să aflați ce vârstă, culoare etc. are. Luați frumos fișa psi și măsurați-i caracteristicile. N-am ce să vă spun altceva. Nu există niciun compendiu de dragoni. Suntem abia la începuturi.

31. RADIESTEZIA ȘI DRAGONII

Nicăieri în cursurile de la IE nu se vorbește despre dragoni. Inițial, am crezut că cei care le predau nu știu prea multe despre ei. Ulterior, mi-am dat seama că, de fapt, știu, dar se prefac că nu știu. Îi studiază, dar nu răspândesc cunoștințele despre ei. Motivul? Iisus. Așa au ordin de la Iisus.

Multe dintre adevăruri nu erau enunțate, ba chiar se mințea în privința dragonilor. La ultima mea întâlnire cu comandorul, pe hol, el fiind străjuit de Mihai și de Gabriel în stânga și dreapta, mi-a spus:

„Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră mințind din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în Ceruri!” (Matei, 5:2-12)

Cu alte cuvinte, nu erau spuse cu adevărat valorile Îngerilor întrupați, nici ale principiilor divine. Toți erau puși în aceeași oală cu Fiii de Dumnezeu, cu oamenii. Le-am trimis mai mulți elevi, maeștrii de-ai mei, cursanți și pacienți, special ca să văd dacă le spun valorile reale. Chiar și cele ale îngerilor și principiilor divine, venite de deasupra nivelului cristic, erau măsluite! J Motivul? NU CUMVA CUIVA SĂ LE TREACĂ PRIN CAP CĂ AR PUTEA FI MAI PRESUS DE MULTPREAPREȚIOSUL ȘI MULTPREAMINUNATUL Iisus!

Iar comandorul îmi explicase printr-o fericire că făcea voia lui Iisus. Până și capacele puse celor cu vârste astrale mari, îngerilor și Maicilor, erau puse tot datorită lui. Spera să supună toate Cerurile sub el! Și ghiciți: n-a putut!

Mi-o furasem de la unul din mai marii radiesteziei exact de Bobotează și îmi luase, cu ocazia, asta toți îngerii. Cu greu mă dădeam jos din pat. Norocul meu, Dumnezeu, Sfinții, în ziua aceea am avut programată

o doamnă care era terapeut și, în timpul în care trebuia să o ajut io p ea, m-a ajutat ea pe mine, mi-a făcut terapie!

După ce mi-a trecut, m-am dus peste cei de la IE cu dorința de a-l bate, la propriu, pe cel care mă lovise. Am intrat peste ei. Evident că nu mi-am dat seama de ce nu mă pot apropia de el în timp ce îl certam. Nu zicea nimic. Nici măcar nu se apăra verbal. Aveam cu mine un dragon cu șapte capete. Asta era puterea la care ajunseseam la acel moment. Unul dintre lectori a vrut să mi-l lovească. „Lasă-l, este în transformare!” l-a oprit comandorul. Deci știau despre dragoni, îi vedeau și cunoșteau și etapele evoluției lor. Totuși, în cursurile de la radiestezie nu se pomenise nicăieri de ei.

32. APLICAȚIILE FOLOSIRII DRAGONILOR

Sunt nenumărate aceste aplicații. Am vorbit deja despre unele, cum ar fi terapia, în care se folosesc dragonii de vindecare. Există posibilitatea folosirii lor în protecție și pază de locuri, persoane, lucruri... Se folosesc în magie, manipulare socială, afaceri și recuperări de bani.

Au mare eficiență în evoluția spirituală. Învingerea dragonilor aduce aur spiritual și potențiale divine.

Se pot întrebuința în informații, poliție, poliția de frontieră, armată.

Se pot folosi la dezvoltarea aptitudinilor fizice și psihice și dobândirea de potențiale noi, la dezvoltarea IQ-ului.

Creșterea performanțelor sportive este una dintre aplicațiile importante ale folosirii dragonilor.

Pot fi utilizați la reeducarea persoanelor antisociale, dresarea câinilor utilitari pentru orbi, descoperirea drogurilor, armelor, explozibililor.

În ceea ce-i privește pe oameni, dragonii pot fi folosiți la dezvoltarea personală, depășirea limitelor, limitărilor și pragurilor psihice; în muzică, pentru repetiții și dobândirea virtuozității artistice; în actorie, pentru dezvoltarea calităților specifice actorilor; la utilizare eficientă a spațiilor, pentru activități compatibile specifice.

Am fost întrebat odată dacă există vreo legătură între dragonii locurilor și dreptul divin la casă. Răspunsul este afirmativ. Dacă ai plăți față de dragoni, nu poți stăpâni dragonul locului respectiv. În momentul în care ai casă, prin tine începe să se manifeste dragonul locului. Nu se întâmplă la bloc. De ce? Foarte simplu. Din cauza câmpurilor vecinilor de sub tine, cel mai afectat de dragonul locului fiind cel de la parter. Influența dragonului se

estompează din ce în ce mai mult la etajele superioare. Deci cel mai zen cine e, teoretic? Locatarul de la ultimul etaj.

De ce e important acest lucru? Ca să înțelegeți că motivul pentru care, de multe ori, nu vi se îngăduie o casă nu e pentru răul vostru, ci e spre binele vostru, pentru că nu ați rezista în zonă cu dragonul respectiv, care poate să-ți facă viața amară. Ce te faci dacă un dragon te place pe tine, dar nu și pe nevasta ta? Ai încurcat-o. Vorbesc foarte serios. Dacă te muți într-un loc și dragonului respectiv nu-i plăci, n-o să stai acolo. Îți face atâtea belele până pleci singur. Dacă nu-i place nevasta ta, îi face atâtea, încât nu mai calcă pe acolo.

Războiul PSI și dragonii

Vrem, nu vrem, vom fi obligați să învățăm despre dragoni. La ora actuală, dincolo de războiul material, se poartă un război spiritual. Războiul spiritual îl precede pe cel material, economic. Mai întâi, este distrus și încălecat spiritul unui popor; după aceea, poporul este nimicit din punct de vedere economic. Nu se poate invers. În prezent, spiritul și materialul sunt ceea ce zicea Napoleon pe vremea lui: „există, în lumea asta, două puteri: sabia și spiritul. În perspectivă, sabia este învinsă întotdeauna de spirit.”

În timpul nostru, sabia este reprezentată de bani. Da? Bani sunt ok, dar să știți că spiritul trece peste bani. Poți să fii cel mai bogat om, dar dacă cineva care are cunoaștere se hotărăște să te aducă la sapă de lemn, te aduce la sapă de lemn prin cunoaștere. Iar dacă tu nu ai cunoaștere și protecție, n-ai nicio șansă. Am văzut oameni care au fost bogați, dar au ajuns în situația de a nu mai avea lumină în casă. Deținuseră fabrică de pâine, cofetării și restaurante. Erau victimele unor atacuri psi. Când am ajuns eu la ei, luminau vila cu lumânări, pentru că aveau curentul tăiat. Am văzut cum oamenii urcă și apoi cad. Te crezi atotputernic când ai bani și ești sus, pe urmă ți-o iei în freză și te duci în cap. Am văzut foști milionari vânzând ziare la semafor...

Chiar dacă nu te distruge cineva economic, la ce-ți mai folosesc banii pe patul de spital? Am văzut oameni care nu și-au găsit leacul nici la

clinicile din străinătate. Din cauza asta spun că cel mai important lucru, în perspectivă, rămâne spiritul.

Există un plan de expansiune al Chinei. Din punct de vedere spiritual, este firesc, pentru că sunt prea mulți chinezi. Noi trăim foarte bine raportat la suprafața țării. La ei, densitatea populației este mult prea mare. Expansiunea lor este, așadar, un proces natural. E ca la animale. Când o haită crește prea mult și nu mai are de unde își lua hrana, ce face? Se duce peste altă haită. Și oamenii sunt la fel, orice-ați zice. Foamea nu are nicio legătură cu spiritualitatea. Da, dacă ești spiritual, poți să rezisti la foame; în caz contrar, nu rezisti. Rodica Ojog Brașoveanu, cred, a scris o carte în care unul îi ține într-o cușcă pe mai mulți, fiindcă a pus pariu că un profesor universitar, de foame și sete, ajunge să-l mănânce pe altul sau să-i bea sângele.

În acest plan de expansiune al Chinei asupra întregii lumi, prima oară se trimit dragoni. Voi îi acceptați pe dragonii aceștia mici, pentru că nu știți ce să faceți cu ei. Îi integrați și începeți să mâncați chinezește, să vă îmbrăcați chinezește, să cumpărați lucruri chinezești și vă distrugeți propria economie, vă distrugeți propriile fabrici, uzine, business-uri. După aceea, băieții vin înapoi și vă cumpără.

Prima mea apariție în plan material este în China. Apar acolo, în catastifele călugărilor shaolin. Mă știu, mă cunosc și mă cam înjură. Era să mor când am scris despre dragoni acum nu știu câți ani. Numai că trebuia să scriu. De ce? Pentru că e firesc. Nu mi-au dat ei tainele lor. Le-am descoperit. Nu le-am luat din cărți. Apropo de dragoni, prima oară despre ei acolo, în China, am învățat. De asta există nivelul dragonului și de asta auzeți de Bruce Lee și la nivelul dragonului. Titlurile filmelor lui sunt *Calea dragonului*, *Intrarea dragonului* etc. El ajunsese la nivelul acesta. Dacă vreți să știți, avea un dragon cu șapte capete, de-aia îi bătea pe toți. Când a trecut la mai mult, a murit. Se spune că l-au omorât preoții, adică maeștrii chinezi, pentru că a dezvăluit tainele artelor marțiale. Nici măcar nu le-a dezvăluit, că n-a spus mare lucru... și nici măcar n-a fost el, că, până la urmă, în filmul cu kung fu nici măcar n-a jucat el. Deci nu el e vinovat de răspândirea cunoștințelor din mănăstirea shaolin în Europa. Vă spun acestea

ca să înțelegi că accidente se mai întâmplă. Mai ales când calci pe cineva pe coadă.

Maestrii Qigong chinezi vin cu câteva mii de dragoni într-o bocceluță și îi împrăștie. E o chestie foarte simplă. Voi aveți impresia că un dragon trebuie să fie așa... să-l vezi de la distanță. Nu. E ca în Harry Potter. Îți vine cutiuța cu dragonul, poate să fie într-o ciocolățică. Îți iei dragonul, îl papi, îl crești fără să știi și, când se face mare, te îndrepti așa, ușor, către China. Bun. Cine nu se îndreaptă către China? De obicei, cei care au practică spirituală creștină. Dragonilor ăștora nu prea le place Cristos. Că i-a cam ars. Și atunci fug de biserică. Atâta timp cât biserica ortodoxă sau preoții nu aplică decât o singură metodă de exorcizare – îi stropesc cu agheasmă – normal că nu-i iubesc. Voi ați iubi pe cineva care vă stropește cu plumb topit?

De venit, dragonii tot vin, dar pot evita să fiu manipulat prin ei. Ori îi domin io, ori mă domină ei.

Dragonii și puterea interioară

Sunt mulți cei preocupați de putere și de creșterea puterii interioare. Numai că puterea, fără înțelepciune, este îngrozitoare. Puterea, în modul, este dată de vârsta astrală, dar și de cea dobândită. Cunoașterea înseamnă putere. Și mai e un lucru important în dobândirea puterii: aplicarea cunoașterii. Poți să citești tone de cărți, dacă nu știi să le aplici în plan practic, e degeaba. Cel mai important lucru este practica spirituală. În general, oamenii despart viața personală de cea spirituală, fără să înțeleagă că ele, în realitate, se împletesc. De exemplu, dacă merg într-o vacanță la un hotel, nu ajung degeaba nici în locul, nici în hotelul respectiv. De obicei, mă duc acolo pentru că acolo este un dragon al locului, care mă cheamă fiindcă vrea să-l ajut să plece. Evident că și el mă poate ajuta pe mine. Dacă vrei un dragon cu adevărat mare și de bani, te cazezi frumos la un hotel de lux, unde te costă câteva sute de euro camera pe noapte, și iei unul dintre cei mari. Trebuie doar să treci peste acel talent al românului de a umbla după chilipiruri și oferte. Oricum, pe măsură ce treci peste ei, ajungi în zone unde

sunt dragonii mari. Ajutându-i pe dragoni să se transforme, te cheamă ei, știind dacă poți să-i ajuți sau nu. Te aleg ei pe tine, deoarece simt cât poți să-i ajuți.

Și eu am avut scheme de gândire. Ni s-a băgat în cap ideea că Iisus este cel mai cel și chiar am crezut asta, până într-o zi. M-am gândit așa: „Dacă Iisus a avut 12 apostoli, dragonul maxim este de 14 capete, pentru că erau și el, și Maria Magdalena acolo.” Nu? Țeapă. Am făcut cursul de dragoni și mă sună o fată.

— Să vezi ce-am pățit.

— Ce?

— Mergeam într-un loc și am avut senzația, la un moment dat, că se cutremură pământul de sub mine. – Ea, înger întrupat. – Și am întrebat pe cineva: „Bă, tu simți ceva?” „Nu simt nimic.” Bă, și pământul făcea așa și când... un dragon de-ăla mare. Bă, dar avea 15 capete. – Fata și vede. – Ai greșit, nu sunt maximum 12.

Mi-a întors universul peste cap. Așa am ajuns să caut dragonii cu valoarea maximă. M-am dus să verific ce-i cu cele 22 de capete, ce-i cu cele 22 de *sefirot* și am găsit dragonul cu 22 de capete de sub templul lui Solomon.

La ora asta, vin dragoni și mai mari din universal spiritual, ca să învețe pe pământ.

Dragonii și muzica

Palma de Mallorca. Printre locurile de vizitat acolo este *Cuevas del Drach* (Peșterile dragonului). Frumos este că zilnic se organizează acolo concerte pentru vizitatori. Un om cântă la o pianină care vine pe apă din întuneric. Muzica și luminile creează o atmosferă feerică. Mă întrebam ce entitate e acolo. Era un dragon căruia îi plăcea muzica. Muzica te conectează la ceruri, se deschide către lumină și o aduce pe pământ. Asta face ca dragonii să se încarce și să crească în vibrație.

Jertfele și dragonii

Jertfele presupuneau vărsarea sângelui pe pământ. Odată cu sângele, pe pământ se scurgea și sufletul animalului sau omului respectiv. Cu câte mai multe jertfe se făceau, cu atât se obținea ajutorul unei entități negative mai mari aflate în pământ, pentru că primea suflet. Cum ele sunt interesate de suflet, automat au nevoie de cât mai multe jertfe.

Vărsând sânge, se răscumpără greșelile față de pământ.

Artificiile

Nu cred că sunt mulți oameni cărora să nu le placă artificiile, dar de ce ne plac și de ce simțim unii dintre noi bucurie în suflet cred că știe puțină lume.

Eram într-un templu budist din Phuket și, la o tarabă, se vindeau artificii. Pocnitori de-a dreptul. Cele mai mari erau de 2500 de focuri. Mi-am luat câteva pentru sărbători, ca băieții. Am vizitat templul. Beneficitatea lui era ok. Era multă pace în el. La ieșire, am văzut un fel de cazan cu o ușă mică de intrare și o sită groasă la bază. Mă uitam curios la ce se întâmplă, când un străin, un englez a aprins 500 de focuri.

Make a wish!

Seara, de Anul Nou, se lumina cerul de artificii aprinse pe toate plajele de pe insulă. Noi le aprinsesem pe terasa de sus a vilei unde eram cazați. Stăteam la televizor. Trecuse anul nou și mă uitam la *Fast and Furious*. Deodată am simțit ceva, o energie negativă coborând dinspre tavan. Era o entitate neagră de la minus, un dragon.

„Ce vrei?” m-a întrebat.

„Cine ești tu?”

„Sunt dragonul din artificii și tu m-ai eliberat, așa că-ți sunt dator cu o dorință. Ce vrei?”

I-am spus.

„Bine, te voi ajuta să-ți îndeplinești visul!”

Ce interesant mi s-a părut! Și când mă gândesc că am fost înnebunit după artificii tot timpul și dădeam o grămadă de bani pe ele fără să știu de ce. Instinctiv, eliberam dragoni care să mă ajute în calea mea. J

Mă gândeam la diferența dintre chinezi și europeni. În vreme ce chinezii foloseau praful de pușcă pentru jocuri și distracție, europenii l-au folosit la praful de pușcă, pentru a ucide și a înrobi alte popoare.

Cutremurele și dragonii

Fiecare eveniment din lumea noastră poate fi privit din perspectiva celor trei lumi: materială, energetică și spirituală. La fel se întâmplă cu orice, chiar și cu un cutremur. De partea materială se preocupă oamenii de știință, care văd mișcările plăcilor tectonice; de partea energetică și spirituală se preocupă cei ca mine. Benzile Hartmann, în realitate, lanțuri spirituale datorită cărora entitatea pământului rămâne în forma actuală, fac ca entitățile spirituale mari să stea cumiți sau, dacă se mișcă, să se miște lent, fără să producă mari dezastre. Intenția dragonilor mari este să-și apere puii, în niciun caz să ne omoare. Ei trăiesc și experimentează prin noi, cei născuți, simt prin noi, mănâncă prin noi, fac sex prin noi, se bat prin noi sau dansează prin noi. Fac sport prin noi, iubesc sau urăsc prin noi. Un cutremur mare este mișcarea bruscă a unui dragon. Lanțurile muntoase sunt, de fapt, dragoni mari, fiecare cu energia și vibrația lui. Există un moment în care sensibilitatea te face să simți munții care emit, fiecare, pe o altă frecvență. Fiecare pisc are propria personalitate. Unii dragoni sunt aspri, agresivi, interesați doar de sport, mâncare sau sex. Beneficitatea lor crește cu altitudinea. Și, într-adevăr, în vârf este doar Dumnezeu. Nu există Un Munte Sfânt, toți munții sunt sfinți.

Aveam un amic alpinist cu mâinile deformate de atâta urcat liber pe stânci. Degetele i se transformaseră într-o gheară. Pe vremea aceea, nu înțelegeam de ce ar face cineva escaladă, de ce ar urca cineva cu mâinile goale pe stâncă. Mult mai târziu, după 30 de ani, am aflat că muntele e un spirit format din alte spirite. Un dragon format din alți dragoni mai mici. Și în vârf stătea cel care avea cele mai bune valori și era mai apropiat de Dumnezeu! Iar alpiniștii nu fac decât să învingă dragoni și să-i integreze pe cel mai de sus, cu vibrația cea mai mare! De-asta e important pentru ei să cucerească vârfuri din ce în ce mai înalte. Așa își cresc puterea, drepturile

divine, potențiale, iar dragonii, la rândul lor, pot să se manifesta prin corpurile lor, să trăiască și să experimenteze. La fel era nevoia oamenilor să urce pe munte. Urcând, se goleau de energia reziduală, de cea statică, apoi, mâncând la cabanele de pe munte, se încărcau de energia pozitivă, nouă, a dragonilor.

Seara coborâse peste parcare unde lucram, blocul Sitracu de lângă Unirea. Mă plictisiseam îngrozitor. Paza îmi permitea să câștig banii de zi cu zi, să învăț pentru licență, să citesc. La urma urmei, nu făceam mare lucru. Deschideam bariera celor care intrau sau ieșeau cu mașinile din parcare. Vara era cald și iarna, frig în borcanul de sticlă în care stăteam. Mai veneau controale de la firma de pază, să verifice dacă nu cumva dormim. Erau lungi cele 12 ore de lucru. De la 7 seara la 7 dimineața era cel mai nasol. Citeam, învățam, dar, la un moment dat, amorțeam și începeam să mă mișc. Puteam să fac și două antrenamente pe un schimb! Nu era rău, pentru că oricum aveam examenele de centură. Terminasem medicina, dar faptul că nu îmi luasem încă licența și trebuia să muncesc m-a obligat să mă întorc la paza de obiective.

Nu mai știu de ce eram supărat în ziua aceea. Poate pentru că citisem *Jocul vieții* și mă hotărâsem să cer de la Dumnezeu ceea ce îmi era îngăduit prin drept divin. Totul s-a întors cu fundul în sus. La antrenament, am ieșit din corp. Mi-am lăsat corpul să-și facă treaba și am plonjat în adânc. Am dat de el, de balaurul României, și m-am dus peste el. Nu-mi era teamă. Eram cu sabia de lumină în mână. Culoarea galbenă a dragonului și chipul lui feminin mă surprindeau. De teamă, îmi strângea inelele din calea mea.

„Numai din cauza ta mi se întâmplă toate,” i-am țipat în gând. „Dacă-ți dau una, să vezi cum e?”

„Nu, Dragoș, nu lovi. O să moară mulți oameni!” am auzit în minte glasul lui Dumnezeu. Prin fața ochilor minții au început să mi se deruleze imagini cu blocuri dărâmate, corpuri de oameni sfârtecate. Ca prin farmec,

furie mi s-a risipit. Aveam voie să iau orice decizie aici, pe pământ, atâta încredere a avut în mine Dumnezeu când m-a trimis. De-asta nu puteam alege decât ceea ce era bine și înțelept pentru ceilalți, în ciuda egoului și furiei mele.

Aveam s-o recunosc pe dragonița poporului român pe bancnota de zece mii de lei de atunci.

Știu că trebuie să-mi asum ceea ce scriu, dar tot voi scrie. Moartea lui Kennedy a avut mai multe cauze. Mai exact, ordonarea asasinatului său a survenit și din cauza unui amănunt mai puțin cunoscut. Pe vremea aceea, într-o stațiune de cercetări din nord, se studia Forța a 5-a. Este cea care a stat la baza experimentului Philadelphia. Președintele american, care era la curent cu cercetările, a oprit experimentul. Este unul din motivele pentru care a murit. Ce este cu această forță? Se spune că în univers există cinci forțe care fac ca materia să existe în forma pe care o știm cu toții. Forța gravitațională, forța electromagnetică, forța tare și forța slabă nucleară. Dar toate acestea nu ar însemna nimic fără stăpânirea lor de către forța a 5-a.

Nu am să vorbesc despre dispozitivul care poate elibera energia din materie și care încapă într-o geantă, ci de rezultatele acestui dispozitiv. Din păcate, cutremurul din 1977 este rezultatul unei asemenea acțiuni. Cei care dețineau arma erau supărați că o țară precum România mergea chiar bine economic la acea vreme. Or, noi trebuia să fim datori și robi și s-a reușit asta. Ne-am revenit după cutremur și am mers și mai bine ca economie. Eram competitivi internațional, produceam și vindeam orice, oriunde în lume și asta a deranjat. Doar nu credeți că era interesat cineva de democrația din România, de binele nostru național. Erau interesați să ne distrugă economia, ca să putem fi piață de desfacere pentru produsele lor. Am plătit, ca preț al libertății noastre, tot ce am construit vreodată după război.

La ora actuală, există cutremure de la Dumnezeu, dar și altele, produse artificial, însă toate se fac prin mișcarea entităților închise în materie, a balaurilor.

Nu subestima dragonii

Vasul pe care mă aflam măăsura 33 m în lungime și avea trei punți. Era construit de un om care iubise și studiasse lumea spirituală. Nu degeaba pe emblema vasului străjuia un dragon. Doamna cu care eram nu mai putea înota, așa că am acostat într-un golf și, sub supravegherea căpitanului, am ieșit să înotăm. Era o expunere la stimul. De unde până atunci ieșise zilnic cu vasul în larg ca să înoate, acum nu mai putea s-o facă deloc. Interesant, aveam să descopăr că problema era la echipaj. Acesta apelase la un vrăjitor de culoare, care o împachetase ca să nu mai poată ieși în larg.

O dezlegasem și acum înotam. Am înotat în mare, Dunăre, ocean. Nu am temeri și apa mă iubește, îmi bucură sufletul când intru în ea. Deodată, nu știu cum, un val mi-a intrat în gură, nări, plămâni. Am simțit că mor. Am tușit și am scos apa. M-am redresat. Ce naiba se întâmpla? În depărtare, printre niște stânci, am deslușit o peșteră. Am găsit dragonul care se juca și i-am dat una. Am deschis sursa peste el și l-am împachetat. L-am trimis la dragonii care fac rău, să aștepte să văd ce voia.

Am ieșit din apă sub supravegherea căpitanului. Ne-am așezat la masă. Verificam, prin măsurători diverse, firme, angajați. Nu bătea niciun fir de vânt. În depărtare, se zărea un golf unde erau ancorate vase de lux. Era o zonă a oamenilor bogați. Vasul s-a înclinat deodată pe-o parte, apoi pe cealaltă. Mișcarea a fost atât de violentă, încât tot ce era pe masă a zburat și s-a spart de punte. Am rămas stupefiați. De sub punte a apărut căpitanul.

— Nu știu ce s-a întâmplat, i-a mărturisit el doamnei.

— Stai liniștit, e Dragoș cu noi, i-a spus ea, râzând.

Căpitanul a dispărut sub punte câteva minute, apoi s-a auzit vorbind din nou:

— *Signora, veniți un pic, vă rog.*

Am coborât amândoi după el.

Ne-a dus undeva într-un compartiment situat lateral, pe lângă cabinele oaspeților. Vasul avea mai multe cabine cu băi proprii.

În locul respectiv erau niște dispozitive care limitau tangajul, mișcarea vasului datorată valurilor. Un dispozitiv avea un piston din oțel de

vreo 3 cm în diametru care fusese retezat! Nu-și putea explica nimeni cum. Aveam să aflui mai târziu că dragonul nu era bun deloc. Din cauză că îl legasem, s-a plâns unui demon mai mare, care ne-a bușit vasul.

Intram în cursa de VTM de la Râșnov. Eram deja la start, când oficialul a venit la mine și m-a spus:

— S-a produs un accident în primul viraj de la peșteră. Încearcă să mergi mai pe stânga.

— Ok, am zis.

Am plecat în cursă. Aveam o linie dreaptă, apoi un viraj de stânga, încă o porțiune de viteză, pe urmă, S-ul de la Peșteră. Un dreapta 4 cu un stânga 3, dacă îmi amintesc bine. Mergeam cu pedala apăsată la podea, atent să observ mașina accidentată. Când să retrogradez în viteza a treia, ca să pot lua virajul de dreapta, am rămas în mână cu schimbătorul de viteză! S-a rupt în așa fel, că nu mai aveam nici măcar un ciot de care să mă agăț. Colac peste pupăză, cutia a rămas între viteze! Așa că viteza mi-a scăzut până s-a oprit mașina. Noroc că pe dreapta era o parcare și, cât am avut viteză, am scos mașina de pe carosabil.

Până să treacă toate mașinile celelalte, am avut timp să gândesc și să mășor. Accidentul avusese loc din cauza unui dragon al peșterii, supărat că îl deranjăm. Tot el îmi stricase și schimbătorul. L-am luat, l-am făcut mic și l-am vârat într-o sticlă de plastic de apă, goală. Am găsit un schimbător de viteze și am continuat cursa. Doar că am uitat de el!

Nu mai știu cum mi-am adus aminte de el după câteva luni. I-am întrebat pe băieții de la garaj ce s-a ales de sticla goală din mașina de curse. Cred că s-au gândit că am luat-o rara. Cum adică ce-au făcut cu sticla goală de plastic din mașina de curse? M-am conectat la sticlă și dragon pe partea cealaltă. L-am adus înapoi. Numai că vorbeam la telefon! În acel moment, ecranul s-a făcut albastru! Moartea albastră!

„Asta pentru că m-ai uitat în sticlă atâta timp!”

Uitarea m-a costat 3000 de lei. Un telefon nou...

33. ÎNGERII, DRAGONII ȘI UMBRA DRAGONULUI

Îngerii și demonii au fost creați de

același Unic Dumnezeu Primordial. Au fost frați, au fost la fel, până la prima cădere luciferică. Nici măcar nu mai este relevant de ce și cum au căzut. Din perspectiva mea de acum, văd că oricine poate greși, oricine poate interpreta greșit ceva, oricine poate fi în locul celui din fața lui. Venirea Îngerilor pe pământ are ca scop inclusiv schimbarea percepției lor despre lume și viață. Îngerii coboară, se îmbracă în foițe

corespunzătoare, ca număr și structură, dimensiunilor prin care trec în coborârea pe pământ. Sunt ca un miez de foc înconjurat de nenumărate foi de protecție, altfel, și-ar distruge propriul corp fizic. Uită tot ce au fost și de unde vin. Aceasta este regula pământului și a fost implementată tocmai pentru că, în lipsa conștientizării existenței lui Dumnezeu, fiecare poate manifesta răul din el, altfel inconștient.

Îngerii sunt plini de idei greșite. Au impresia că sunt speciali și așa ajung să facă cele mai mari prostii. După ce le fac, îi ajută Dumnezeu și încep să conștientizeze ceea ce sunt. Evident că „cel care e fără de păcat să ridice primul piatra!” Își dau seama că

nu sunt cu nimic mai buni decât demonii și dragonii întrupați. În plus, pe pământ, fără să aibă idee că sunt

îngeri, ajung să iubească demonii, șerpii, dragonii întrupați, care le sunt fie părinți, fie frați, fie iubiți, fie copii. În Înțelepciunea lui, așa a găsit

Dumnezeu cu cale să-i împace. Toți îngerii caută demonii pe care trebuie să-i educe și să-i ajute să se

întoarcă la Dumnezeu; până atunci însă, sunt prinși în planul terestru, în iluzia lumii acesteia. Înțeleg că, fără

Dumnezeu, nu au nicio șansă de a se întoarce și ce greu e să fii om, ce greu este să treci, miliarde de ani, prin încercarea trupului de a se întoarce la Cer.

Mai nou, îmi vin la cabinet îngeri mari. Sunt atât de mari, încât nu simt că poartă în structuri dragoni sau scorpii.

Și sunt aduși pentru că dragonii lor vor să se transforme și să se elibereze. Fiind nevăzuți, nu sunt

simțiți și stau în structurile omului până ating valorile necesare transformării și întoarcerii spre Dumnezeu.

A venit însă la mine o doamnă care vede, care are o relație cu dragonul ei. Mi-a spus că el dorea foarte mult să vină la mine și nu-l înțelegea de ce. Nu

știa nimic despre dragoni și calea lor spirituală. Am ajutat dragonul să se transforme și i l-am lăsat ca ghid, ca să o ajute să învețe despre spiritualitate.

Umbra

Dragonului

Urmărind dragonii, fără să vrei, remarci că există o legătură între ei și îngerul locului.

Fiecare element – pământ, apă, aer, foc – este străjuit de un înger. De aceea, în opoziție, îngerul bisericilor, duhul păzitor al lor, are drept corespondent un dragon sub biserică. Umbra îngerului este dragonul și umbra dragonului este îngerul corespunzător...

Iubirea

Am omis să scriu despre ea. Poate că nu aș fi scris dacă, urcându-mă într-o mașină

nouă și încercând să comunic cu el, să văd dacă

pot conduce mașina respectivă, nu l-aș fi auzit în minte spunându-mi: „Te iubesc, Dragoș!” Am rămas blocat. Nu mă

gândisem niciodată la această însușire a dragonilor, deși știam că și oamenii iubesc, și demonii se pot

îndrăgosti! Nu mă gândisem niciodată că mă puteau iubi și că poate și acesta era motivul pentru care veneau cu încredere la mine, chiar și pe vremea când nu eram prea drăguț

cu ei. Atunci m-am întrebat, pe bună dreptate: io iubesc dragonii?

Cred că am ajuns să-i iubesc pe

măsură ce i-am înțeles și i-am ajutat când

și cât am putut. I-am susținut și le-am luat

apărarea în fața tuturor, inclusiv a Cerului Cistic. Am făcut tot ce-am știut și-am putut ca să urce în

lumină și să-i eliberez, chiar și de mine. Da, pot

spune că îi iubesc, pentru că sunt frații mei.

34. MULȚUMIRI

Cu această carte mi-am încheiat studiul asupra lumii spirituale și a Universului material. Nici măcar nu am fost conștient de asta. Nici nu mi-am propus conștient așa ceva. Dar nici nu cred că s-a întâmplat de la sine. Cred că Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, mi-a îndrumat pașii ca să înțeleg lumea și m-a condus exact pe unde trebuia, ca să înțeleg. Departate de mine gândul că aș ști tot. Poate că multe trebuie să rămână ascunse, spre binele tuturor.

Mulțumesc Tatălui că a avut încredere în mine să mă trimită să fac asta. Sper din inimă să nu-i fi înșelat așteptările și să-mi ierte greșelile și deraierile de la calea pe care El mi-a rânduit-o.

Mulțumesc Maicii, ale cărei cuvinte îmi răsună în minte tot timpul: „Mergi, Dragoș, te ajută tot Cerul!” Cred că nu i-a fost ușor să mă aibă în pază, la cât de încăpățânat m-am dovedit.

Din păcate, nu tot Cerul sau Sfinții m-au ajutat. Unii au considerat că sunt lucruri care ar trebui să rămână ascunse de oameni. Aceștia sunt doar cei care s-au opus cunoașterii spirituale în ultimii 2000 de ani de creștinism, dintr-o greșită concepție că ar putea face rău.

Mulțumesc Cerului și sfinților care m-au susținut pe calea mea, în ordinea în care le-am simțit ajutorul:

- Sf. Iosif cel Nou de la Partoș, care mi-a îndrumat primul pașii spre înțelegerea acestei lumi, și părintelui Ioan de la Timișeni, pentru grija cu care m-a călăuzit;
- Sf. Calinic de la Cernica, datorită căruia mi s-a permis să încep școala spirituală la Cernica, sub îndrumarea părintelui Argatu,

părintelui Pantelimon și părintelui Dosoftei;

- Sf. Ierarh Nicolae, patronul meu, care mi-a salvat, la un moment dat, viața, ca să-mi pot îndeplini misiunea;
- Sf. Mina, care mi-a îndrumat pașii spre înțelegerea terapiei, a diferențelor de vibrație dintre Ceruri;
- Sf. Dimitrie, patronul luptătorilor, datorită căruia am studiat kombatul;
- Sf. Ciprian, care m-a ajutat la înțelegerea și combaterea magiei;
- Sf. Nectarie, lângă care am avut întotdeauna cabinetul și care m-a ajutat să-i îndrum pe alții pe calea propriei vindecări;
- Sf. Anton de Padova, pe care l-am simțit de multe ori aproape în clipele mele grele;
- Sf. Benedict, care m-a ajutat pe calea înțelegerii magiei și demonilor;
- Sf. Iacob, care mi-a deschis calea către Cer.

Mulțumesc profesorului meu George Ionescu pentru că mi-a îngăduit să mă ocup, sub supravegherea lui, de pacienții din secția de psihiatrie unde profesa.

Mulțumesc măștrilor mei de arte marțiale: Mircea Ungurean-shotokan, Dan Olaru-shotokan, Gelu Cojocar - jiu-jitsu, Master Dang - Muay Thai; maestrului meu în arta pugilatului, Petre Mateescu. De la ei am dobândit acces la întuneric și am înțeles că valoarea nu o dă Lumina sau Întunericul, nici binele sau răul, ci calitatea umană și ceea ce faci cu energia la care ai acces...

35. ÎNCHEIERE

Dragonii sunt o realitate spirituală, sunt veșnici și, chiar dacă ar vrea, nu ar putea să dispară...

Dragonii sunt niște fii risipitori. Unii sunt plecați, alții încă păzesc porcii, alții sunt deja în drum spre casă, alții sunt deja întorși la Dumnezeu Primordial...

Dragonii nu sunt buni, nu sunt răi. Nici măcar nu au noțiunea de bine și de rău. Sunt precum niște copii care se joacă, fără să știe rezultatul acțiunilor lor...

Dragonii sunt esența lucrurilor, a materiei, sunt esența apei, aerului, pământului, focului... Sunt inima naturii și Universului material...

Dragonii sunt frații noștri, indiferent dacă suntem îngeri sau demoni întrupați, și de aceea, ORICE rău le-am face lor, ar fi un rău împotriva lui Dumnezeu însuși.

Dragonii au nevoie de educație, înțelegere, iubire, sex, mâncare, protecție, îndrumare, acceptare, joacă, evoluție... Ei sunt copiii acestei planete, de care suntem obligați moral să avem grijă.

Dragonii sunt frații mei, de aceea, oricine le face rău lor, consider că îmi face rău mie și mă simt obligat să-i apăr împotriva oricui.

În seria de autor

Ovidiu-Dragoș Argeșanu au mai apărut:

Atacul PSI

Arta războiului PSI

Arta războiului PSI – Protecția

Balchis 2000 – Parola „Dumnezeu”

Cele 7 peceti

Devenirea

Kombat Ki

Reiki între mit și realitate

Arta terapiei PSI

*Conferințe: Karma și dreptul divin, Trezirea
spirituală și conștiința de sine, De la sex la
îndumnezeire*

Dimensiunea PSI – Interviu televizate (vol. 1 și II)

De mâna, pe Camino – nimic nu este ceea ce pare

*Cumpărați online din librăria Editurii Pro
Dao*

*și bucurați-vă de lectura unor cărți
speciale.*

*Vizitați www.ovidiudragosargesanu.ro
pentru a accesa evenimentele, articolele
și podcasturile conferințelor dr. Ovidiu-
Dragoș Argeșanu*